KRISTIN HANNAH

Autoarea a 17 romane publicate în tiraje de peste 25 de milioane de exemplare în 21 de țări

Regăsire

KRISTIN HANNAH

REGĂSIRE

Traducere: LIDIA GRĂDINARU
Titlul original: *DISTANT SHORES,* 2002

Editura Orizonturi, 2004

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2019

TOAMNA

Există un flux în treburile oamenilor,
Care, folosit la timp, duce la noroc.
Omis, toată călătoria vieții lor
Se limitează la umbre și suferințe.
Pe o astfel de mare plină plutim noi acum,
Și trebuie să urmăm curentul unde duce el.
Altfel ne pierdem aventura.

— Shakespeare, *Julius Caesar,* Act IV, Scena III

1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

— Hai, mai bea un pahar, spuse Meghann.

— Nici vorbă. Elizabeth nu prea ținea la băutură. Dumnezeu îi era martor că lucrul ăsta se dovedise decisiv cu ani în urmă, în 1976, când era la Universitatea din Washington.

— Nu poți refuza să bei la petrecerea mea de aniversarea a patruzeci și doi de ani. Mai ții minte cum m-am îmbătat astă-primăvară când ai făcut tu patruzeci și cinci de ani?

Ce dezastru a fost atunci!

Meghann sesiză ezitarea și, ca orice avocat bun, o speculă.

— Am să-l chem pe Johnny să ne ia de aici.

— E chiar așa mare că are și permis de conducere?

— Uite ce-i, mă jignești. *Toți* iubiții mei au carnet de conducere.

— Și eu credeam că n-ai standarde.

— Le mențin cât mai mici cu putință. Meghann ridică mâna și-i făcu semn chelneriței, care veni repede. Mai vrem două martini. Și adu-ne și un platou cu frigărui și mulți cartofi prăjiți.

Elizabeth nu se putu abține să zâmbească.

— De data asta o să iasă urât.

Chelnerița se întoarse, puse pe masă două pahare elegante, și le luă pe cele goale.

— În cinstea mea, spuse Meghann, ciocnindu-și paharul de al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversația alunecă spre vremurile de altădată. Erau prietene de peste douăzeci de ani. În cele două decenii care trecuseră de când fuseseră la colegiu, viețile lor o luaseră în direcții opuse. Elizabeth își pusese toate energiile în activitatea de soție și mamă. Meghann devenise avocat de mâna-ntâi specializată în divorțuri, dar prietenia lor era la fel de strânsă. Ani întregi, întrucât Elizabeth și familia ei se mutaseră din oraș în oraș, ținuseră legătura prin e-mail și telefon. Acum, în sfârșit, locuiau destul de aproape pentru a se vedea în ocazii

deosebite. Asta era unul din lucrurile pentru care Elizabeth era încântată că locuia în Oregon.

Când sosi și al treilea rând, Meghann râdea zgomotos de sunetul pe care îl scotea casa de marcat.

— Vezi namila aia de iubire arzătoare din colțul ăla? Meghann aruncă o ocheadă șireată unui tânăr care stătea lângă fereastră și părea a fi de vârsta colegiului.

— Și uite – n-are bretele. Probabil că și le-a dat jos săptămâna trecută. E exact genul tău.

Meghann căută prin cartofi unul mai crocant.

— Nu toate au norocul să se mărite cu iubitul lor din colegiu, drăguță. În plus, nu mai am un gen anume. Am avut cândva. Acum îl păstrez pe cel care mă face fericită.

Fericită. Cuvântul o izbi cu putere pe Elizabeth.

— Mă întreb dacă un „Olé!" zgomotos de la o fată… Birdie? Care-i problema? Ce ai?

Elizabeth împinse paharul cu martini și își încrucișă brațele. Asta devenise poziția ei preferată în ultimul timp. Uneori se pomenea stând singură în cameră, în picioare, cu brațele atât de strânse la piept încât nici nu putea respira. Era ca și cum ar fi încercat să țină în ea ceva care voia să iasă.

— Birdie?

— N-am nimic, zău.

Meghann coborî glasul.

— Ascultă, Birdie. Știu că ceva nu e în regulă. Sunt prietena ta. Te iubesc. Povestește-mi.

De asta nu bea Elizabeth. Din cauza slăbiciunii, nefericirea ei lua proporții inimaginabile, iar emoțiile nu se mai lăsau ținute în frâu. Se uită la prietena sa cea mai bună, și știu că trebuie să spună ceva. Pur și simplu nu mai putea să țină totul în ea.

Căsnicia ei eșua. Era greu de crezut; de spus era aproape de neconceput.

Ea și Jack se iubeau, dar era un sentiment modelat în mare parte din obișnuință. Pasiunea dispăruse de mult. Aveau tot mai mult impresia că parcă nu se potriveau deloc la pași, fiecare dansând după altă melodie. El voia să facă sex dimineața; ea voia noaptea. Și așa lăsau să treacă luni fără să facă dragoste, iar

când, în sfârșit, ajungeau să facă, pasiunea lor era la fel de sleită ca și necesitatea.

Totuși, prietenii îi invidiau. Toți arătau spre ei și spuneau: *Uite o căsnicie care durează.* Ea și Jack erau ca ultimul exponat dintr-un muzeu care se golea de ani de zile.

N-ar fi putut să spună totul. Cuvintele aveau prea multă putere. Trebuia să fie mânuite cu mănuși rezistente la foc, altfel te-ar fi ars până la os.

— Nu sunt prea fericită în ultimul timp; asta-i tot.

— Dar ce-ai vrea?

— O să sune stupid.

— Sunt pe jumătate beată. Nimic n-o să sune stupid.

Elizabeth își dori să poată zâmbi la asta, dar inima îi bătea atât de tare încât se simțea amețită.

— Vreau… vreau să fiu cine am fost cândva.

— Oh, scumpo. Meghann oftă din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

— De fiecare dată când suntem aproape de a discuta despre ceva important, intru în panică și spun că totul e bine. După aceea îmi vine să îmi dau în cap cu un baros.

— Nu știam că ești atât de nefericită.

— Asta-i partea proastă. Nu sunt nefericită. Se prăbuși în față. Coatele ei făcură masa să zăngăne. Sunt doar pustiită.

— Ai patruzeci și cinci de ani, copiii nu mai stau cu tine și căsnicia ta s-a învechit, s-a răsuflat și vrei s-o iei de la capăt. Majoritatea clientelor mele sunt în situația ta.

— Oh, bine. Nu numai că sunt nefericită și supraponderală, sunt și un clișeu.

— Un clișeu este ceva adevărat în mod obișnuit. Vrei să-l părăsești?

Elizabeth se uită la mâini, la inelul cu diamant pe care îl purta de douăzeci și patru de ani. Se întrebă dacă ar putea să și-l mai scoată.

— Visez să-l părăsesc. Să trăiesc singură.

— Și în visele alea ești fericită, independentă și liberă. Când te trezești, ești iar singură și pierdută.

— Da.

Meghann se aplecă spre ea.

— Ascultă, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care spun că nu sunt fericite. Eu scriu cuvintele acelea care le vor destrăma familiile și vor frânge multe inimi. Și știi ce? Majoritatea dintre ele își doresc să fi încercat mai asiduu, să fi iubit mai mult. Sfârșesc prin a renunța la casă, economii și stilul de viață pentru o slujbă de la nouă la cinci și un teanc de facturi, în timp ce scumpul de soțior așteaptă zece secunde, după care se însoară cu chelnerița de la Hooters. Așa că iată un sfat de un milion de dolari de la cea mai buna prietenă a ta și avocat de divorțuri. Dacă ești pustie, nu e vina lui Jack, și nici problema lui, iar părăsindu-l nu rezolvi nimic. E treaba ta s-o faci fericită pe Elizabeth Shore.

— Nu mai știu cum să fac asta.

— Oh, pentru Dumnezeu, Birdie, să fim sincere. Pe vremuri erai un cumul de calități – talentată, independentă, intelectuală, și aveai simț artistic. În anii de colegiu cu toții credeam că ai să ajungi următoarea Georgia O'Keeffe. Acum organizezi toate evenimentele de strângere de fonduri din oraș și îți decorezi casa. Eu mi-am luat licența în drept în mai puțin timp decât îți ia ție să alegi materialul pentru o canapea.

— Nu e cinst…

— Sunt avocat. Ce e cinstit nu mă interesează. Glasul i se înmuie. Și mai știu că ți-a fost foarte greu cu slujba lui Jack. Știu cât de mult ți-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

— Ba nu știi, spuse Elizabeth. Am locuit în peste o duzină de case de când ne-am căsătorit, în șase orașe. Tu ai trăit numai în Seattle. Nu știi cum e să fii străina din oraș, noua soție fără prieteni și fără un C.V. al ei. La dracu', tu ai intrat în colegiu la șaisprezece ani și totuși ai reușit să te acomodezi. Știu că m-am lăsat obsedată de casa mea, dar asta pentru că mi-am găsit locul în Echo Beach, Meg. În sfârșit. Pentru prima dată de când nu mai sunt copil, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament într-un bloc, nu un loc în care să stau cu chirie un an sau doi. Un cămin. Își dădu seama că, practic, țipa. Jenată, coborî glasul. Acolo mă simt în siguranță. Tu nu poți să înțelegi asta pentru că ție nu ți-a fost niciodată frică.

Meghann păru să se gândească la asta. Apoi spuse:

— În regulă, să lăsăm casa. Altceva voiam să spun: nu mai țin minte de când nu te-am mai văzut pictând.

Elizabeth se îndreptă de spate. Asta era ceva despre care hotărât nu voia să vorbească.

— Am zugrăvit bucătăria săptămâna trecută.

— Foarte nostim! Meghann așteptă în tăcere un răspuns.

— După ce s-au născut copiii n-am mai avut timp.

Expresia feței lui Meghann era iubitoare, dar fermă.

— Acum ai.

Era o aluzie subtilă că fetele erau acum la colegiu, că rațiunea de a fi a lui Elizabeth nu rămăsese în loc. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e atât de simplu s-o iei de la început. Meg nu știa cum este să-ți dedici copiilor douăzeci de ani din viață și apoi să îi vezi plecând. La emisiunile precum *Oprah*, specialiștii spuneau că asta îți lasă un gol în viață. Au subestimat situația.

Nu era un simplu gol, era un crater. Acolo unde odată erau flori și copaci și viață, acum n-a rămas decât piatră.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că și ei îi trecuse prin minte același gând. Ba chiar încercase de câteva ori să schițeze câte ceva, dar era groaznic să întinzi prea târziu mâna după un talent și să rămâi cu mâna goală. Nu era de mirare că își revărsase întreaga creativitate în mult iubita ei casă.

— Ca să pictezi e nevoie de pasiune. Sau poate doar de tinerețe.

— Asta să i-o spui lui mutu'. Meghann băgă mâna în geantă și scoase un carnet în a cărui spirală era înfipt un pix. Deschise carnetul și scrise ceva, apoi rupse foaia și i-o dădu lui Elizabeth.

Pe foaie scria: GRUPUL DE SPRIJIN AL FEMEILOR FĂRĂ PASIUNI. JOI, 7,00 / ASTORIA COMMUNITY COLLEGE.

— De aproape un an aștept momentul potrivit să-ți recomand asta.

— Sună ca o întrunire de vedete porno. Despre ce se discută acolo? Cum să rămâi cu rujul pe buze după o partidă de sex oral?

— Nostim! Poate ar trebui să încerci o partidă de sex în

picioare. Și numai Dumnezeu știe câte căsnicii a salvat o partidă de sex oral.

— Meg, eu…

— Ascultă-mă, Birdie. Am o mulțime de cliente din Grays County, și le-am trimis la întrunirea asta. E un grup de femei – majoritatea proaspăt divorțate – care se adună să stea de vorbă. Toate au renunțat la prea multe și încearcă să găsească o cale de întoarcere.

Elizabeth se uită lung la bilet. Știa că Meg aștepta ca ea să spună ceva, dar parcă îi pierise graiul. Una era să se îmbete și să i se plângă celei mai bune prietene de nefericirea ei, și alta să intre într-o cameră plină de femei străine și să declare că nu avea nicio pasiune în viață.

Spera ca zâmbetul ei să nu arate atât de fragil precum era.

— Mulțumesc, Meg. Păstrându-și zâmbetul, îi făcu semn chelneriței și mai comandă un martini.

Echo Beach, Oregon

Ceasul de pe noptieră desena în întuneric, unul după altul, numere roșii. La 6:30 – cu exact treizeci de minute mai devreme – Jack se întinse și decuplă soneria.

Rămase întins, uitându-se la dârele de lumină care se strecurau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era dungat în benzi albe și negre; straturile de întuneric făceau ca totul să pară ciudat de nefamiliar. Își dădu seama că afară ploua. Altă zi cenușie, mohorâtă. O vreme obișnuită pentru început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lângă el, cu părul argintiu răsfirat pe fața de pernă albă. Jack îi auzea răsuflarea ușoară și din când în când un sforăit înăbușit care însemna că era posibil să se trezească răcită. Probabil o prinsese răceala săptămâna trecută când fusese la Seattle.

La începutul căsniciei lor, dormeau întotdeauna ghemuiți unul într-altul, dar, undeva pe drum, simțiră nevoia de spațiu între ei. În ultimul timp ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltelei.

Însă astăzi lucrurile păreau să se schimbe în bine. În sfârșit, la

patruzeci și șase de ani, lui avea să i se mai dea o șansa. O companie de televiziune începea un program săptămânal de sport, care avea să acopere principalele discipline sportive din nord-vest; compania se afiliase la NBC. Dacă primea slujba salvatoare de realizator, trebuia să facă naveta trei zile pe săptămână, dar cum urma să obțină niște bani în plus, asta nu avea să fie un inconvenient așa de mare. Era un pas al naibii de important de la banalele reportaje locale pe care le făcea.

(Nu acolo *ar fi trebuit* el să fie, nu acolo îi era locul, dar uneori o greșeală poate să distrugă un om.)

Avea să fie iar *cineva.*

În ultimii cincisprezece ani muncise de-i ieșiseră ochii, progresând cu pași prea mici pentru a putea fi observați. Mutându-se dintr-un orășel împuțit în altul, își ispășise greșelile. Astăzi, în sfârșit, avea un prilej decent, o șansă să reintre în joc. Nu avea să mai scape mingea nici de-al dracului!

Se dădu jos din pat și imediat icni de durere. Clima asta umedă îi făcea zile fripte din cauza genunchilor. Strâmbându-se, porni șchiopătând spre baie. Ca de obicei, fu nevoit să calce pe mostre de țesături, resturi de vopsea și reviste deschise. Birdie redecora de luni de zile dormitorul, planificând fiecare mișcare de parcă era coordonatorul apărării într-un meci de Supercupă. Aceeași poveste și în sufragerie. În fiecare colț erau mormane de materiale, așteptând acel moment extrem de rar – ca soția lui să ia o decizie.

Făcuse deja duș și se bărbierise când Elizabeth intră împleticit în baie, legându-și cordonul gros din bumbac de la halatul de baie.

— 'Neața, spuse ea cu un căscat. Doamne, mă simt ca bătută! Cred că am răcit. Te-ai sculat devreme.

El simți o undă de dezamăgire că ea uitase.

— Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc la Seattle pentru interviul ăla.

Fruntea ei se încreți ușor, apoi își aduse aminte.

— Oh, da. Sunt sigură că ai să primești slujba.

Pe vremuri Birdie i-ar fi ridicat moralul, asigurându-l că totul avea să iasă bine până la urmă, că era destinat măreției. Dar în

ultimii ani obosise; amândoi obosiseră. Iar el ratase atâtea slujbe de-a lungul anilor încât nu era de mirare că ea nu mai credea în el.

Se străduise din răsputeri să se prefacă fericit aici, să se convingă pe sine că tot ce dorea de la viață era să fie realizatorul emisiunii sportive locale de la prânz, care acoperea în majoritate sporturile de liceu, la categoria juniori, însă Birdie știa că el doar tolera să trăiască în acest târg de nimic aflat la periferia unui oraș mare. El chiar detesta să fie o celebritate de nivel mediu. Toate astea nu făceau decât să-i aducă aminte cine fusese cândva.

Ea îi zâmbi așa, de formă.

— Mai mulți bani or să fie grozavi, mai ales că fetele sunt la colegiu.

— Poți s-o mai spui o dată.

Atunci ea ridică privirea spre el.

— Slujba va face ca totul să fie mai bine, Jack?

Întrebarea soției îi aspiră aerul din plămâni. Doamne, era sătul de discuția asta! Nesfârșita ei căutare a răspunsului la *ce se întâmplă cu viața noastră* era epuizantă. Cu ani în urmă, încercase să-i spună că fericirea ei nu trebuia să depindă de el. O văzuse renunțând din ce în ce mai mult la ea. Nu putuse împiedica acest lucru, sau nu-l împiedicase, dar într-un fel era numai vina lui. Se săturase până peste cap de asta.

— Nu azi, Elizabeth.

Ea îi aruncă o privire jignită, cu care el deja se obișnuise.

— Bineînțeles. Știu că pentru tine e o zi mare.

— Pentru *noi,* spuse el, de-acum supărat.

Zâmbetul ei era prea luminos pentru a fi adevărat.

— Am găsit un loc unde să sărbătorim noua ta slujbă.

Schimbarea bruscă a subiectului era modul lor de a netezi momentele aspre din căsnicia lor. Ar fi putut să rămână supărat, să forțeze o discuție, dar ce rost ar fi avut? Birdie nu riposta, și nu mai era de spus nimic nou.

— Unde?

— E o tabără într-o rezervație de urși în Alaska. Un loc unde ajungi cu avionul, stai la cort și te uiți cum trăiesc urșii grizzly

în mediul lor natural. Am văzut pe Travel Channel un interviu cu patronul, Laurence John.

El își desfăcu prosopul de la talie și îl aruncă la întâmplare pe marginea căzii. Gol, se întoarse și deschise debaraua de haine, luă o pereche de chiloți, și-i puse și se întoarse spre ea.

— Credeam că o să spui să luăm cina la Heathman și să dansăm în Sala de Cristal.

Ea veni ezitant înspre el. El văzu că își răsucea verigheta – un gest nervos deprins de mult.

— Mă gândeam că poate dacă am pleca… dacă am avea o aventură…

El știa la ce se gândea ea, și n-ar fi mers. O nouă locație nu era decât o altă scenă pe care să se joace aceleași scenete vechi, să se rostească aceleași replici cunoscute. Totuși, o mângâie cu blândețe pe obraz, sperând să nu-și demaște cinismul. Nimic nu-i displăcea mai mult decât s-o facă să sufere, deși în ultimii ani ea devenise atât de fragilă încât sarcina de a-i proteja sentimentele era imposibilă.

— Tabăra de urși sună grozav. O să împărțim același sac de dormit?

Ea zâmbi.

— Asta se poate aranja.

El o trase la pieptul său.

— Ce-ar fi să sărbătorim aici, în patul nostru, când ajung acasă?

— Aș putea să-mi pun chestia aia marca Victoria Secret pe care mi-ai dăruit-o.

— N-am să mă pot concentra toată ziua. O sărută. Fu un sărut lung și dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut pe care aproape că-l uitase. Preț de o fracțiune de secundă, își aminti ce fusese între ei odată, pe vremea când era incredibil de bine să facă sex. Când o zi petrecută în pat era alegerea excelentă.

Se dădu puțin înapoi și se uită la fața ei frumoasă și zâmbitoare. Cândva, nu prea demult, se iubiseră necondiționat. Îi era dor de zilele acelea, de sentimentele acelea.

Poate că…

Poate că astăzi, pentru ei chiar putea să se schimbe totul.

2

Traficul în Seattle se desfășura foarte anevoios. Lui Jack nu-i venea să creadă că erau atâtea mașini pe șoseaua principală. Orașul era un tablou cenușiu, învăluit în ceață, susținut de beton. Până și Lake Union era astăzi posomorât ca și ploaia care nu mai contenea. La fiecare câteva minute se auzea sunetul unui claxon și scrâșnet de cauciuc pe pavajul ud.

Îi plăcea la nebunie înghesuiala și agitația din jur. Energia. Era pentru prima dată, după mult timp, când se afla într-un oraș în continuă mișcare. Industria tehnologică îi dăduse orașului Seattle o dinamică, o nervozitate pe care nu o cunoscuse pe vremuri.

Traversă podul plutitor. Nu mai fusese aici de ani de zile, probabil de pe vremea când era student la Universitatea Washington. Schimbările erau uimitoare.

În anii ’70, Bellevue luase ființă ca o comunitate pentru navetiștii care doreau un stil de viață rural. Familiile se instalau în grupuri, cumpărând case cu trei niveluri în fundături cu nume precum Rain-Shadow Glen și Marvista Estates. De la est la vest și de la nord la sud fusese turnat în fâșii cu patru benzi asfalt negru și gros. Înainte ca străzile să se fi uscat bine, au răsărit mall-urile. Clădiri ca niște cutii de pantofi, cu acoperiș plat și laturi albe care se înghesuiau una într-alta sub strălucirea neonului firmelor. Ani de zile, suburbia s-a dezvoltat vertiginos; la sfârșitul anilor ’80 semăna cu sudul Californiei.

Apoi a explodat Internetul. Microsoft și Immunex s-au mutat în această înșiruire de case rurale și, dintr-o dată, a fost nevoie de un *oraș.* Un loc pe care numărul crescând de oameni activi, milionari tineri să-l poată numi cămin. Schimbările au venit tot atât de repede ca banii. Mall-urile au cedat locul shopping center-elor frumoase. Restaurante moderne ofereau prânzuri în aer liber direct pe asfalt, la mese cu umbrele. Barnes și Noble au construit cel mai modern supermagazin în vechea popicărie.

În colțul intersecției lui Main Street cu 106th Street se înălța o clădire impozantă și luxoasă, o combinație strălucitoare de

beton și sticlă cu o modernă fațadă rococo. Era o reprezentare perfectă a „noului" Bellevue, costisitoare, îndrăzneață și modernă.

Jack parcă în fața clădirii. Rămase un minut în mașină, adunându-și încrederea în sine, apoi se îndreptă spre clădire și intră. La etajul al șaptesprezecelea își îndreptă repede cravata de mătase – mai mult din obicei decât dintr-un adevărat simț al ținutei impecabile – și păși în eleganta zonă de recepție din sticlă și aramă.

Se gândi: *Ești Fulgerul Săritor Jack. Ar fi norocoși să pună mâna pe tine;* apoi se duse spre birou.

Recepționera îi zâmbi radioasă.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunt Jack Shore și îl caut pe Mark Wilkerson.

— O clipă, vă rog. Ridică receptorul și îl anunță. După ce închise, spuse: Luați loc. Imediat va veni cineva.

El se așeză pe canapeaua lucioasă din piele roșie. Câteva minute mai târziu, o femeie se apropie de el. Era înaltă și subțire – frumos corp. Bijuteria de aur de la gâtul ei sclipea în lumina fluorescentă de deasupra capului. Îi întinse mâna.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Shore. Sunt Lori Hansen. Tata spunea mereu că erați cel mai bun mijlocaș pe care l-a avut vreodată NFL. Mă rog, dumneavoastră și Joe, desigur.

— Mulțumesc.

— Poftiți, vă rog.

Jack o urmă pe un coridor larg cu pardoseala de marmură. Peste tot erau oameni adunați ciorchine în jurul copiatoarelor sau în dreptul ușilor. Câțiva îi zâmbiră când trecu pe lângă ei; cei mai mulți îl ignorară.

În cele din urmă, ajunseră la destinație – o ușă închisă. Ea bătu ușurel și o deschise.

Jack închise ochii o fracțiune de secundă și vizualiză succesul – *Fulgerul Săritor Jack* – apoi zâmbi încrezător.

Bărbatul de la birou era mai în vârstă decât se așteptase Jack – poate șaptezeci sau mai mult.

— Jackson, spuse el ridicându-se și întinzând mâna. Eu sunt Mark Wilkerson.

Dădură mâna.

— Ia loc, spuse Mark, arătând scaunul din fața biroului său uriaș de mahon.

Jack se așeză.

Mark nu. Rămase în picioare de cealaltă parte a biroului, părând să ocupe un spațiu exagerat. Într-un costum negru Armani, Wilkerson era prototipul autorității și puterii, ambele deținute de atâta timp încât probabil că mâinile îi erau bătătorite. El avea cea mai mare companie de producție din nord-vest.

În cele din urmă, se așeză și el.

— Am văzut înregistrările tale. Ești bun. De fapt, m-a mirat cât de bun ești.

— Mulțumesc.

— Au trecut cincisprezece ani de când jucai la Jets?

— Da. Mi-am paradit genunchiul. După cum sunt sigur că știți, am ajuns cu echipa mea să câștigăm Supercupa.

— Ești un premiant Heisman. Da, victoriile obținute în trecut sunt absolut impresionante.

Oare punctase ușor cuvântul *trecut*, sau își imaginase Jack asta?

— Mi-am făcut datoria în televiziunea locală, după cum puteți vedea din C.V.-ul meu. În cei doi ani de când sunt la stație, ratingurile au crescut considerabil. Se aplecă și întinse mâna după servietă. Mi-am permis să schițez niște idei pentru emisiunea dumneavoastră. Mă gândesc că poate fi dinamită.

— Cum e cu drogurile?

Și uite așa, dintr-o dată, Jack știu că s-a terminat.

— Asta a fost demult. Speră să nu pară înfrânt. Cât am fost în spital, m-am deprins cu analgezicele. Rețelele mi-au dat o șansa mare – *Fotbalul de luni seară* –, dar mi-am bătut joc de ea. Eram tânăr și prost. N-o să se mai întâmple. Sunt curat de ani de zile. Întrebați-i pe patronii mei anteriori. Ei vor garanta pentru etica muncii mele.

— Nu suntem o companie uriașă, Jack. Nu ne putem permite genul de scandaluri și dezamăgiri care este procedura standard ce operează în rețele. Adevărul e că te-au stricat drogurile. Nu

văd cum mi-aș putea risca succesul cu tine.

Jack își dori să fi putut fi omul care fusese odată. Acel om ar fi spus: *Bagă-ți în fundul ăla alb și zbârcit micul program TV de rahat.* În loc de asta spuse:

— Pot să fac treabă bună pentru dumneavoastră. Dați-mi o șansă.

Fiecare cuvânt avea un gust amar pe limba lui, dar un om cu ipotecă, cu acțiuni a căror valoare era în scădere, și două fete la colegiu nu avea de ales.

— Îmi pare rău, spuse Mark, deși nu părea să-i pară.

— De ce v-ați mai deranjat să mă intervievați?

— Fiul meu și-a amintit de tine din universitate. S-a gândit că o întâlnire față în față o să mă facă să mă răzgândesc în privința ta. Aproape că zâmbi. Dar fiul meu are propriile lui probleme cu abuzul de droguri. Bineînțeles, el crede că omului trebuie să i se mai dea o șansă. Eu nu.

Jack își luă servieta. Pe vremuri credea că abandonarea fotbalului era pierderea lui cea mai mare. Asta îl împinsese în primul rând spre flaconul cu pastile.

Dar se înșelase.

Nimic nu era mai rău decât erodarea lentă, continuă a respectului de sine. Momente precum acestea aveau darul de a uza un om.

În cele din urmă, se ridică. Își adună toată tăria pentru a zâmbi și a spune:

— Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine.

Deși n-ai vorbit cu mine, penis încrezut, n-ai vorbit deloc.

Apoi ieși din birou.

Elizabeth stătea în sufragerie având în poală mostre de țesături, de vopsele și pagini din reviste ilustrate, dar nu se putea concentra asupra sarcinii imediate.

Poate diseară, se tot gândea ea.

Ani de zile ascultase talk show-urile din timpul zilei de la televizor. Psihiatrii erau de părere că pasiunea putea fi reaprinsă, că dragostea pierdută pe autostrada aglomerată a consolidării unei familii putea fi regenerată.

Spera să fie adevărat, pentru că ea și Jack erau în mare impas. După douăzeci și patru de ani de căsnicie, uitaseră cum să se iubească; acum, din legătura lor rămăsese doar un firicel subțire.

Căsnicia lor era ca o pătură veche care se rodea de ani de zile. Dacă nu era reparată – și cât mai repede – fiecare din ei s-ar fi ales cu o mână de ațe colorate. Nu putea să se prefacă întruna că lucrurile aveau să se îndrepte de la sine.

Trebuia *să facă* ceva. Acesta era un lucru pe care îl propovăduiau psihiatrii: Ca să ai rezultate, trebuie să acționezi.

Diseară avea să fie un nou început pentru ei, era hotărâtă în privința asta.

Se duse la treburile ei, dar păstră toată ziua în minte acest scop. În cele din urmă veni acasă și pregăti mâncarea lui preferată: *coq au vin.*

Aroma ispititoare de pui cu vin și mirodenii umplea casa. Îi luă aproape o oră să aprindă focul în șemineul din sufragerie (materialele inflamabile erau întotdeauna treaba lui Jack, ca și ducerea gunoiului și plătitul facturilor). Când termină, aprinse lumânările cu parfum de scorțișoară, care erau preferatele ei. Apoi stinse luminile. La lumina lumânărilor, galbenul pereților părea dulce ca untul topit. De o parte și de alta a canapelei cu tapițerie în albastru deschis și galben, două măsuțe de mahon închis licăreau în ape roșii și aurii.

Toată casa arăta ca un decor de film.

Când totul fu perfect, alergă în baie și făcu un duș, se epilă de două ori pe picioare și își dădu pe tot corpul cu loțiune mirosind a migdale.

În sfârșit, se duse la sertarul cu lenjerie și scotoci printre chiloți Jockey For Her de toată ziua și sutiene de bumbac Calvin Klein până dădu de camizolul de mătase albă cu dantelă și chiloțeii pe care le primise cadou de la Jack de Ziua Îndrăgostiților în urmă cu câțiva ani. Poate mai mult de câțiva. Nu le purtase niciodată. Cât trecuse de când el voia s-o vadă în lenjerie sexy?

Se încruntă.

Păreau îngrozitor de mici.

Iar fundul ei era îngrozitor de mare.

„Nu te face de râs”, își spuse ea, dând să le pună la loc.

Atunci se zări în oglindă. O femeie de patruzeci și cinci de ani se uita la ea – riduri și tot tacâmul. Cândva, oamenii îi spuneau că seamănă cu Michelle Pfeiffer. Firește, asta fusese în urmă cu zece ani și zece kilograme.

Se uită la articolele de lenjerie din mâinile ei. Mărimea zece. Cu o mărime mai mici. Nici nu era chiar atât de mult, zău așa…

Măcar de-ar fi putut să înlăture pe cale chirurgicală amintirea faptului că avusese cândva mărimea șase.

Foarte încet, își trase pe cap camizolul. Era doar o idee de cămășuță, scurtă până la coapse.

Poate chiar era sexy.

În plus, în casă era întuneric. Plină de speranță, își puse chiloțeii și scoase un oftat de ușurare. Strâmți, dar se puteau purta.

Se uită în oglindă.

Aproape drăguță.

Poate că avea să meargă. Poate că totul putea să se inverseze prin câteva mici schimbări în obișnuință…

Se duse la dulapul ei, scoase halatul de mătase de un albastru intens, care era tot un cadou primit demult, și și-l puse pe ea. Țesătura îi mângâie pielea netedă, parfumată, și brusc *se simți* sexy.

Se fardă cu mare grijă, conturându-și pleoapele à la Cleopatra, cu dermatograf și aplică un strat de luciu de buze.

Când termină, era șase treizeci și își dădu seama că Jack întârzia.

Își turnă un pahar de vin și se duse în camera de zi să aștepte. Când termină și al doilea pahar, era îngrijorată. Îl sună pe celular, dar nu răspunse.

De aici până în Seattle era drum lung – cel puțin trei ore și jumătate. Dar dacă ar fi plecat târziu, ar fi sunat…

La opt, cina era compromisă. Puiul se desprinsese de pe oase, iar ceapa se topise. Nu rămăsese sos nici de gust.

„Perfect.”

Atunci auzi cheia în ușa de la intrare.

Prima ei reacție fu un val de supărare. *Ai întârziat* erau

cuvintele care îi umpleau gura, dar inspiră adânc și slobozi aerul încetișor, egal. Și ce dacă el ar fi trebuit să sune?

În noaptea asta, voia să fie amanta lui, nu soția lui. Îi turnă un pahar de vin și se îndreptă spre ușă.

El stătea în prag, uitându-se lung la ea.

Și ea știu.

— Bună, iubito, spuse el fără să zâmbească. Îmi pare rău că am întârziat. Nu comentă nimic – nici focul, nici lumânările, nici ținuta ei.

Ea veni către el, simțindu-se dintr-o dată stângace în halatul ei de mătase.

— N-am căpătat slujba.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet, știind care avea să fie răspunsul.

— Wilkerson n-a vrut să mizeze pe un tip care obișnuia să ia droguri. Jack îi zâmbi cu atâta tristețe încât îi frânse inima. Cred că unele lucruri nu mor niciodată.

Ea vedea cât de rău suferea, dar, când întinse mâna spre el, bărbatul se feri. Intră în camera de zi și rămase cu privirea pironită în foc.

— Mai ții minte când ți-ai paradit genunchiul? spuse ea, urmându-l. Am tras toate draperiile din rezerva ta de la spital, și m-am urcat în pat lângă tine, și…

— Asta a fost demult, Birdie.

Ea se uită lung la el, neștiind ce să spună. Deși era la o distanță de nicio lungime de braț, se simțea de parcă era la zeci de kilometri. Douăzeci și patru de ani de căsnicie, și iată-i acum – amândoi nesiguri, incapabili să-și ofere unul celuilalt o mână de sprijin. Ea nu știa ce să-i mai spună, sau dacă trebuia să mai spună ceva.

— Poftim. Bea un pahar de vin.

El luă paharul și se așeză, apoi deschise servieta și scoase un teanc de hârtii. Fără să ridice privirea, spuse:

— Pot să aprind lumina? Nu văd nimic aici.

— Sigur. Ea se îndepărtă repede, ca nu cumva el să observe cât o rănise. Apoi se înfășură mai strâns în halatul ei caraghios și se îndreptă spre bucătărie. Îți aduc ceva de mâncare.

— Te iubesc, Birdie, spuse Jack în urma ei.
— Mda, răspunse ea încet, îndepărtându-se. Și eu te iubesc.

3

Dimineața următoare, Elizabeth ședea pe un taburet la masa din bucătărie, ținând strâns în mâini o cană cu ceai de mușețel.

— Cafea? întrebă Jack, turnându-și o ceașcă.

— Nu, mulțumesc. Încerc să renunț la cofeină.

— Iarăși?

— Da, iarăși. Lăsă cana jos, pe blatul de marmură al mesei. Degetele ei se plimbară pe suprafața aspră de ceramică striată a cănii, pe coada ușor curbată. Cana era una din multele ei relicve, o amintire din perioada ceramicii. Deseori se gândea că, atunci când avea să moară, un antropolog putea să-și dea seama cine fusese ea, judecând după hobby-urile ei. Ceramică. Sticlă colorată. Cergi. Bijuterii confecționate din linguri vechi de argint. Macrame. Fotografii și albume. Artă fotografică. Și apoi mai erau cursurile nesfârșite pe care le urmase la colegiile locale. Literatura shakespeariană, istoria artei, științe politice. O dată ce își pierduse îndemânarea de a picta, pornise în căutarea unui înlocuitor, ceva care să aprindă în ea un foc de creativitate. Nimic nu ținuse.

Jack spălă ibricul de cafea și îl puse cu grijă la locul lui. Arăta obosit, și nu era de mirare. Se sucise și se învârtise toată noaptea.

— De ce nu stai azi acasă? întrebă ea. Am putea lua masa în oraș. Poate facem o plimbare pe plajă. Sau să facem cumpărături de Crăciun. Toate magazinele sunt împodobite.

— E prea frig.

Ea nu știu ce să mai spună. Odinioară n-ar fi contat dacă ploua sau ningea. Important era să fie împreună. Acum, până și vremea intervenea între ei.

El veni lângă ea, o atinse pe umăr și spuse încet:

— Îmi pare rău.

Rușinea din ochii lui aproape o nimici. O duse înapoi în timp. Preț de o secundă, tot ce văzu în bărbatul de lângă ea era băiatul de care se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

— O să mai ai și altă ocazie.

— Te iubesc, Birdie.

De data asta, era sigură că el vorbea serios.

— Și eu te iubesc.

— Oare de ce n-o fi asta suficient?

Lui Elizabeth îi venea să-și ferească privirea.

— Ce vrei să spui?

— Ei hai, Birdie, mereu ai vrut să avem discuția asta, nu-i așa? Eterna întrebare arzătoare „Ce s-a întâmplat cu noi?" Ei bine, acum e rândul meu să întreb. De ce nu ne mulțumim cu ce mai avem încă?

— Eu una vreau să mă mulțumesc.

— N-ar trebui să fie așa de greu, spuse el atât de încet încât ea trebui să-și încordeze auzul.

Conta ce spunea ea acum; ea știa asta. Foarte rar li se întâmpla să îndrăznească să abordeze adevărul nefericirii lor. Însă nu se putea imagina fiind sinceră și spunând *Mă tem că nu ne mai iubim.*

— Știu. Atât reuși să spună.

Umerii lui Jack căzură; pe fața lui apăru o expresie de nemulțumire.

— Mă termini, Elizabeth, spuse el, retrăgându-se cu un pas. Suspini și te lamentezi cât de nefericită ești, dar când, în sfârșit, încerc să discut treaba asta, refuzi să vorbești.

— N-am spus că sunt nefericită. În acea clipă își dori din toată inima să nu fi spus asta. Însă lucrul acela căruia îi dădeau acum târcoale era atât de… mare… încât o înspăimânta.

— Firește că n-ai spus. De fapt, tu nu *spui* niciodată nimic.

— De ce aș spune? Oricum nu mă asculți.

Se uitară unul la celălalt, niciunul neștiind unde aveau să ajungă. Teama că unul din ei avea să recunoască în cele din urmă adevărul era țesută în tăcerea care îi învăluia.

— Bine, atunci, spuse în cele din urmă Jack. Plec la lucru. Poate că astăzi dau lovitura cu reportajul acela grozav.

Cu asta, se înscriseră din nou pe autostrada confortabilă a vieților lor. O fi semnalizat Jack scurt întoarcerea, dar în cele din urmă, nicio bandă nu permitea schimbarea direcției.

Jack stătea în picioare în fața stadionului, frecându-și mâinile de frig. Prin parcare bătea un vânt rece, măturând frunzele și fărâme de moloz.

— V-am prezentat cele două echipe care se întrec în Campionatul de fotbal din acest an State Boys B-8, spuse el, oferind camerei de filmat unul dintre zâmbetele lui pentru relația cu publicul. Or fi ele mici ca mărime și număr, dar compensează ca însuflețire și hotărâre. Din centrul orașului Portland, a transmis Jackson Shore.

În clipa în care camera se opri, îi aruncă microfonul cameramanului.

— Le dracu', e tare frig aici, spuse el încheindu-se la haină, își flutură mâna în semn de rămas-bun, îndreptându-se repede înapoi spre sediul stației TV. Ar fi putut să aștepte să meargă cu mașina, dar băieților din echipa tehnică le lua o veșnicie să-și strângă echipamentul.

O dată ajuns la căldura din sediu, își luă o cafea cu lapte dublă și intră în biroul său. Acolo se așeză la biroul lui ieftin din metal, și încercă să se gândească la ceva de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Se ridică și se duse la fereastră. Afară, ziua era cenușie ca plumbul. Cernea mărunt, o burniță aproape invizibilă cu ochiul liber. Semafoarele aruncau pe pavajul ud raze de lumină roșie și verde.

Putea oricând să se ducă la colegiu și să vadă ce se întâmpla cu Ducks, dar echipa lor de baschet nu părea promițătoare.

Poate că ar fi fost ceva să se intereseze de Trail Blazers…

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse el, neîndrăznind totuși să se întoarcă. Știa că ar fi trebuit să ridice privirea, indiferent cine ar fi intrat, dar când era într-o pasă atât de proastă îi lua câteva secunde să-și compună acel zâmbet de relații cu publicul.

— Domnule Shore…

În cele din urmă, se întoarse. Era Sally nu-mai-știu-cum, una dintre noii asistenți de producție. Era tânără, frumoasă și ambițioasă. Recunoscuse la ea acea ambiție de prima dată când o văzuse. Privind-o acum și văzându-i focul pătimaș din ochi, se simți și mai obosit.

— Cu ce pot să te ajut?

— Voiam să vă mulțumesc pentru seara de marți.

Jack se gândi o clipă.

— A, da. Bridgeport Pub. O mână de producători și realizatori se duseseră acolo după program. În ultimul moment, Jack o invitase pe Sally.

Ea îi zâmbi și, preț de o clipă, el fu hipnotizat de ochii ei albaștri.

— A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați și pe mine.

— M-am gândit că e bine pentru tine să mai ieși puțin cu producătorii. E greu de pătruns în branșa asta.

Ea veni cu un pas mai aproape.

— Aș vrea să mă revanșez.

— În regulă.

— Drew Grayland.

El nu știa la ce se așteptase, dar în mod sigur nu la asta.

— Centrul de la Panther?

— Surioara mea a fost sâmbătă seară la o petrecere cu el. Mi-a spus că a băut numai băuturi tari și a consumat tot felul de droguri, apoi a luat o fată în camera lui. Când fata a ieșit de acolo, plângea și avea hainele sfâșiate. În noaptea aceea, mai târziu, un șofer beat a lovit un câine pe Cascade Street. Se zvonește că șoferul era Drew, și că poliția din campus mușamalizează afacerea. Știți că joi e marele meci UCLA.

Jack nu avusese niciodată un pont ca ăsta.

— Chestia asta ar putea fi o știre de senzație. Își permise să viseze preț de o secundă – un reportaj național transmis la o oră de vârf, chipul lui la toate televiziunile din America. Iar Henry, reporterul-șef al rubricii de sport, era plecat din oraș. O vacanță în regiunile slab populate ale Australiei.

— Pot să fiu asistenta dumneavoastră la reportajul ăsta? întrebă Sally.

— Sigur. Va trebui să vedem dacă femeia a înaintat vreo plângere împotriva lui. Nu ne putem baza pe bârfele din campus.

Sally deschise un carnet și începu să ia notițe.

— Am să discut cu directorul de la știri. Tu te ocupi de întrebări și de piste. Vom începe cu poliția campusului. Ne întâlnim în hol în… Se uită la ceas. Era douăsprezece douăzeci și cinci. În treizeci de minute e bine?

— Perfect.

— Și mulțumesc, Sally.

— Viața e ca un bumerang.

Ea îi zâmbi cu toată fața, și el simți atunci o undă din vechea încredere în sine.

Când Elizabeth ajunse acasă, era obosită frântă. Întrunirea de la bibliotecă se prelungise, grupului de studiu îi luase aproape o oră până să înceapă, iar tâmplarul cu care stătuse de vorbă era prea scump ca să și-l poată permite.

Istovită, își aruncă poșeta pe masa din bucătărie și ieși pe verandă, așezându-se în balansoar. Mișcarea egală, scârțâitoare, a balansoarului îi liniști nervii zdruncinați.

În fața ei se întindea oceanul nesfârșit de bronz. Peluza de un verde intens, încă umedă de la ploaia de după-amiază, licărea în soarele care apunea. Doi brazi bătrâni, cu crengile aplecate, încadrau perfect priveliștea.

Un *măcar dacă* îi trecu prin minte; se scutură imediat de el. Vremurile în care picta rămăseseră mult în urmă. Dar dacă n-ar fi rămas, dacă ea n-ar fi lăsat să se răcească pasiunea odată fierbinte, asta ar fi pictat.

În apropiere, o pasăre croncăni zgomotos. O cioară care, fără îndoială, o dojenea că îndrăznise să-i invadeze spațiul.

Dar acesta era locul ei, mângâierea ei. De la cei trei sute de bulbi pe care îi plantase în grădină, la gardul pe care ea îl făcuse și îl vopsise în alb, și până la fiecare mobilă din casă. Fiecare centimetru pătrat al acestei proprietăți îi reflecta visele. Oricât de nefericită sau stresată era, putea să iasă pe veranda asta liniștită, să privească oceanul și se simțea împăcată.

Se uită cum soarele auriu se scufunda încet în oceanul ce se întuneca, apoi se ridică și intră în casă.

Era timpul să pregătească cina.

Tocmai intra pe ușă când sună telefonul. Răspunse.

— Alo?

— Hei, puștoaico, azi te-ai rezervat pentru coasta Oregonului?

În ciuda oboselii, Elizabeth zâmbi.

— Bună, Meg. Îmi pare bine că te aud. Se prăbuși într-un fotoliu cu tapițerie în dungi albastre și galbene, și își puse picioarele pe sofaua în ton. Ce este?

— Azi e joi. Voiam să-ți aduc aminte de întrunirea aia.

Femeile fără pasiuni.

Zâmbetul lui Elizabeth se stinse.

— Da, n-am uitat, spuse ea, deși bineînțeles că uitase.

— Te duci?

Da, cum să nu! să intre într-o cameră plină de persoane necunoscute și să recunoască în fața lor că nu avea nicio pasiune.

— Nu, de fapt, nu mă duc. Nu e genul meu.

— Și care anume e genul tău?

Asta durea.

— Acum vorbește avocatul din tine.

— Ce faci diseară, aranjezi în ordine alfabetică sertarul cu condimente? Crede-mă, Birdie, într-o zi ai să te trezești că ai șaizeci de ani și n-ai să mai ții minte când ai fost fericită ultima dată.

Elizabeth nu răspunse la asta. Același scenariu urât îi trecuse și ei prin minte. Des.

— Dacă m-aș duce – și nu capitulez, reține – cum ar fi?

— Un grup de prietene care se adună ca să discute, probabil, cum e să fii pierdut în mijlocul vieții.

Asta nu suna prea rău; ea se gândise la Inchiziție.

— Ar trebui să vorbesc și eu?

— Nu, Marcel Marceau, tu ai putea să stai acolo ca o stâncă.

— Chiar crezi că asta m-ar ajuta?

— Să ne înțelegem. Dacă nu te duci zilele astea, săptămâna viitoare am să-ți fac așa un tămbălău încât joia următoare ai să te rogi să te duci.

Elizabeth nu se putu abține să râdă. Cu ani în urmă, când Meg trecuse prin cumplitul și sfâșietorul ei divorț, ea o tratase

exact la fel. Uneori o prietenă trebuie să te întărească; despre asta era vorba.

— Bine, mă duc.

— Îmi promiți?

— Îți promit. Tu n-ai vreun amărât de tată de hărțuit?

— Nu, acum n-am, dar am o întâlnire. E italian. Giuliano.

— I-ai terminat în sfârșit pe americani?

Mai vorbiră vreo douăzeci de minute despre lipsa unei vieți amoroase a lui Meghann, apoi închise. Elizabeth își turnă un pahar de vin și scoase din congelator două bucăți de piept de pui. Le puse la dezghețat în cuptorul cu microunde, și se duse să verifice robotul telefonic. Găsi un mesaj de la Jamie, fata ei cea mică, și unul de la Jack. El era pe urmele unui reportaj baban și avea să vină acasă foarte târziu.

— Acum știți care e situația, fani ai sportului, spuse ea cu glas tare. Asta era încă una din trăsăturile ei de femeie mai în vârstă și cam nebună: vorbea singură. Am să mă duc la întrunire.

Făcu un duș, apoi intră în debaraua de îmbrăcăminte. Se uită la hainele frumos aranjate. Foarte multe din ele erau viu colorate: eșarfe pictate manual, pulovere tricotate, de asemenea, manual, țesături cu imprimeuri executate cu ajutorul sitei. Îi plăcea arta în toate formele ei. Încă din adolescență era lăudată pentru gustul ei la îmbrăcăminte. Dar nimic din toate astea nu o mai ajuta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să iasă în evidență printre cei neînsemnați.

Uită-te acolo. O femeie fără nicio pasiune.

După mai multe încercări, alese niște pantaloni din lână de culoarea ciocolatei și o bluză de cașmir crem, cu guler colant. Hotărî să nu-și pună curea. Oricum, erau mulți ani de când nu i se mai potrivea niciuna din cele preferate.

Se fardă și își împleti părul blond și drept (care avea mare nevoie să fie vopsit) într-o coadă-spic. Își scoase cerceii atârnători din argint cu turcoaze pe care îi purta de obicei și își puse unii cu perle, apoi se studie în oglindă.

— Perfect. Arăta la fel de știarsă ca o pitulice.

La șase, îi lăsă lui Jack un bilet pe masa din bucătărie, în eventualitatea că el avea să ajungă acasă înaintea ei. Era un gest

inutil, bineînțeles. Știind cât de des umbla el prin bucătărie, avea să ajungă la menopauză până ce soțul ei ar fi descoperit acel bilet.

Douăzeci de minute mai târziu, intră în parcare.

Colegiul public fusese construit la sfârșitul anilor șaptezeci, și reflecta perfect epoca. Ziduri de beton texturat susțineau un acoperiș plat din metal portocaliu. Copaci desfrunziți străjuiau aleile și dădeau campusului un ciudat aer trist. Ornamente uzate – oameni de zăpadă și fleacuri înnegrite de vreme – atârnau de stâlpii de iluminat și foșneau în adierea ușoară a vântului.

Elizabeth își strânse bine poșeta sub braț și continuă să meargă. Trecând pe culoare, se bucură că își luase mocasinii. Pașii ei abia se auzeau. Dacă hotăra să se întoarcă, nimeni n-ar fi observat.

În cele din urmă ajunse la camera 106. Din nefericire, ușa nu avea geam; nu putea să tragă cu ochiul înăuntru și să găsească un motiv pentru a se răzgândi.

Deschise ușa cu grijă și, fără să-și mai permită o pauză, intră.

Era o sală de clasă mică, obișnuită. Pe tabla veche se vedeau urmele unei ecuații matematice. În mijlocul clasei, era un semicerc de scaune pliante, metalice; unele erau libere, pe altele ședeau femei care arătau neliniștite. În stânga, pe o măsuță acoperită cu o față de masă albă, erau un filtru de cafea și o tavă cu prăjituri de casă.

— Nu fi timidă. Intră.

Uimită, Elizabeth se răsuci și se pomeni nas în nas cu o femeie uluitor de frumoasă, îmbrăcată într-un costum stacojiu. Pe ecusonul de la reverul ei scria: SARAH TAYLOR.

— Eu sunt Sarah, spuse femeia zâmbind luminos. Bine ai venit la întrunire.

Elizabeth nu reuși să zâmbească.

— Eu sunt Elizabeth.

Sarah o atinse pe umăr, într-un gest liniștitor.

— Toate au emoții la început. Se întoarse spre celelalte femei. Charlotte, vrei să-i urezi bun venit celei mai noi membre a noastră?

Elizabeth intră în panică. Ea nu era cu adevărat membră, sau era?

Charlotte – o femeie masivă îmbrăcată într-un trening de velur verde și încălțată cu saboți verzi de grădină, cu talpă de cauciuc – se îndrepta către ea.

— Bună, spuse simplu Charlotte. Bine ai venit în grupul nostru. Haide, intră. O luă de cot pe Elizabeth și o conduse spre scaunele în semicerc.

Elizabeth se așeză.

Lângă ea stătea o tânără mărunțică, cu ochi luminoși, îmbrăcată într-un costum de denim cu pete verzi și maro, și cizme de cow-boy roase.

— Eu sunt Joey, spuse ea zâmbind. Bărbatul meu m-a lăsat, ca să intre într-o trupă rock. Cântă la armonică. Îți vine să crezi? râse. Își zic Dog Boys. Eu le zic Dog Shits, dar nu în fața copiilor.

Elizabeth dădu țeapănă din cap. Joey continuă să vorbească, zâmbind tot timpul. Femeile din cerc discutau între ele despre lucruri obișnuite. Programul școlar al copiilor, foști soți tăntălăi, slujbe fără viitor și cecuri pentru întreținerea copiilor. Glasurile se contopeau într-un murmur nedeslușit și monoton. Mai veniră și alte femei, și luară loc în semicerc. Unele intrară în vorbă cu cele venite mai înainte. Altele, precum Elizabeth, rămaseră tăcute.

În cele din urmă Sarah închise ușa și luă loc în mijlocul grupului.

— Bine ați venit, doamnelor. E plăcut să vezi în seara asta atâtea fețe noi. Acesta este Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. Zâmbi. Nu vă faceți griji, nu suntem atât de eroice precum sună.

Remarca ei fu urmată de râsete.

— Obiectivul nostru este să ne ajutăm între noi. Avem ceva în comun, iar acel ceva este o senzație de pierdere. Am ajuns la o anumită vârstă și am descoperit că am rătăcit o parte vitală din noi. În lipsa unui cuvânt mai bun, eu numesc elementul care lipsește pasiune. Țelul nostru este să ne împărtășim sentimentele cu femei care înțeleg. Împreună putem să fim puternice. Pentru început, s-o luăm la rând și să spună fiecare

un vis al ei. Se întoarse spre femeia de lângă ea. Tu ai mai fost aici, Mina. Începe tu, te rog.

Mina, o femeie mai în vârstă, durdulie, îmbrăcată într-o rochie de casă, înflorată, din poliester, părea total la largul ei.

— Am început să vin la aceste întruniri în urmă cu vreo șase luni când soțul meu, Bill, a fost diagnosticat cu boala Alzheimer. Clătină din cap și scoase un țâțâit. E cumplit să pierzi pe cineva drag… Oricum, i-am promis fiicei mele că am să vin la întruniri. Nu-mi imaginam că am să descopăr pasiunea, dar acum iau lecții de conducere auto. Pentru voi, fete tinere, asta nu pare mare lucru, dar mie îmi dă o senzație nouă de libertate. Săptămâna viitoare dau ultimul test. Să sperăm că data viitoare am să vin aici la volanul mașinii.

Grupul aplaudă, iar Mina chicoti.

Când se făcu liniște, începu să vorbească următoarea femeie.

— Mă numesc Fran. Soțul meu a fugit cu secretarul lui. Secretarul, nu secretara. Tot ce mă pasionează acum este să-mi cumpăr un revolver. Din păcate, nu pot să mă hotărăsc pe care din noi să împușc. Zâmbi nervos. A fost o glumă.

Sarah se aplecă în față.

— Ce-ți place să faci, Fran?

— Îmi place să fiu soție. Se opri și ridică din umeri. Prietenii mei se poartă de parcă am o boală incurabilă. Asta e prima dată când am ieșit din casă după multe săptămâni. Avocata mea de la divorț mi-a recomandat să vin aici, dar nu văd cum m-ați putea voi ajuta.

— Toate putem să ne raportăm la asta, spuse Joey. Se auzi un murmur de aprobare.

— Ia gândește-te, Fran, spuse Sarah. Ce ai face dacă ai ști că n-ai să dai greș? Răspunde repede. Scurt. Nu te cenzura.

— Aș cânta. Fran păru surprinsă de răspunsul ei. Pe vremuri cântam.

— Eu fac parte dintr-un cor de femei, spuse Mina. Cântăm la sanatorii și spitale. Căutăm mereu membre noi.

— Oh, n-am vrut să sugerez că eram o cântăreață bună.

Mina chicoti.

— Noi cântăm pentru oameni care poartă aparate auditive.

Zău așa, vino la noi. Ne distrăm pe cinste.

Fran părea nesigură.

— Am să mă gândesc la asta.

Mai multe femei se porniră să vorbească în același timp. Se părea că multe dintre ele își doreau lucruri neașteptate. Pilotaj, parașutism, alergare la proba de maraton. Consensul era că orice putea să fie un nou început.

— De asta ne aflăm noi aici, spuse Sarah. Descoperirea pasiunii nu e legată doar de bani și carieră. E legată de găsirea adevăratei voastre ființe. Cea pe care ați îngropat-o sub nevoile altora. Fran, s-ar putea să te uimească ce mult contează un lucru mic precum intrarea într-un cor. Îi făcu semn femeii de lângă Fran.

Femeia își frecă mâinile nervoasă. Era înaltă și slabă, îmbrăcată toată în negru; să fi avut vreo patruzeci de ani. Își vopsise părul într-un galben-pai; rădăcinile erau negre.

— Eu sunt Kim. Când tâmpitul de bărbat al meu m-a lăsat pentru o femeie cu *balcoane*, am început să beau. A devenit o pasiune, credeți-mă. N-am mai băut de trei luni, dar tot timpul îmi doresc să mă apuc din nou. Habar n-am cu ce să înlocuiesc alcoolul. Mama a auzit de grupul acesta la televizor și m-a făcut să-i promit că vin, așa că iată-mă aici.

— Ce faci în timpul liber? întrebă Sarah.

Kim se trase de unul din cerceii lungi de argint.

— Tot ce am e timp liber. El mi-a lăsat o grămadă de bani. Mi-am vopsit părul și mi-am făcut un tatuaj. Treburile astea sunt hotărât niște pași înainte, nu credeți? Nu zâmbea. De fapt, în spatele acelui rimel negru, ochii ei erau heleștee de durere.

— Poate-ți iei o slujbă, spuse cineva. Să câștigi banii tăi.

— *Am câștigat* banii ăia, crede-mă, se răsti Kim. În plus, ce-aș putea să fac? M-am lăsat de colegiu ca să mă mărit și să-mi cresc fata, care acum are șaisprezece ani și mă consideră o tâmpită. Munca de voluntar și susținerea eului soțului meu nu mi-au adus nicio calificare. Nu mă văd îmbrăcată în chelneriță și spunând zilnic: „Doriți cartofi prăjiți la asta?"

— Trebuie să existe ceva care te interesează.

Kim se așeză la loc.

— Nu, nimic. Îmi pare rău. Ridică privirea. Răzbunarea se pune la socoteală?

Grupul tăcu brusc. Sarah spuse:

— Poate că dacă stai și asculți în seara asta, n-o să-ți mai fie atât de frică.

— Nu mi-e frică. Kim băgă mâna în poșetă și scoase un pachet de Virginia Slims. Când își dădu seama ce făcuse, îl îndesă înapoi în poșetă.

Sarah se aplecă în față.

— În momentul acesta ești în deșert, moartă de sete, dar ți-e frică să întinzi mâna după apă. Nu te da bătută, Kim. Mai devreme sau mai târziu ai să ajungi într-un punct în care o să fie mai înspăimântător să nu faci nimic decât să faci ceva, și atunci vei întinde mâna.

Kim îi aruncă lui Sarah o privire de dispreț abia mascat.

— Găsesc asta brodată undeva pe o pernă?

După un moment de tăcere, Sarah îi făcu semn din cap femeii de lângă Kim, și ea începu să vorbească imediat. După ea vorbi alta, apoi alta și alta.

Elizabeth își dădu seama brusc că era rândul ei.

Toate se uitau la ea.

Stau aici ca o stâncă, așa-i, Meg? Ar fi arătat ca o idioată dacă zicea pas. Inspiră adânc.

— Eu sunt Elizabeth. Sunt o casnică obișnuită, cu două fete mari. Stephanie are aproape douăzeci și unu de ani; Jamie are nouăsprezece. Nu sunt divorțată, nici văduvă, nici părăsită. Tot ce nu e în regulă la viața mea e numai din vina mea.

— Nu condamnarea e ceea ce căutăm noi, spuse Sarah. Ne interesează ce vrei de la viață. Visurile tale, Elizabeth.

Elizabeth știa că, dacă nu răspundea, rândul ei avea să țină o veșnicie.

— Pe vremuri pictam. Surprinzător, vorbele rostite cu glas tare dureau.

— Eu lucrez la un magazin de articole pentru pictură. Picture Perfect de pe Chadwick, spuse una dintre femei. Vino acolo sâmbăta asta, și am să te ajut să găsești tot ce îți trebuie.

Elizabeth avea o grămadă de articole pentru pictat. Vopselele

și pensulele erau ultimul lucru de care avea nevoie un pictor, și niciun grup de sprijin n-ar fi putut s-o convingă de contrariu.

— N-are rost, zău.

— Nu-ți fie frică, spuse Sarah. Cumpără vopselele și vezi ce se întâmplă.

— Ai noroc, spuse visătoare Joey. De fapt, tu ai o pasiune. Eu vin de luni de zile la întruniri și încă n-am niciun indiciu.

— Aș vrea și eu să pot picta, spuse altă femeie.

Elizabeth se uită la chipurile din jurul ei. Ele credeau că treaba asta o ajuta. În realitate, o făcea să se simtă mai rău.

— Sigur. Aș putea să încerc, spuse ea doar așa ca să-i treacă rândul. Probabil că ar fi amuzant să pictez din nou.

Se gândi că femeile aveau să înceapă să danseze.

În afară de Kim, care stătea acolo, îmbrăcată în negrul ei de doliu, și se uita la Elizabeth, părând că înțelege mai bine situația.

4

Săptămâna următoare, Jack și Sally lucrară optsprezece ore pe zi. Ajungeau devreme la birou – Jack pleca de acasă înainte să răsară soarele – și stăteau până târziu. Ba, de două ori, el dormise pe canapeaua din biroul său.

Intervievaseră zeci de persoane, urmăriseră nenumărate piste, și încercaseră să forțeze niște uși închise.

Insinuări, anecdote, bârfe – așa ceva găsiseră din belșug. După toate relatările, Drew era un tânăr desfrânat, nu prea deștept, care avea o părere exagerat de bună despre el, și aproape un dispreț total față de sentimentele altora; credea cu toată convingerea că regulile societății nu erau valabile și pentru el. Cu alte cuvinte, era o adevărată pacoste.

Era și cel mai bun atlet student din Oregon, cel mai bun jucător de baschet din stat din ultimii douăzeci de ani. Mulți spuneau că el putea să conducă echipa Panther, urmărită de ghinion, la primul ei titlu de campioană NCAA din acest sezon.

Nu prea era de mirare că niciunul dintre jucătorii de la Panther nu voia să stea de vorbă cu el – nici măcar cât să spună un *fără comentarii.* Antrenorul de baschet fusese indisponibil toată săptămâna. Și se părea că nimeni nu văzuse incidentul cu fata, în afară de sora lui Sally. Pe scurt, nu aveau nicio dovadă. Nimeni nu-l plăcea pe Drew Grayland, asta era limpede, dar nimeni nu voia să spună ceva oficial.

După încă o zi fără niciun rezultat, Jack și Sally se duseră la un restaurant să ia cina. Se așezară într-un separeu din spate, slab luminat și liniștit.

— Acum ce facem? întrebă Sally.

Jack ridică privirea din însemnările împrăștiate pe masă. Îl miră să descopere că localul era aproape gol. Când mai veniseră aici să ia cina, toate mesele erau ocupate.

— Cred că-i vremea să mai bem un pahar. Ridică mâna și îi făcu semn chelneriței.

Ea veni repede și trase un creion de după ureche.

— Ce să vă aduc, domnule Shore?

Jack zâmbi obosit, dorindu-și – nu pentru prima dată – să nu fi fost recunoscut. Simțea că avea chef să se îmbete.

— Dewar's cu gheață.

— Margarita cu gheață, fără sare, spuse Sally.

Chelnerița se întoarse după câteva clipe cu băuturile.

Jack sorbi din pahar, uitându-se iar la însemnări. Se uită o oră la ele, încercând să depisteze ceva ce îi scăpase. Cineva cu care nu vorbise. Dar nu găsi nimic. Nu-și dădea seama unde naiba să se mai ducă. Tot ce știa sigur era că dăduse greș. Iarăși. De data asta, o trăsese după el și pe Sally cea cu ochi luminoși.

— Henry se întoarce mâine din Australia. Poate că ar trebui să-i dai lui tema asta.

— Noi vom face reportajul ăsta. Tu și cu mine. Încrederea ei părea neclintită. În ciuda tuturor *fără comentarii* și a fundăturilor, ea continua să creadă în Jack. El nu mai ținea minte când se întâmplase ultima dată ca cineva să fi avut atâta încredere în el.

Se uită la ea. Chiar și acum, când lucrurile mergeau așa de prost, ochii ei negri străluceau de optimism. Și de ce nu? Avea douăzeci și șase de ani. Pentru ea, viața abia începea; aveau să mai treacă mulți ani până când ea va fi învățat gustul amar al dezamăgirii.

La vârsta ei, el fusese la fel. După trei ani de vis la UW, și acel minunat premiu Heisman, fusese recrutat de o echipă amărâtă care avea nevoie de el cu disperare. În spatele unei linii ineficiente, fu nevoit să-și dea sufletul doar ca să rămână în viață, dar muncise din greu și jucase din toată inima. Trei ani mai târziu, îl luaseră cei de la Jets.

Acela fusese primul din anii de aur.

La al patrulea meci din primul lui sezon la New York, mijlocașul de pornire se rănise, și venise momentul lui Jack. În meciul acela dăduse trei pase de touchdown. La sfârșitul sezonului, nimeni nu mai ținea minte numele mijlocașului pe care îl înlocuise. Se născuse *Fulgerul Săritor Jack*. Mulțimea îi scanda numele; aparatele de fotografiat fulgerau oriunde se ducea. Își condusese echipa la câștigarea Supercupei. Din așa ceva erau făcute legendele. Ani de zile fusese o supervedetă. Un erou.

Apoi fusese accidentat.

Jocul s-a sfârșit. Cariera s-a încheiat.

— Jack? Glasul lui Sally îl readuse la realitate. Ce s-a întâmplat cu tine?

El oftă. *Trebuia să mă aștept*.

— Când eram mică…

Oh, bine.

— Mă uitam cu tata la fotbal. Tu erai jucătorul lui preferat. Sublinia orice mișcare pe care o făceai, analiza fiecare pasă pe care o dădeai. Aveam unsprezece ani când a murit – cancer – dar când îmi amintesc de zilele acelea, mă gândesc întotdeauna la fotbal. În fiecare zi după școală, stăteam lângă patul lui de spital. La sfârșit de săptămână, ne uitam împreună la meciuri. Cred că era mai bine decât să vorbim. Se uită la el. Îi luă o secundă să zâmbească. Întotdeauna spunea că ești cel mai bun mijlocaș, iar acum ești în Portland, Oregon, la postul cu cel mai mic rating din oraș. Ce s-a întâmplat?

Mai devreme sau mai târziu, toți întrebau asta. *Cum ai pierdut totul?* Întotdeauna dădea același răspuns.

— Știi că mi-am paradit genunchiul.

Ea se aplecă în față, uitându-se grav la el.

— E mai mult de atât, nu-i așa?

Momentul acesta deveni dintr-o dată periculos; o lunecare înceată, conștientă spre marginea intimității. El cunoștea pericolul, bineînțeles. Fiecare bărbat de vârsta lui îl cunoștea, însă el se simțea singur de foarte mult timp, iar în momentul de față povara aceea părea mai grea ca înainte.

— A început în spital.

În mod uimitor, îi povesti totul, cum ajunsese dependent de analgezice, și cum își pierduse postul de la *Fotbalul de luni seară.*

Toate astea erau pentru ei ca o mâna de cioburi de sticlă, numai muchii tăioase și lumină reflectată. Știa ca dacă strângea pumnul prea tare mâna avea să-i sângereze, dar nu se putea opri.

Se străduise din greu să lase impresia ca pierderea fotbalului nu conta, însă jocul fusese viața lui. Fără acesta zilele și nopțile se depanau ca niște scene dintr-un film alb-negru. Se

anesteziase cu pilule și alcool. Excesele lui deveniseră de notorietate. De la băiatul de aur, ajunsese animalul de petrecere. Existau perioade foarte mari de care nici măcar nu-și amintea.

Însă accidentul îl ținea minte. Se întâmplase târziu, sau devreme, depinde de cum privești, într-o noapte rece cu ninsoare. N-ar fi trebuit să conducă, nu după o noapte lungă de beție la Village Vanguard. Dar știuse ce se întâmplase. Cel mai bine își amintea de scrâșnetul anvelopelor și de mirosul de cauciuc ars.

— N-am accidentat pe nimeni, spuse el încet, însă nu asta era ideea. Impresarul meu a ținut povestea departe de ziare, dar cariera mea s-a terminat oricum. După o perioadă de dezintoxicare, singura slujbă pe care am primit-o a fost la o televiziune locală din Albuquerque. Urcușul înapoi a fost lung și lent.

Se uită la Sally și știu că ceva se schimbase între ei. Pentru prima dată, ea se uita dincolo de Jackson Shore – legenda fotbalului, la bărbatul care era el pe dinăuntru.

Încercă să-și mute privirea. Nu putu.

Ea îi atinse brațul.

— Cu povestea asta o să facem amândoi carieră.

Atingerea ei fu ca o scânteie electrică.

Își impuse să se uite la hârtiile împrăștiate în fața lor. Încercă să citească. Cuvintele îi jucau înaintea ochilor, fără înțeles și fără legătură. Apoi observă ceva.

— Campusul se închide astăzi pe perioada vacanței de iarnă.

— Știu.

Trebuia să facă *ceva.* Orice era mai bine decât să stea aici și să jinduiască la o femeie pe care nu o putea avea.

— Ce-ai zice să ne întoarcem? Administratorii și personalul vor fi plecați. Poate că cineva va vorbi când nu sunt paznicii în preajmă.

— Merită să încercăm.

Jack achită nota de plată, apoi plecară.

Întorși în campus, încercară în toate locurile obișnuite, își căutară toate sursele anterioare. Făcură totul pentru a nu fi ignorați, pentru a putea fi găsiți ușor.

Nimic.

În cele din urmă, opriră în parcare și rămaseră în mașină, sub un felinar care arunca o lumină puternica. O ploaie argintie umplea de mărgele parbrizul.

— Cred că asta e, spuse el în cele din urmă, întinzând mâna spre cheia din contact. Aruncă o privire spre ceasul de bord și văzu ca era unu noaptea. În câteva ore trebuia să fie iar gata de lucru.

Un ciocănit în geam îi sperie de moarte.

Jack coborî geamul. Acolo, lipit de portieră, se afla un ofițer de poliție din campus, fără uniformă, cu care încercaseră să vorbească mai devreme. Sally își luă imediat carnetul și îl deschise la o pagină goală.

— Vă interesează mizeria de Drew Grayland? întrebă în șoaptă ofițerul.

— Da. Am auzit că sâmbăta trecută a fost ridicat pentru conducere sub influența alcoolului.

— Nu-i nimic nou în asta. Sportivii ăștia ies basma curată mereu. Mi-e silă. Am și eu fete, știți?

— Poți să confirmi că Drew a fost arestat sâmbătă noaptea?

Ofițerul râse.

— Arestat? Mă îndoiesc.

— Cum te numești?

— Mark Lundberg.

— Putem să te citățm oficial?

Ofițerul clătină din cap.

— Am doi copii de hrănit. Nu pot să iau parte la lupta asta. Dar nu mai pot să stau deoparte și să nu fac nimic. Poftim. Strecură un plic pe geamul deschis.

Jack își aruncă privirea pe plic. Nu scria nimic pe el. Când ridică ochii, Lundberg dispăruse.

Jack deschise plicul, scoase niște foi și se uită în treacăt pe ele.

— Oh, Dumnezeule…

— Ce e? întrebă cu emoție Sally.

— Niște rapoarte. Patru femei l-au acuzat pe Drew Grayland de viol.

— Și n-a fost niciodată arestat?

El se întoarse și se uită la ea.
— Niciodată.

Elizabeth se uită pentru ultima oară pe lista cu ce avea de făcut.

Colete la poștă.
Ridicat lucruri de la spălătorie.
Oprit corespondența.
Oprit livrare lapte.
Schimbat baterii detectoare de fum.
Confirmare locuri.

Totul era făcut. Mâine pe timpul acesta avea să fie acasă la tatăl ei, înconjurată de fetele ei și de familie, sărbătorind un Crăciun de modă veche.

După o ultimă trecere în revistă a casei, își luă poșeta și se îndreptă spre mașină.

Ajunse în Portland la timp. Pentru prima dată nu ploua, iar străzile din centru erau liniștite. În alți ani străzile astea erau înțesate de cumpărători. Anul trecut a fost nevoită să aștepte aproape o oră la raionul de ambalat de la Meier and Frank; anul acesta, nu era deloc coadă.

La postul de televiziune, își lăsă mașina în parcarea subterană în zona destinată vizitatorilor și urcă în hol.

— Bună, Eleanor, îi spuse ea recepționerei cu cercel în nas. Sărbători fericite.

— Bună ziua, doamnă Shore. Eu nu sărbătoresc Crăciunul – e prea comercializat dar mulțumesc oricum. Și dumneavoastră la fel.

Elizabeth își înfrână un zâmbet. Ea nici în tinerețe nu fusese atât de pătimașă. În timp ce surorile ei din frăție petreceau nopți lungi la B&O Espresso de pe Capitol Hill dezbătând schimbările politice din Iran, ea se cufunda pe tăcute în pictat.

Retrospectiv, își dori să fi fost ceva mai rebelă. Un trecut în care să fi avut cercel în nas și tatuaje probabil că i-ar fi prins foarte bine unei femei ca ea.

Urcă scările și descoperi că biroul lui Jack era gol. Uitându-se îngrijorată la ceas, se grăbi spre studio, se prezentă și apoi se strecură în camera întunecoasă. Aici erau mai puțini oameni ca de obicei – probabil o echipă redusă din cauza sărbătorilor.

Jack stătea pe platou la un birou mare. Complet machiat, cu luminile strălucindu-i pe față, arăta frumos ca o vedetă de cinema. Ca de obicei. Era nedrept că el se ținea atât de bine, în timp ce ea aluneca spre apus, se gândi ea.

— În acest raport exclusiv, spunea el, Canalul 6 a descoperit un număr de plângeri de abuz sexual formulate împotriva centrului echipei Panther, Drew Grayland. În ultimii doi ani, patru femei l-au acuzat pe domnul Grayland de viol sau hărțuire sexuală. Conform șefului poliției, Stephan Landis, oficialii din campus n-au predat aceste rapoarte poliției din Portland. Directorul sportiv al Universității Olimpice, Bill Seagel, n-a avut nimic de comentat azi când i s-a solicitat părerea despre aceste afirmații, în afară de a spune că, după cunoștințele lui, n-a fost formulată nicio acuzație împotriva lui Grayland. Antrenorul Rivers a confirmat că centrul său vedetă se va lansa împotriva UCLA săptămâna viitoare. Vom continua să urmărim această poveste, și vă vom ține la curent cu informațiile care ne vor parveni.

Jack îi zâmbi reporterei de lângă el. Vorbiră o secundă sau două, apoi Jack își scoase microfonul și se ridică. În timp ce traversa încăperea, o observă pe Elizabeth și zâmbi larg. O luă de mână și o conduse în biroul lui, râzând în timp ce închidea ușa cu piciorul.

— Îți vine să crezi, Birdie? Am făcut-o. Râse. Asta e tema la care am lucrat săptămâna trecută. Cu puțin noroc, rețelele o vor recepționa. O luă în brațe și o ridică.

Se bucurară împreună. Nimeni nu avea succes ca soțul ei. Așa fusese mereu. În vremurile bune, Jack era un torent înspumat care te lua pe sus.

El slabi îmbrățișarea și ea reveni pe podea.

Se uitară lung unul la celălalt; zâmbetele lor se stinseră încet. După un moment lung și stânjenitor, ea spuse:

— Ești gata de plecare? Se uită la ceas. Avionul nostru

decolează în două ore.

Jack se încruntă.

— Plecăm mâine.

Ticălosul. Iar o făcuse.

Ea fu mândră de stăpânirea sa de sine când spuse simplu:

— Nu. Plecăm azi. Douăzeci și doi decembrie.

— La naiba!

— Bagajele tale sunt în mașină, nu-ți face griji. Am împachetat eu tot. Tu trebuie doar să conduci până la aeroport.

Ușa biroului se deschise brusc. O tânără într-o rochie gri tricotată și cizme până la genunchi intră în fugă.

— N-ai să crezi asta, spuse ea înaintând grăbită. Străbătu jumătate de cameră până să-și dea seama că Jack nu era singur. Se opri și îi zâmbi cu amabilitate lui Elizabeth. Îmi pare rău că vă întrerup. Dar e o știre importantă. Eu sunt Sally.

Elizabeth zâmbi forțat. Era prea supărată pe soțul ei ca să fie sociabilă.

— Bună, Sally. Parcă ne-am mai întâlnit la picnicul de Ziua Muncii.

— A… da.

E limpede, am făcut impresie.

— Scuze pentru întrerupere, Jack, dar eram sigură că ai vrea să vezi asta. Îi întinse lui Jack o foaie de hârtie. Alte trei femei au înaintat plângeri împotriva lui Grayland.

— L-au arestat?

— Nu încă. Antrenorul Rivers a spus, citez: „În țara asta grozavă a noastră, un om e nevinovat până se dovedește că e vinovat".

— Cu alte cuvinte, Drew joaca până când e băgat la închisoare.

— Exact. Dar uite care este adevărata veste grozavă. Tocmai am primit un telefon de la una din fete. Vrea să vorbească cu tine. În fața camerelor.

— Ne întâlnim în hol în treizeci de minute. Vom elabora un plan de bătaie.

— S-a făcut. Salutând-o în grabă pe Elizabeth, Sally ieși din cameră, trântind ușa după ea.

Elizabeth se uită la soțul ei.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu vii cu mine.

El o luă în brațe.

— Ei, hai, iubito, îi murmură el la ureche, știi câtă nevoie am de asta. Ca de aer.

Iar nevoile tale sunt întotdeauna importante, nu-i așa, Jack?

O enerva că nu putea sa spună asta cu glas tare. La ce vârstă avea să învețe în sfârșit sa spună ce gândea?

— Și am să fiu acasă la tatăl tău înainte de Ajunul Crăciunului, promise el.

Glasul lui era moale ca mătasea, seducător. Ea știa că el nu se îndoia deloc că avea să iasă ca el. Se aștepta ca ea să-l aprobe în toate.

— Vorbești serios, Jack?

— Da.

— Bine, iubitule. Am să mă duc eu înainte.

El o sărută apăsat și îi dădu drumul.

— Te iubesc, Birdie.

Ea vru să-i răspundă, dar nu putu. El oricum nu observă. Mintea lui o urmase deja pe ușă pe tânăra Sally.

Mai târziu, în timp ce străbătea parcarea pustie, Elizabeth se întrebă – și nu pentru prima dată – cât se putea îndoi o femeie până să se rupă.

Elizabeth nu suferea să meargă singură cu avionul. I se părea că toată lumea se uită la ea. La nici unul din zboruri nu scotea o vorbă în afară de „mulțumesc", și stătea permanent cu nasul într-un roman.

La agenția de închiriat mașini din Nashville, alese un Ford Taurus alb și completă formularul. Nu mai făcuse asta niciodată. Întotdeauna stătuse tăcută deoparte, lăsându-l pe Jack să se ocupe de toate. Treaba ei era să păstreze documentele la un loc sigur până aduceau mașina înapoi.

Când totul fu gata, se sui în mașină și porni spre sud.

Fiecare milă parcursă îi calma nervii.

Era iar în iubitul ei Tennessee, singurul loc din lume pe lângă Echo Beach unde se simțea acasă.

Când ajunse la Springdale, semnalizează și ieși din autostradă.

Mai întâi, observă schimbările. Springdale se dezvoltase în cei trei ani care trecuseră de la ultima ei vizită. Partea principală a orașului migrase spre est, de parcă toate acele clădiri vechi și superbe erau purtătoare a unei boli transmisibile. Ele stăteau adunate laolaltă, o enclavă de cărămidă și mortar îngrămădită în jurul a ceea ce fusese odată singurul semafor din oraș.

Acum Springdale era străbătut de o șosea cu patru benzi, încadrată pe ambele părți de șiruri lungi de magazine, toate împodobite cu roșu și verde de Crăciun.

Iar acolo, la intersecția dintre First Street cu Main Street, între un nou magazin Kroger și un restaurant Cracker Barrel, era taverna pe care o iubise tatăl ei. Nu o dată Elizabeth îl târâse acasă de acolo…

Vai, iubito, nu poate să fie încă ora de cină, nu-i așa? spunea el mereu cu glasul acela bubuitor al lui, gata sa izbucnească în râs.

La o milă în afara orașului, șoseaua se îngustă, având numai două benzi, și Elizabeth era din nou în locul unde crescuse. De o parte și de alta a șoselei liniștite se întindeau cât vedeai cu ochii câmpuri de tutun pustii, întrerupte pe alocuri de pâlcuri de copaci golași. Peste toate tronau câteva gospodării țărănești, casele fiind ascunse vederii de copaci veșnic înfrunziți, plantați cu grijă. Singurele semne de progres erau casele din prefabricate și panourile de afișaj care se uitau la ele de sus.

Mai înainte, era o intersecție. Pe unul din colțuri era un stâlp înalt; în vârful lui, pe o platformă metalică, stătea un tractor portocaliu ruginit. Era de atâta timp indicatorul intrării în Sojourner Road încât nimeni nu mai ținea minte când fusese pus acolo.

Elizabeth coti pe drumul lung cu pietriș care mărginea proprietatea tatălui ei. La dreapta, totul îi aparținea lui Edward Rhodes. Acri și acri de pământ roșu. Curând, urmau să se facă însămânțările. În iulie, porumbul avea să fie înalt cât omul. În octombrie, frunzele aveau să fie arămii și subțiri ca hârtia, iar când veneau vânturile începutului de iarnă, tulpinile aveau să sune ca un stup de albine. Ăsta era circuitul pământului, măsurătoarea timpului. Totul în lumea tatălui ei era legat de

anotimpuri. Lucrurile veneau și plecau, trăiau și mureau după soare.

În cele din urmă ajunse la alee. Deasupra drumului se curba un uriaș arc de metal spiralat. Legănându-se blând în adierea ușoară, era un indicator de aramă, coclit de vreme, pe care scria: SWEETWATER.

Elizabeth slăbi pedala de accelerație. Mașina înaintă încet pe alee. De o parte și de alta, ramurile golașe ale copacilor se întindeau rugătoare spre cerul cenușiu de iarnă.

Era acasă.

Casa de cărămidă în stil federal se înălța mândră în curtea îngrijită, încadrată de un gard viu, tuns cu măiestrie, a cărui linie perfectă era întreruptă ici și colo de nuci bătrâni. De creanga unuia din acei pomi mai atârna încă leagănul făcut dintr-o anvelopă care, în copilărie, fusese locul preferat de joacă al lui Elizabeth, în zilele însorite de vară.

Elizabeth trase în fața hangarului pentru trăsură transformat în garaj și opri motorul. Când coborî din mașină, simți miros de foc de lemne, de pământ ud și de frunze putrede. Își scoase din mașină geanta cu lucrurile, se îndreptă spre ușa din față, și sună.

După câteva clipe de tăcere se auzi un târșâit de pași și un glas înăbușit.

Tatăl ei deschise ușa. Purta o cămașă de flanelă în carouri și o pereche de pantaloni șifonați de culoare kaki. Avea părul alb, zburlit ca al lui Albert Einstein, și un zâmbet suficient de larg pentru a frânge o inimă de fată.

— Sfeclă de zahăr, spuse el cu glasul său grav, tărăgănat și gros ca melasa. Nu ne așteptam să vii așa de repede. Hai, intră, nu sta acolo holbându-te la mine. Îmbrățișează-l pe bătrânul tău.

Ea țâșni înainte. Brațele lui mari se înlănțuiră în jurul ei, făcând-o să se simtă iar mică, tânără. El mirosea a copilăria ei, a fum de pipă, aftershave scump și gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Când se dădu înapoi, el îi atinse fața. Întotdeauna o uimise că o mână atât de mare putea să fie atât de blândă.

— Ne-a fost îngrozitor de dor de tine. Se uită în spate, în lungul holului. Grăbește-te, mamă, a venit fetița noastră.

Răspunsul veni imediat. Elizabeth auzi țăcănitul de tocuri înalte pe pardoseala de marmură. Apoi simți miros de flori – gardenii. Parfumul-semnătură al mamei ei vitrege.

Anita apăru în fugă de după colț, îmbrăcată în pantaloni de seară din mătase vișinie și încălțată cu pantofi negri cu toc cui, înalt. Părul ei blond platinat, lung, era răsucit și prins în vârful capului. Când dădu cu ochii de Elizabeth, slobozi un mic țipăt.

— Vai, Birdie, nu te așteptam atât de devreme! Dădu să se repeadă spre Elizabeth gata de a o îmbrățișa, dar în ultima clipă se opri brusc și se alătură soțului ei. Ce bine că ai venit acasă! N-ai mai fost de mult.

— Da, a trecut ceva timp.

— Ei bine… Zâmbetul Anitei venea și pleca. Urmă una din acele pauze stinghere care punctau întotdeauna conversațiile dintre Anita și Elizabeth. Mai bine mă duc să văd ce e cu cidrul. Tată, condu-o pe Birdie în camera ei.

Elizabeth se strădui să-și mențină zâmbetul. Dintre toate obiceiurile enervante ale mamei ei vitrege (și erau o legiune), faptul că îi spunea soțului său „Tată" era pe primul loc.

El luă geanta de voiaj a lui Elizabeth și o conduse la etaj în vechiul ei dormitor; acesta era exact cum fusese întotdeauna. Pereți de culoarea lămâii, podea de stejar, ca mierea, un pat mare, alb, cu picioare, pe care tatăl ei îl adusese tocmai din Memphis, o bibliotecă și un birou, ambele albe. Cineva – Anita, probabil – aprinsese aici o lumânare; în încăpere mirosea a brad. Pe peretele cu biroul se mai afla încă o fotografie înrămată a lui Davy Jones, cu autograf. *Pentru Liz, cu toată dragostea, Davy.*

Elizabeth o găsise într-o sâmbătă după-amiază la o licitație din apropiere de Russellville. Timp de trei ani – între clasele a șaptea și a noua – fusese cel mai valoros lucru al ei. După un timp, practic uitase că autograful nu fusese scris pentru ea personal.

— Și unde-i băiatul de aur? întrebă tatăl, în timp ce ținea în brațe geanta ei.

— A transmis o știre importantă și mai are nevoie de o zi ca

s-o finalizeze. O să fie aici mâine.

— Păcat că n-a putut veni cu tine. O spuse încet, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, sau poate mai puțin.

Ea nu putu să-l privească.

— Da.

Tatăl ei știa că între ea și Jack ceva nu era în regulă. Bineînțeles că știa; întotdeauna văzuse prin ea. Dar nu voia să insiste. Dacă exista un lucru pe care o familie din Sud știa să-l păstreze, acela era un secret.

— Mamă-ta ne-a făcut niște cidru fierbinte, spuse el în cele din urmă. Să mergem pe verandă.

— Nu e mama mea. Reacția fu automată. În clipa în care o spuse, își dori să n-o fi spus. Îmi pare rău, zise ea, dând neajutorată din mâini.

Nu avea rost să mai vină cu scuze și explicații, n-ar fi fost decât niște vorbe goale, iar ea și tatăl ei știau asta. Elizabeth și Anita nu se înțeleseseră niciodată. Simplu. Iar acum era mult prea târziu ca să mai schimbe ceva… sau să pretindă contrariul.

Tatăl ei scoase un oftat adânc de dezamăgire, apoi spuse:

— Să mergem afară. Povestește-mi despre viața ta palpitantă în acea junglă tropicală yankee.

Ca de o mie de ori înainte, coborâră brat la brat scara în spirală din mahon, traversară holul de la intrare pardosit cu dale de marmură albă și neagră, și se îndreptară spre bucătărie, de unde îi îmbia aroma de scorțișoară a cidrului fierbinte.

Elizabeth își făcu curaj pentru încă o rundă de conversație stingher politicoasă cu mama ei vitregă dar, spre ușurarea ei, bucătăria era goală. Pe blatul din lemn de culoare deschisă, pe care se tranșa carnea, erau două căni și, între ele, o zaharniță de argint.

— Nu uită niciodată că tu bei cu zahăr, spuse tatăl ei.

Elizabeth dădu din cap.

— Du-te afară; vin și eu cu cidrul.

După ce el porni spre ușă, ea turnă două căni de cidru și le duse afară.

Veranda din spate nu era, de fapt, deloc o verandă; era un spațiu pătrat, acoperit și pardosit cu dale de piatră. Glicina și

iasomia se încolăceau în jurul stâlpilor albi, tulpinile lor fiind la fel de groase și noduroase precum brațele unui bătrân, iar deasupra capului plantele atârnau ca niște frânghii. Acum, în mijlocul iernii, spațiul avea un aspect vag sinistru, dar în primăvară, când de-a lungul acelor vițe maro, aparent moarte, aveau să explodeze lăstari verzi, glicina va acoperi această verandă din spate într-un umbrar parfumat. Dincolo, ghemuită în întuneric, era grădina mamei ei.

Mai multe scaune din oțel forjat îmbrățișau spatele casei.

Elizabeth îi dădu tatălui său cana cu cidru și se așeză pe un scaun lângă el.

— Îmi pare bine că anul ăsta ai putut să vii acasă.

Ceva în felul în care o spuse o deranjă. Se uită repede la el.

— Totul e în regulă? Ești sănătos?

El râse cu poftă.

— Ei, hai, sfeclă de zahăr, nu încerca să mă faci bătrân înainte de vreme. Mă simt perfect. Ce naiba… Anita și cu mine avem de gând să mergem în Costa Rica la primăvară. E un loc acolo, Cloud Mountain, care-mi merge la inimă. La anul o să ne ducem în Machu Picchu. Mă bucur că ai reușit să vii, atâta tot. Îmi era dor să vă văd pe tine și pe nepoatele mele.

— Cred că ai uitat să-l menționezi pe Jack, remarcă ea sec.

— La fel cum tu uiți întotdeauna s-o menționezi pe Anita. La naiba, iubito, bag seamă că sunt prea bătrân ca să-mi mai fabric niște sentimente. Dar atâta timp cât tu ești fericită cu băiatul de aur, sunt fericit și eu. Se uită pieziș la ea. Ești fericită, nu-i așa?

Ea râse, dar, chiar și pentru auzul ei, râsul era fragil.

— Lucrurile merg grozav. Casa începe în sfârșit să prindă formă. Trebuie să vii la noi anul ăsta. Poate de Ziua Națională. Iulie e o lună frumoasă pe coastă.

— De doi ani tot aud de coasta ta frumoasă, dar de fiecare dată când îmi dai telefon plouă. Și asta include și lunile de vară.

De data asta, râsul lui Elizabeth fu adevărat. Se rezemă de speteaza scaunului și se uită la curtea care, odată, părea atât de mare. Tulpinile din grădina mamei ei licăreau în lumina lunii. Dedesubt, auzea murmurul pârâiașului care, în perioada asta a anului, era aproape un râu. Vara, însă, era o panglică leneșă de

apă unde se împerecheau libelulele.

Își aminti de un moment petrecut în această curte din spate când era mică. Fusese după înmormântarea mamei sale. Momentul în care își dăduse seama că mama ei dispăruse cu adevărat. Pe vecie.

Stătea pe iarbă, ascultând murmurul îndepărtat al conversației adulților. Era primăvară – aprilie – și aerul nopții mirosea a caprifoi și iasomie, parfumuri atât de iubite de mama ei. După ce toată lumea plecă, tatăl ei veni și se așeză lângă ea. *Vrei să dormi noaptea asta în camera mea, sfeclă de zahăr?*

Asta îi spusese. Nimic despre mama sau despre durere, sau despre nesfârșita tristețe ce avea să vină. Doar o simplă întrebare care era sfârșitul unei vieți și începutul alteia noi.

Ea își aminti cât de dărâmat arătase el, și cât de mult o înspăimântase acest lucru. Ea știuse adevărul din clipa în care i se spusese că mama ei plecase în cer, dar abia atunci, de la tatăl ei, învățase ce e frica.

Se uită în noapte și spuse:

— Tot așa arăta luna și în noaptea aceea.

— Care noapte?

— A înmormântării mamei, spuse ea încet, auzind icnetul tatălui ei la pomenirea subiectului tabu. Stătusem toată ziua în curtea din spate. Cred că toată lumea din district a venit și m-a îmbrățișat.

Tatăl ei se ridică. În lumina palidă a lunii, arăta mai slab decât de obicei.

— Cred că e vremea să mă duc la culcare. Se aplecă, îi dădu la o parte părul de pe ochi și o sărută pe frunte. Noapte bună, Birdie.

N-ar fi trebuit să pomenească de mama. Ăsta fusese întotdeauna modul cel mai sigur de a scăpa de tatăl ei. El era la ușa de plasă când ea prinse curaj ca să spună încet:

— Tu nu vorbești niciodată despre ea.

El se opri. Ușa se deschise cu un scârțâit. I se păru că-l aude oftând.

— Nu, nu vorbesc.

Auzind asta, ea știu că discuția se încheiase. Finalitatea din

glasul lui era inconfundabilă. Ca de obicei, ea cedă cu grație, știind cât de mult îl durea să-și amintească de mama.

— Noapte bună, tată. Spune-i Anitei că ne vedem dimineață.

— Unele răni sunt adânci, Birdie, spuse el cu glas moale. Ai face bine să nu uiți asta.

Apoi, ușa se închise cu un pocnet, și Elizabeth se pomeni singură.

5

Fata care ieșise în față – Andrea Kinnear – locuia cu două colege într-o casă mică din cărămidă din anii ’30, aproape de universitate. O curte neîngrijită ducea până la o verandă înțesată de cutii și scaune desperecheate. Singurul ornament de sărbătoare era un om de zăpadă colorat, lipit pe fereastra din față. O grămadă de cutii goale de bere Rainier forma o piramidă lângă ușă.

Jack se opri la poartă.

— Voi așteptați aici, le spuse el lui Sally și lui Kirk, cameramanul. Lăsați-mă să mă prezint eu mai întâi.

Se uită la casă, apoi intră pe poartă.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, un interviu filmat cu victima unei infracțiuni violente, și era emoționat.

Presupusa victimă.

Era genul de distincție care conta în branșa știrilor Profesioniștii precum Dan Rather și Bob Costas probabil că nici nu trebuia să-și reamintească de asta.

Aici Jack era în afara domeniului său, fără doar și poate. Dar n-ar fi lăsat să-i scape nici mort subiectul.

Înaintă pe dalele de beton crăpate și năpădite de mușchi și urcă pe veranda dărăpănată. Sally și Kirk îl urmară la o distanță care sugera respect.

Jack bătu la ușă.

Trecură câteva momente, atât de multe încât începu să-și facă griji că Andrea se răzgândise. Se uită în spate la Sally, iar aceasta ridică din umeri.

Apoi ușa se deschise. În prag stătea o tânără micuță și palidă, cu părul de culoarea morcovului. Era îmbrăcată cu o fustă de stofă cu țesătură în diagonală, o bluză albă și un sacou bleumarin.

— Bună ziua, domnule Shore. Își drese glasul, apoi adăugă: Eu sunt Andrea.

— Îmi pare bine de cunoștință, Andrea. Te rog să-mi spui Jack. Iar aceasta este asistenta mea, Sally Maloney.

Sally făcu un pas înainte.

— Bună, Andrea. Am vorbit la telefon.

— Mă bucur să te cunosc.

Andrea se dădu la o parte și spuse:

— Intrați.

Jack îi făcu semn cameramanului, care porni imediat spre casă.

Andrea îi conduse într-o cameră mică de zi, înțesată de mobilă cumpărată la licitație. Toate mesele erau acoperite de hârtii și căni de cafea. Se întoarse spre Jack.

— Unde vrei să mă așez?

Răspunse Kirk:

— Pe scaunul ăla de lângă fereastră.

Andrea se așeză, cu spatele țeapăn și mâinile adunate strâns în poală.

Jack se așeză în fața ei, pe o sofa cu tapițerie din denim decolorat. În timp ce se instala camera de filmat, se uită pentru a mia oară prin însemnări; apoi le puse deoparte.

— Am să-ți pun niște întrebări foarte directe, bine? Nu vreau să te iau prin surprindere. Se încruntă. Dintr-o dată, ea i se păru foarte fragilă. Ești sigură că vrei să faci asta?

— E doar… umilitor.

Sally înaintă, îl atinse pe Jack pe umăr, apoi se retrase. Ăsta era semnul; acum camera mergea. Jack știa că putea să se oprească, s-o prezinte pe Andrea și să înceapă oficial interviul, dar nu voia să întrerupă ce începuse deja. Se aplecă spre ea și spuse:

— N-are de ce să-ți fie rușine, Andrea.

Ea încercă să zâmbească. Ți se frângea inima s-o vezi.

— Ce zici de prostie? Nici măcar n-am apucat să-l cunosc. L-am văzut în partea cealaltă a camerei și l-am recunoscut – toată lumea îl știe. În liceu eram șefa galeriei, și mă duceam la meciurile lui. Părea întotdeauna… perfect. Știam că fetele erau grămadă pe el tot timpul, iar eu nu eram destul de drăguță, nici destul de sigură pe mine, dar în noaptea aceea băusem câteva pahare și aveam curaj. M-am gândit: *Poate.* Așa că m-am dus și am intrat în vorbă cu el. La început a fost foarte drăguț. Se uita

la mine de parcă eram cineva care conta. Când s-a dus după o bere, s-a întors cu una și pentru mine, iar când alte fete au venit la el, le-a alungat și a rămas cu mine. Felul în care îmi zâmbea… mă atingea când vorbea… m-a făcut să mă simt deosebită. Glasul i se frânse. Își duse degetele la cruciulița de aur care îi atârna la gât de un lănțișor fin.

Jack se gândi: *Ești deosebită, n-ai nevoie să ți-o dovedească un băiat.* I-ar fi plăcut să spere ca asta să le-o fi spus cineva și fetelor lui.

Ea dădu drumul cruciuliței, și mâna îi căzu în poală, urmată de privire.

— După un timp, petrecerea a început să se spargă. Drew…

— Grayland?

— Da. Îmi spunea o poveste amuzantă despre antrenamentul de săptămâna trecută și, când m-am uitat în jur, am văzut că în cameră mai erau doar câteva persoane. Un cuplu stătea în picioare lângă televizor, gata de plecare. Alți câțiva tipi erau la butoiul cu bere. Drew s-a plecat și m-a sărutat. A fost un sărut… de domn. Când m-a invitat în camera lui am acceptat. Fata păli. Buza de jos îi tremură, și și-o mușcă. Nu trebuia să fac asta.

De data asta, Jack nu se putu abține. Era al naibii de tânără.

— Ai nouăsprezece ani, Andrea. Nu te judeca prea aspru. Să ai încredere în cineva nu-i o crimă.

Privirea ei o întâlni pe a lui. Era surprinzător de hotărâtă.

— Dar ce mi-a făcut el mie e o crimă.

— Ce… a făcut? icni la propria ezitare, sperând s-o poată scoate la montaj.

— La început doar am stat întinși pe pat, sărutându-ne, dar el a început să devină agresiv. Mă ținea în așa fel încât nu puteam să mă mișc, iar sărutările lui… nu puteam să respir. Am început să-l împing, dar asta l-a făcut să râdă. M-a înșfăcat cu putere. Am început să țip la el, i-am strigat să se dea jos de pe mine.

Jack vedea cât de mult se străduia să nu plângă.

— M-a lovit o dată peste față. Nimeni nu mă mai lovise până atunci. Nu ca în filme. M-a durut atât de tare încât nici să plâng n-am putut. Iar apoi mi-a smuls hainele și mi-a dat chiloții jos. I-am auzit sfâșiindu-se. Pe urmă… pe urmă… Când ridică

privirea, ochii ei străluceau de lacrimi. M-a violat.

Jack scoase o batistă și i-o întinse.

— Mulțumesc, șopti ea, ștergându-și lacrimile. Trecură câteva clipe până să continue. Nici nu mai țin minte cum am ieșit din casă. Colega mea de cameră m-a dus la urgență, dar a trebuit să așteptăm o veșnicie. În cele din urmă am renunțat și ne-am dus acasă.

— N-ai fost la un doctor în noaptea aia?

— Nu. Ce rost avea? Am văzut la televizor o mulțime de emisiuni juridice. Știam că oamenii aveau să spună că am căutat-o cu lumânarea. M-am dus în camera lui și l-am urmat în pat.

Jack își dădu seama că mâinile i se făcuseră pumni. Glasul i se înmuie; i se păru dintr-o dată grotesc că punea întrebările astea intime pentru un scurt reportaj din cadrul știrilor de la ora șase.

— În afară de colega ta de cameră, i-ai mai spus cuiva? Părinților tăi, poate?

Ea scoase un sunet slab, poate un suspin.

— N-am putut. Probabil că va trebui să le spun diseară. Dar a doua zi m-am dus la poliția campusului. Știam că n-au să facă nimic, dar am vrut să mă asigur că au aflat și ei ce mi-a făcut el.

— Ce s-a întâmplat?

— Un ofițer a ascultat povestea mea, apoi s-a scuzat și a ieșit din cameră. După vreo cincisprezece minute a intrat Bill Seagel. El e directorul sportiv de la Panther. Mi-a spus-o pe șleau. Că nu aveam nici o dovadă, nici o constatare medicală, nici un martor. Că băusem și că puteam să-mi fi învinețit ochiul intrând într-un zid. Mi-a spus că dacă vorbesc, Drew nu o să pățească nimic, dar că anii mei de colegiu vor fi distruși. Așa că am tăcut.

— De ce te-ai hotărât să vorbești acum?

— Am văzut la știri reportajul tău. N-am fost singura, și ei știau asta. Tâmpiții ăia știau. N-am vrut să mai facă și pe altcineva să sufere.

— Așa că te-ai dus la poliția din Portland.

— Probabil că asta n-o să ajute la nimic, să știi. Am așteptat prea mult și am făcut totul greșit. Dar mă simt mai bine. Acum

cel puțin nu-mi mai e frică. Crezi că am făcut ceea ce trebuie?

Jack știa că nu trebuia să răspundă. Interviul acesta nu prea avea să aibă valoare dacă el își distrugea credibilitatea arătând că îi păsa.

Dar ea stătea acolo și se uita la el cu ochi dureros de triști. Și era al naibii de tânără.

— Am o fiică – Jamie – chiar de vârsta ta. Mă rog în fiecare zi să fie în siguranță la colegiu. Dar dacă i s-ar întâmpla ceva… ceva rău, sper să fie la fel de curajoasă cum ai fost tu azi. Ai făcut ceea ce trebuie.

Ăla era glasul lui, atât de moale și răgușit? Sigur trebuia să i se dubleze răspunsul. Pentru Dumnezeu, suna de parcă era gata să plângă!

— Mulțumesc pentru tot.

— Mulțumesc pentru interviu.

După asta, între ei se așternu stinghereala. Jack nu mai știu ce să spună, iar Sally rămase tăcută. Kirk plecă primul, apoi Jack și Sally își luară la revedere de la Andrea și se întoarseră la mașină.

Abia mai târziu, mergând împreună cu Sally spre televiziune, Jack își dădu seama cât era de tulburat. Cât era de nervos.

— Bătu-l-ar Dumnezeu pe Drew Grayland! spuse el, lovind cu palma în volan.

— Cum să rămâi indiferent la o chestie ca asta? Mă tot gândesc la surioara mea, spuse Sally. E în anul întâi, boboc. Am avertizat-o privitor la persoane necunoscute, dar ce faci cu prietenii?

— La dracu', nu mă întreba pe mine. Eu am fost cam la fel de indiferent ca tatăl ei. Cariera mea o să se ducă de râpă când o să apară asta la televizor.

— Cel care ar fi putut să stea lângă fata aia și să nu fie înduioșat n-are niciun drept să-i pună întrebările alea. Ea a meritat emoția ta.

După asta, părea să nu mai fie multe de spus. El și Sally luară câte un hamburger cu cartofi prăjiți de la ghișeul restaurantului cu servire pentru automobiliști și mâncară pe drum. După aceea, următoarele patru ore le petrecură în redacție. În cele din

urmă, editorul își azvârli brațele în aer.

— Asta e, Jacko. Fie l-ai făcut de pomană, fie nemernicul a încurcat-o. Eu mă duc acasă.

Jack se uită la ceas. Era zece seara. Prea târziu să mai treacă pe la directorul de știri. *La naiba.* Trebuia s-o facă dimineață la prima oră; din păcate, avionul lui decola la șapte dimineața.

Nu avea cum să mai prindă zborul acela.

Elizabeth avea să-l omoare.

Aeroportul din Nashville era mai liniștit ca de obicei în perioada sărbătorilor. Încă un semn trist de vremuri nesigure. De când cu 11 septembrie, fiecare potențială călătorie era gândită cu grijă, cântărită ca importanță. Tot mai mulți oameni aleseseră să stea acasă.

Elizabeth ajunsese cu aproape o oră mai devreme, iar acum trebuia să-și omoare timpul cu ceva. Se uită peste titlurile ziarelor de la standuri, răsfoi o revistă care îi promitea „UN STOMAC MAI TÂNĂR ȘI MAI FERM ÎN ZECE MINUTE PE ZI", (Da, cum să nu!) și cumpără cel mai nou roman al lui Stephen King.

În cele din urmă se duse la poartă și se așeză în fața ferestrei murdare care dădea spre pistă.

Piciorul ei bătea nervos în podea. Când își dădu seama ce făcea, se strădui să stea nemișcată.

Era jenant. O femeie în toată firea atât de emoționată că avea să-și vadă copiii. Când avea să aibă nepoți, probabil că trebuia s-o încuie sau s-o lege.

Ea nu fusese niciodată una dintre acele femei care își considerau copiii ca pe ceva de la sine înțeles.

Stephanie avea doisprezece ani, elevă în clasa a șaptea cu sâni îmbobociți și picioare lungi, când Elizabeth își dăduse seama prima dată: *Trece timpul.* Își văzuse fiica aproape adolescentă flirtând prima dată cu un băiat, și simți nevoia să stea jos. Într-o fracțiune de secundă, într-o dimineață rece de iarnă, întrezărise efemeritatea fragilă a familiei ei, și de atunci nu mai fusese aceeași. După aceea, filmase fiecare moment prețios, cu atâta perseverență încât familia ei bombănise la unison de fiecare dată

când ea spunea: *Stați așa!* Ei știau că acum ea se ducea după camera de filmat.

Auzi un anunț și ridică privirea.

Avionul aterizase.

Se ridică, dar nu înaintă. Fetelor nu le plăcea s-o vadă îngrămădindu-se în fața porții. Învățase asta de mult, când îndrăznise să intre în școală să le ia după ore.

Nu suntem copii mici, mamă, spusese nerăbdătoare Jamie.

Sigur, Jamie spunea aproape totul pe ton nerăbdător. Fiica ei cea mică fusese grăbită din clipa în care se născuse. Începuse să meargă în picioare la nouă luni, la doi ani vorbea, și nu încetinise ritmul de atunci. Mânca viața cu entuziasm, și lua câte porții voia.

— Mamă!

Stephanie se desprinse din mulțimea pasagerilor. Ca de obicei, era îmbrăcată fără cusur – pantaloni kaki bine călcați, bluză albă cu guler colant, blazer negru. Pe cap avea o bandă de catifea neagră, care îi ținea părul castaniu să nu-i cadă pe față. Machiajul ei era discret, dar perfect aplicat. Chiar de copil, Stephanie avusese un har invizibil. Nimic nu-i era cu neputință. Tot ce făcea, făcea bine.

Elizabeth alergă și își îmbrățișă fata.

— Cum? întrebă Stephanie râzând, în timp ce se dădea înapoi. Fără cameră de filmat ca să înregistreze formidabilul eveniment al aterizării noastre?

— Foarte nostim. Elizabeth își simți gâtul uscat. Speră să mai poată vorbi. Unde e sora ta?

— A fost o încurcătură cu locurile. Am stat separat.

Jamie coborî ultima din avion. Se detașă de mulțime ca o sperietoare de ciori gotică. În primul rând din cauza înălțimii ei, aproape un metru optzeci, și în al doilea rând datorită părului ei blond ca mătasea de porumb, care îi cădea într-o linie unduită până la talie. Și mai era și ținuta ei. Pantaloni negri de piele mulați, bluză neagră care trebuie că avea o duzină de fermoare argintii, și cizme negre, militărești. Rimelul din jurul ochilor ei albaștri era gros ca funinginea.

Își croi drum prin mulțime ca un cuirasat.

— Dumnezeule mare! spuse ea în loc de salut. Ăsta a fost cel mai rău zbor din viața mea. Copilul care a stat lângă mine ar trebui să fie instituționalizat.

O sărută pe Elizabeth pe obraz.

— Bună, mamă. Arăți obosită. Unde e tata?

Elizabeth râse.

— Mulțumesc, scumpo. Tatăl tău a trebuit să mai rămână o zi. Avea nu știu ce reportaj important.

— Doamne, ce șoc! Jamie abia se opri să-și tragă răsuflarea, că și începu să meargă. Nu puteau să pună mai multe scaune în avionul ăla? Vorbesc serios, zău. Când tipul din fața mea s-a lăsat pe spate, mi-a căzut tava pe jos și mai să mă izbească în bărbie. Și trebuie să fii Calista Flockhart ca să te strecori de pe scaun.

Jamie tot mai vorbea când ajunseră acasă. Tatăl lui Elizabeth și Anita erau deja pe verandă, ținându-se de mână și zâmbind.

Jamie se năpusti afară din mașină, cu părul în vânt, cu brațele întinse. Se repezi în brațele deschise ale bunicului ei.

Elizabeth și Stephanie adunară bagajele și o urmară.

— Stephie, spuse Anita cu ochii înlăcrimați, luând-o în brațe pe nepoata ei.

După o rundă de *bună, ne-a fost dor de voi, cum a fost zborul?* intrară cu toții în casă.

Casa mirosea a Crăciun; crengi de brad proaspăt tăiate împodobeau polița căminului și balustradele; aroma de scorțișoară a plăcintelor cu dovleac scoase din cuptor puțin mai înainte plutea în aer. Pe fiecare masă, în boluri de cristal cu fațete, ardeau lumânări cu parfum de vanilie. Pretutindeni erau obiecte făcute de fete în copilărie – brazi de Crăciun din argilă, care stăteau înclinați ca Turnul din Pisa, oameni de zăpadă din mucava acoperită cu sclipici și vopsea acrilică, suporturi pentru ouă, făcute din carton și tăiate în decoruri care aminteau de cel al nașterii Domnului.

Petrecură restul zilei vorbind și jucând cărți, împachetând cadourile și zornăindu-le pe cele aflate deja sub pom. Pe la mijlocul după-amiezei, Stephanie și Anita dispărură în bucătărie să prepare o maioneză.

Elizabeth rămase în camera de zi, jucând pocker pe scobitori cu Jamie și tatăl său.

— Ia zi, domnișorico, cum merge treaba în Georgetown? întrebă bunicul ei studiindu-și cărțile.

Jamie dădu din umeri.

— Greu.

Asta o mira pe Elizabeth. Jamie nu recunoștea niciodată că ceva era greu.

— Jamie? întrebă ea încruntându-se. Ce nu merge la școală?

— Nu cădea în melodramă, mamă. E un trimestru greu, atâta tot.

— Ce face Eric?

— Povestea s-a terminat L-am lăsat acum două săptămâni.

— Oh. Elizabeth se simți dintr-o dată ciudat de ruptă de realitate. Cândva știa fiecare schimbare din viața fetelor ei; acum iubiții apăreau și dispăreau fără avertizare. În camera cealaltă sună telefonul și Anita răspunse. Te vezi cu altcineva?

— La naiba, Birdie. Cui îi pasă de băieți? Cum merge cu înotul, asta contează. Trebuie să ne rezervăm locuri ca să te vedem la următoarea Olimpiadă?

La unsprezece ani, când câștigase prima ei cursă la concursul de înot Ray Ember Memorial, Jamie jurase să câștige aurul olimpic.

— Bineînțeles, răspunse ea, zâmbind luminos.

Dar ceva nu era în regulă la acel zâmbet. Înainte ca Elizabeth să apuce să spună ceva, Anita intră în cameră ținând la pieptul ei amplu telefonul fără fir.

— Birdie, iubito, e Jack.

Elizabeth știu imediat: vești proaste.

Elizabeth nu dormise bine. Toată noaptea se sucise și se răsucise. În cele din urmă, pe la cinci, se sculă, se îmbrăcă și coborî la parter.

Jack nu putuse să termine ieri.

Bineînțeles că nu putuse. Apăruse ceva *important*. *Înregistrarea, iubito, e de prima mână, dar* bla, bla, bla, *am să fiu mâine acolo, promit.*

Elizabeth își făcu o ceașcă de ceai și stând la fereastra din bucătărie, privea cum ninge. Apoi se duse în camera de zi să facă focul.

Acolo, pe măsuță, era o cutie roșie din carton cu ornamente. Trebuie că tatăl ei o lăsase afară pentru ea seara trecută.

Puse jos ceașca de ceai și luă ornamentul de deasupra. Era un frumos înger alb, nu mai mare decât palma ei, executat din porțelan lucios, cu aripi de mătase argintie. I-l dăduse mama ei când împlinise patru ani; ultimul cadou de care își amintea Elizabeth.

În fiecare an îl ambala și îl dezambala cu deosebită grijă, și se chinuia să-i găsească locul perfect în pom. Nu-l luase cu ea când plecase de acasă pentru că locul lui era aici, numai aici, în casa asta în care trăise mama ei.

— Bună, mamă, spuse ea încet, zâmbind îngerului din palmă. Cândva, părea atât de mare! Însă ceea ce conta cel mai mult erau amintirile legate de el.

Pot să atârn acum îngerul, mami? Pot?

Sigur, iubito, poți să faci orice. Stai să te ridic eu…

Agăță ornamentul de a doua creangă de sus, apoi băgă în priză instalația de beculețe și făcu un pas înapoi. Pomul arăta minunat, scânteind de luminițe albe și festonat cu ornamente vechi de zeci de ani. Globuri aurii împodobeau crengile.

Anita intră în cameră.

— M-am chinuit mult să găsesc cutia aia.

Elizabeth se întoarse.

— Tu ai lăsat-o aici?

— Ți-l imaginezi pe tatăl tău cotrobăind prin pod după o cutie cu ornamente de Crăciun?

Elizabeth zâmbi fără să vrea.

— Cred că nu.

Anita se așeză pe canapea, cu picioarele adunate sub ea. Pampoanele pufoase roz de la papucii ei de păpușă Barbie dispărură.

— Îmi pare rău că Jack n-a putut să vină ieri.

Elizabeth se întoarse iarăși cu fața la pom. Nu voia să vorbească despre asta. În ciuda machiajului ei strident și a

aerului zăpăcit, Anita vedea uneori lucruri pe care tu nu le vedeai.

— E ocupat cu un reportaj important.

— Asta spui tu.

Era ceva în felul în care o spusese, o ezitare poate, ca și cum nu credea scuza.

— Da, spuse tăios Elizabeth.

Anita oftă teatral.

Așa comunicaseră ele întotdeauna, în hopuri. Chiar de când tatăl lui Elizabeth își adusese acasă noua soție. Pe atunci Elizabeth avea treisprezece ani, o vârstă rea oricum, iar pentru ea mai rea decât în cazul altora.

Iar Anita Bockner, cosmeticiana din Lick Skillet, Alabama, era ultima persoană pe care și-ar fi ales-o ca mamă vitregă.

Asta e noua ta mamă, o anunțase el într-o zi, și cu asta basta.

De parcă o mamă se putea înlocui ca o baterie.

De mama nu se mai pomenise niciodată în casa asta albă din mijlocul câmpurilor de tutun și porumb. Nicio fotografie de a ei nu se mai găsea pe polițele căminelor sau pe mese.

Anita încercase să-i țină loc de mamă, dar nu reușise, nu știuse cum s-o facă. De la început, fuseseră ca apa și uleiul.

Elizabeth sperase că timpul și depărtarea aveau să tocească muchiile aspre ale relației lor, dar nu fusese așa. În toți acești ani rămăseseră în raporturi ciudate. De dragul lui Edward, învățaseră cel puțin să fie politicoase. Când lucrurile deveneau prea personale, de fiecare dată una din ele schimba subiectul. Acum era rândul lui Elizabeth.

— Am auzit că tu și tata vă duceți la primăvară în Costa Rica.

— Sunt o proastă, fără îndoială. Puteam să aleg o plajă undeva, cu margarite și băieți, dar *nuuu.* Am acceptat să vizitez o țară care e renumită pentru șerpi și păianjeni.

— O grămadă de femei visează vacanțe exotice cu soți care le iubesc.

— Asta pentru că majoritatea femeilor nu mai țin minte de ce s-au îndrăgostit de soții lor. Fără asta… Uneori trebuie să te chinui ca să-ți amintești de lucrurile bune.

Elizabeth nu era sigură dacă discuția asta era o simplă

pălăvrăgeală sau nu. Nu conta. Comentariile Anitei se apropiau prea mult de adevăr. Era destul de rău că mariajul lui Elizabeth ajunsese în impas. Nu voia să înrăutățească și mai mult lucrurile vorbind cu Anita despre asta.

— Ai văzut că ninge? E tare frumos în curte.

— Ah, vremea. E întotdeauna un subiect bun pentru noi. Da, Birdie, am văzut că ninge. Edward s-a gândit să ne ducem diseară cu toții la iaz.

— Cred că…

Se auzi soneria de la intrare. Elizabeth se uită la Anita.

— Așteptați pe cineva?

— Benny, poate? Uneori când are o întâlnire fierbinte, vine cu laptele cald când se crapă de ziuă.

— Cine o fi la ora asta? întrebă Edward de la etaj.

Elizabeth se duse la ușa din față și deschise.

Era Jack, ciufulit și obosit.

— Bună, iubito, spuse el zâmbind strâmb. L-am sculat pe directorul de la știri în toiul nopții și i-am dat banda. Apoi am zburat toată noaptea. Mă ierți?

Elizabeth îi zâmbi.

— Tocmai când mă gândeam să te schimb cu un model mai nou, faci ceva de genul ăsta.

Se lăsă trasă în brațele lui și, când el o sărută, ea îi răspunse la sărut.

6

Iazul înghețat semăna cu o oglindă încadrată de vată. La marginea lui staționa un tractor, cu motorul mergând. Farurile aprinse băteau înspre gheață. Dintr-o boxă se revărsa melodia lui Elvis „Blue Christmas".

De când ținea minte Elizabeth, patinatul pe acest iaz era o tradiție de Crăciun. În pod erau zeci de perechi de patine, unele vechi de o sută de ani.

În familia lor, ziua de Crăciun se desfășura întotdeauna la fel: mai întâi o dimineață prelungită, de deschidere a darurilor, apoi un prânz cu curcan și tot felul de garnituri, iar apoi o oală de vin fiert, cu mirodenii, preparat în șemineul uriaș din camera de zi. După ce umpleau termosurile cu vin, se urcau în remorca trasă de tractor și porneau peste pășunea acoperită de zăpadă spre pădurea al cărei nume indian fusese de mult uitat. Tatăl lui Elizabeth lega întotdeauna de spatele remorcii un șirag de clopoței.

Iazul ăsta era magic. Aici, la patru ani, Elizabeth învățase să patineze – mama ei o învățase. Asta era una din amintirile ei preferate. O singură zi, ceva mai mult decât o după-amiază, dar niciodată uitată. Mama ei nu era prea gros îmbrăcată și înghețа. Când o luase de mână pe Elizabeth, atingerea ei era rece ca gheața. *Tu doar ține-te de mama, iubito. N-am să te las să cazi.*

În anii pustii care urmaseră, Elizabeth își amintise des de acea promisiune, mai ales când Anita se mutase la Sweetwater.

Acum ședea pe masa de picnic, înfășurată bine într-o pătură de lână multicoloră. Lângă ea, pe pământ, pocnea și trosnea un foc de lemne, aruncând spre cerul care se întuneca scântei și cenușă.

Pe gheață, Jamie îl învăța pe Jack să schieze cu spatele. Mișcările lui stângace și lipsa de coordonare stârneau încontinuu râsul fiicei lui. Când el căzu zdravăn, Jamie alergă spre el, se asigură că nu pățise nimic, apoi izbucni imediat în hohote de râs.

Anita veni pe patine la Jack și îl ajută să se ridice, apoi

porniră împreună, Adonis și Dolly Parton pe gheață.

Un minut mai târziu, în fața lui Elizabeth, alunecând pe gheață se opri tatăl ei.

— Ai renunțat îngrozitor de repede, spuse el gâfâind și pufăind. Fiecare vorbă îi era însoțită de nori de aburi.

— Mă uitam.

— Te uiți prea mult, sfeclă de zahăr. Hai, vino încoace și patinează cu bătrânul tău.

Ea desfăcu pătura și coborî de pe masa de picnic. Sigură pe patine, păși pe gheață și își puse mâna înmănușată în a lui.

Ca de mii de ori înainte, plutiră pe gheață. Razele lunii licăreau pe suprafața înghețată a iazului. În fundal se juca „Omul de zăpadă". Preț de o clipă, se simți iarăși fetița cu codițe, care patina într-o salopetă pufoasă de schi, de culoare roz, cu două măsuri mai mare, în timp ce mami și tati stăteau pe mal și o urmăreau…

— Întotdeauna ai fost o patinatoare bună, spuse tatăl ei, cotind la stânga la capătul iazului. Erai bună la o grămadă de lucruri.

Observația asta o deprimă, o făcu să se simtă bătrână. Se gândi la discuția pe care o avusese cu Meg. *Să fim sincere, Birdie. Pe vremuri te pricepeai ia o mulțime de lucruri – talentată, independentă, intelectuală… Noi toți credeam că ai să fii următoarea Georgia O'Keeffe*.

— Viața e scurtă, Elizabeth Anne. Când ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau ai făcut lucruri nebunești, precum zborul cu parapanta sau parașutismul? Ce senzații tari trăiești tu?

Discuția asta o avuseseră de zeci de ori în ultimii ani. De fiecare dată durea mai tare.

— Eu îmi procur senzațiile tari din lucruri obișnuite, tată. Mi-am lăsat copiii să se ducă la colegiu în partea cealaltă a țării. De ce să faci bungee jumping când poți să-ți urci copilul de grădiniță într-un autobuz școlar? Asta da senzație tare! Râse, de parcă era o glumă.

— Am să-ți spun lucrul ăsta o singură dată, Birdie. Apoi, dacă vrei, ne vom preface că nu l-am spus. Coborî glasul. Lași să-ți scape viața printre degete.

Cuvintele erau atât de dure, ca un pumn în plex, încât îi tăiară respirația.

— De unde știi asta?

— Doar pentru că am ochelari groși, nu înseamnă că nu pot să văd inima fetiței mele. Aud cum vorbești cu Jack… și cum nu vorbești cu el. Știu când o căsnicie este nefericită.

— Ei hai, tată, tu te-ai însurat de două ori și ți-ai iubit la nebunie ambele soții. N-ai de unde să știi prin ce trec eu.

— Crezi că eu n-am avut niciodată inima frântă? Mai gândește-te, domnișorico. Mama ta aproape că m-a ucis.

— Moartea ei ne-a frânt tuturor inima, tată. Nu-i același lucru.

El dădu să spună ceva, dar se opri.

Ea simți că el fusese pe cale să facă o mărturisire.

— Tată?

El zâmbi și ea știu că acea mărturisire, oricare o fi fost ea, era de domeniul trecutului. Ca de obicei, el nu avea să spună nimic despre mama ei.

— Arată-mi una din piruetele alea frumoase pe care le-ai învățat de la Anita, spuse el, împingând-o cu blândețe.

Ea se învârti până ameți. Apoi, respirând greu, încetini. Porni lin pe gheață, într-un arc de cerc larg.

Jack veni la ea, pe jumătate patinând, pe jumătate mergând stângaci. Respira în rafale de aburi albi. O luă de mână și o strânse tare.

— Acest arhaic ritual sudist e pe sfârșite? Încă puțină tradiție și probabil am să-mi fracturez șoldul.

Elizabeth nu se putu abține să râdă. Erau foarte puține lucruri pe care Jack nu le făcea bine. Sincer, era plăcut să le știi pe toate.

— Puteai să rămâi lângă foc.

El se uită în direcția aceea. Acolo, Edward și Anita se încălzeau unul pe celălalt.

— Și să stau de vorbă cu tatăl tău? Nu, mulțumesc. Aseară m-a făcut practic alcoolic, în timp ce el termina al patrulea șpriț.

— Nu înțelege ce faci pentru asigurarea traiului, atâta tot.

— Nu e adevărat. El crede că nu fac nimic. Consideră că a

juca fotbal e un lucru inutil; *să vorbești* despre fotbal, e și mai rău.

Jack fu cât pe-aci să cadă; Elizabeth îl susținu.

— Contează ce credem noi, nu ce crede el.

— Abia aștept să vezi interviul pe care l-am făcut. E vorba de… nu, stai așa. S-o luăm cu începutul. Cam acum o săptămână…

Îți scapă viața printre degete…

Voia să asculte ce spunea soțul ei, însă mintea i se tot întorcea la cuvintele tatălui său. Oricum, era încă una din poveștile „uită-te la mine" ale lui Jack. Auzise atâtea cât să-i ajungă o viață.

Viața e scurtă, spusese tatăl ei.

Știa că era adevărat. Toți copiii fără mamă știau asta. Însă în momentul de față, când Jack turuia lângă ea, nu putea îmbrățișa întru totul ideea asta.

Pentru că mai era ceva, la fel de adevărat. Când aveai patruzeci și patru de ani și *lăsai să-ți scape viața*, ei bine, viața ți se părea de fapt foarte lungă.

Într-un an obișnuit, săptămâna de după Crăciun era liniștită, chiar monotonă. O perioadă de pus în cutii ornamentele și de dat jos aranjamentele pentru sărbători, de mâncat sandvișuri cu resturi de curcan și de văzut filme vechi la televizor.

Elizabeth se întorsese în Echo Beach doar de douăzeci și patru de ore când își dădu seama că anul ăsta nu avea să fie un an obișnuit. Erau pe aeroportul din Nashville pe 27 decembrie când Jack primise primul telefon. La vremea aceea nu dăduse mare importanță faptului, încă nu înțelesese că viața lor se modificase în ultima săptămână. În timp ce ea și familia ei se destindeau în Tennessee, în Oregon lucrurile suferiseră o schimbare subtilă.

Jack era iarăși un erou.

Reportajul despre Drew Grayland fusese dat pe post a doua zi de Crăciun. În ziua următoare acesta fusese arestat, sub acuzația de viol. Povestea deveni imediat națională. *National Enquirer* făcu din ea articolul de fond.

În toată țara, oamenii stăteau în baruri, dezbătând subiectul. Ce înseamnă viol? Când *nu* înseamnă nu? Poate o femeie s-o caute cu lumânarea? Regulile obișnuite sunt valabile și pentru sportivii de excepție? Întrebările astea și altele ajunseră brusc pe lista de meniuri în restaurantele din toată America. Realizatorii emisiunilor de radio le cereau ascultătorilor să-și spună părerea.

Din clipa în care Jack și Elizabeth ajunseră acasă, telefonul suna întruna. Se părea că toată lumea voia să-l intervieveze pe Jack. Ajunsese el însuși un subiect. După atâția ani de obscuritate parțială, era iarăși faimos. Nu ca în trecut, categoric, nu un nume de casă, dar *cineva*.

Și nu era ca și cum cineva ar fi pus pe tapet povestea cu Drew Grayland.

Oh, nu. Povestea fusese adusă la cunoștința locuitorilor Americii de un om care fusese odată zeu, apoi se împiedicase și se rătăcise. Revenirea lui în plină faimă era ea însăși un subiect de senzație. Bărbați îmbătrâniți, supraponderali, nefericiți din California până în New York vedeau întoarcerea lui Jack Shore și se gândeau: *Poate mi s-ar putea întâmpla și mie… poate că viața s-ar putea răsuci într-o clipă.*

Jack era acum exemplul viu al devizei *Să nu renunți niciodată.* Era simbolul izbăvirii de păcate.

Această nouă viață a lui era evidentă în tot ce făcea. Mergea mai drept de spate, zâmbea mai luminos, dormea mai bine.

Din păcate, în timp ce el avansa, Elizabeth părea să dea înapoi. Nu reușea să fie fericită pentru el, și îi era rușine de asta.

Cum putea să admită că era invidioasă pe fericirea și succesul soțului ei? Iar dacă ar fi îndrăznit să dea glas acelor gânduri otrăvitoare în fața lui Jack, el s-ar fi simțit rănit și derutat. S-ar fi uitat la ea cu acea expresie încruntată – cea pe care o avea întotdeauna când ea încerca să vorbească despre relația lor – și ar fi spus foarte practic: *Ei bine, Birdie, ce vrei tu de fapt?*

Ajunsese să disprețuiască întrebarea asta.

Așa că în loc să-i spusă lui Jack că se simțea pierdută și într-un fel abandonată din cauza subitei lui fericiri, își vărsă focul pe sufragerie.

Înainte fusese o cameră perfect funcțională, chiar dacă

plictisitoare, înghesuită între bucătărie și camera de zi. La fel ca multe dintre vilișoarele originale construite de-a lungul acestei părți a coastei, casa își începuse viața ca un refugiu de vară pentru o familie bogată din Portland. Construită pentru uz limitat – doar pentru vară, avea un parter mare cu o bucătărie spațioasă, o cameră de zi și mai mare și două dormitoare mici la etaj. De-a lungul anilor, sub diverși proprietari, casa fusese mărită și remodelată. Când Jack și Elizabeth dăduseră peste ea în 1999, biata casă ajunsese o ruină.

Tot ce putuse Jack să vadă fusese costul: o casă dărăpănată cu zugrăveală cojită și instalații învechite, cu dormitoare prea mici și ferestre prea înguste, și o curte lăsată în paragină. Și mai era și naveta. Echo Beach nu era prea aproape de Portland.

Însă Elizabeth văzuse dincolo de toate astea – o vilișoară frumoasă cu verandă de jur-împrejur și o priveliște minunată, la care se mai adăuga și o buclă de plajă izolată.

Pentru prima dată în căsnicia lor, pusese piciorul în prag și Jack cedase.

Ea se apucase imediat de lucru. În ultimii doi ani făcuse un număr remarcabil de schimbări, dar pentru că muncea singură, progresa lent. Deși terminase – în cea mai mare parte – bucătăria și camera de zi, mai avea mult până a isprăvi. Nu mai departe de săptămâna trecută sufrageria nu păruse a fi o prioritate, mult mai importantă fiind aranjarea dormitorului principal. La urma urmelor, fetele erau rareori aici, iar când veneau acasă, luau masa în oraș cu prietenii. Ea și Jack nu primeau prea multe vizite; pentru majoritatea colegilor lui era prea departe să-l viziteze.

Însă seara trecută îi schimbase punctul de vedere. Nici măcar nu știa de ce.

Stătea împreună cu Jack în camera de zi și se uitau la televizor. Telefonul suna din cincisprezece în cincisprezece minute, și el răspundea de fiecare dată, vorbind la nesfârșit despre sine și despre reportaj.

Ea auzise înviorarea din glasul lui, și asta îi trezise multe amintiri. Puține erau frumoase.

În primii ani ai relației lor, pe când erau la colegiu, ei îi

plăcuse fotbalul. Era palpitant să-l urmărească pe Jack jucând. Fiind o fată sudistă învățată să vorbească dulce și numai atunci când i se vorbea, lumea explozivă a fotbalului o uimise. De fiecare dată când Jack câștiga, venea acasă înconjurat de un nimb de faimă și victorie. Apoi se iubeau sălbatic, nebunește.

Dar timpul schimbase lucrurile, îi schimbase pe ei. Undeva pe drum – când se mutaseră la New York, credea ea – el devenise o vedetă, iar vedetele se poartă altfel decât oamenii de rând. Stau în oraș toată noaptea, bând cu colegii de echipă, și dorm toată ziua, ignorându-și nevestele și copiii. Și se culcă cu alte femei.

Ea și Jack abia reușiseră să depășească acele zile întunecate și cumplite. Ce îi salvase, în mod ironic, fusese sfârșitul faimei lui. Când se accidentase la genunchi și se apucase de droguri, avusese iarăși nevoie de Elizabeth.

Aseară, în timp ce îl asculta vorbind la nesfârșit despre sine, întrezărise viitorul lor; era o imagine în oglindă a trecutului.

Și, dintr-o dată, se uită în sufragerie și se gândi: *În peretele ăla trebuie pus un glasvand.*

Dimineața următoare, după ce el plecă la lucru, se duse la magazinul de fierărie și își cumpără o mască antipraf și un baros, apoi trecu la treabă. De fiecare dată când suna telefonul, izbea puternic cu barosul în peretele care se fărâmița.

Acum, la aproape opt ore mai târziu, își privea opera. Respira greoi și o dureau brațele.

Prin gaura uriașă se vedea grădina udă din spate. După calculele ei exacte, era tocmai mărimea potrivită pentru un glasvand standard.

Luă o fâșie lungă de folie de plastic albastru și acoperi spărtura. Mâine trebuia să comande ușile. Spera să nu dureze prea mult până vor fi gata.

Fluierând veselă, intră în bucătărie și prepară cina. În seara asta nu era mare lucru, doar un pui cu garnitură de orez la tavă. Mâinile și brațele o dureau atât de tare încât abia putu să deschidă ușa cuptorului.

La șapte fără cinci, auzi mașina lui Jack oprind în fața casei. Abia aștepta să-i arate ce făcuse. El întotdeauna o tachina că îi

trebuia mult să ia o decizie. Ei bine, nu azi.

Se grăbi spre camera de zi.

El intră pe ușa din față, zâmbind.

— Bună, spuse ea, luându-i servieta și haina. Vreau să-ți arăt…

— N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat azi, spuse el. Am încercat să te sun, dar probabil erai plecată.

— Am făcut două drumuri la magazinul de fierărie.

— Treaba asta e prea tare ca să-ți fi lăsat un mesaj pe robot. Vino încoace. Își petrecu un braț în jurul ei și o conduse spre canapea. Se așezară. El își întinse picioarele, urcându-le pe măsuță.

Din unghiul ăsta se vedea până în sufragerie. Folia albastră închidea priveliștea în fundal. Elizabeth bătea nervoasă din picior, așteptând ca el să observe.

— Ghici cine m-a sunat azi.

Nu era bună la jocul acesta, însă asta nu-l împiedica niciodată să întrebe. Ea se uită din nou spre sufragerie.

— Spune-mi tu, iubitule.

— Ei, hai, trei încercări.

— Julia Roberts. Muhammad Ali. Președintele Bush.

El râse.

— Ești pe-aproape. Directorul executiv al lui Larry King.

— Fără glumă?

— Fără glumă. M-a programat pentru marți. A anulat un interviu cu nu știu ce mahăr din politică pentru a-mi face loc mie. Am să fiu în studio.

— Uau! Asta da veste! Ea simți la el o fulgerare a vechii mândrii. Acum ești pe drumul tău.

Drumul tău. Alesese prost cuvintele; ele o excludeau cumva pe ea, o lăsau în urmă.

— O să trimită două bilete la clasa întâi. Ne vom distra pe cinste. Am auzit de un restaurant… Birdie?

Ea se uita la sufragerie, la gaura din zid. Nu avea cum să termine la timp ca să meargă cu el, și nici nu se gândea să plece din oraș lăsându-și casa așa. Infracționalitatea nu era mare pe coastă, dar nu puteai să riști. Încercă să se gândească pe cine ar

fi putut să sune, însă toate prietenele ei aveau soți și copii. Nu le putea cere să-și facă bagajele și să se mute aici pentru o săptămână. Și, la drept vorbind, gândul de a petrece câteva zile complet singură era mai mult decât îmbietor.

— Ce e, iubito?

Ea arătă spre sufragerie.

— Azi am dărâmat peretele.

Încruntându-se, el se ridică. Porni spre arcada care separa cele două camere, se opri și se uită în urmă la ea.

— Ce naiba te-a apucat?

— Știi că voiam acolo o fereastră mai mare care să dea în grădină. Azi m-am hotărât să pun un glasvand în loc de fereastră.

— *Azi?* Te-ai hotărât azi? Îți ia șapte luni ca să alegi culoarea zugrăvelii din bucătărie și douăzeci și patru de minute să faci praf un perete?

Ea ridică neajutorată mâinile.

— De unde era să știu că o să te sune Larry King?

Jack oftă din greu și păși pe molozul de pe podea. Fără să se întoarcă spre ea, spuse:

— Nu poți să lași casa în halul ăsta.

Ea se duse la el, își petrecu brațele pe după mijlocul lui și își lipi obrazul de al lui.

— Îmi pare rău, Jack.

El se întoarse și o luă în brațe. Ea văzu cât de tare se străduia el să fie cinstit.

— Nu-i vina ta. N-am vrut să fiu măgar. Ai muncit din greu aici. Sunt sigur că o să arate grozav.

De ce oare în zilele astea lucrurile mergeau întotdeauna așa? De ce nimic nu mai venea ușor, nici chiar o portiță de scăpare romantică? Ea ar fi trebuit *să vrea* să meargă cu el în această călătorie. Pe vremuri, ar fi mutat munții din loc pentru un lucru ca ăsta.

— N-ar trebui să fie atât de greu, spuse ea încet, dându-și seama că el spusese același lucru cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Nu în seara asta, Birdie, spuse el, trăgându-se înapoi. Ea

știu ce voia el să spună. Nici ea nu avea energie pentru altă discuție de genul „Ce se întâmplă cu noi?”

Se forță să zâmbească.

— Bine. Să ne gândim cu ce ai să te îmbraci.

El îi întoarse zâmbetul și, cu toate că acel zâmbet era obosit, era efortul care conta.

— Mă gândeam la costumul bleumarin pe care mi l-ai cumpărat astă-vară.

— Cu cămașa și cravata galbene?

— Ce crezi?

Ce crezi? Asta era o fântână prea adâncă de explorat; mai bine să rămână la suprafața apei.

— Cred că ai să arăți incredibil de frumos.

— Te iubesc, Birdie.

— Știu, spuse ea, dorindu-și ca emoția să fi venit la fel de ușor ca vorbele. Și eu te iubesc.

IARNA

Femeia trebuie să devină singură majoră…
Ea trebuie să-și găsească singură adevăratul centru.
— Anne Morrow Lindbergh, *Gift from the Sea*

7

În ziua asta deprimantă și rece de iarnă nicio rază de soare nu răzbătea printre norii cenușii și grei.

Jack se înregistră la hotel și urcă în apartamentul său. Acolo, își agăță în cuier geanta cu haine și se îndreptă imediat spre dulapul din lemn de cireș aflat în camera de zi. Alese din minibar o sticlă micuță de Chivas Regal și își turnă un pahar.

Telefonul sună.

Precis era Birdie. Ea avea întotdeauna capacitatea paranormală de a ști exact clipa în care el ajungea în camera lui.

— Alo?

— Domnul Shore?

Se așeză pe pat. Gheața zornăi în pahar.

— Da, Jack Shore.

— Sunt Mindy Akin, unul dintre producători. Mâine după-amiază la trei o mașină vă va lua pe dumneavoastră și pe domnișoara Maloney.

— Mulțumesc.

Pe dumneavoastră și pe domnișoara Maloney. Era ceva prevestitor de rău în acea frază. Se întrebă – și nu pentru prima dată – dacă n-ar fi fost mai bine să fi venit singur.

Dar Sally câștigase prin muncă această călătorie. I se trimiseseră două bilete la clasa întâi; ar fi fost o prostie să nu profite de amândouă.

În plus, n-ar fi invitat-o pe Sally dacă ar fi venit Elizabeth. Așa că, de fapt, era vina soției lui că Sally stătea într-o cameră pe același hol.

Nici nu închisese bine când telefonul sună din nou.

De data asta era Elizabeth.

— Bună, iubitule. Cum a fost zborul?

El se lăsă pe spate pe maldărul de perne și își puse picioarele pe pat.

— Ar trebui să-mi vezi apartamentul, Birdie. Ți-ar plăcea la nebunie.

— Apartament, 'ai? Grozav, Jack.

El se încruntă. În mod uimitor, până și în ziua asta mare, ea reușea să pară neimpresionată, puțin distantă.

Doamne, era sătul de asta. Relația lor devenise o mare de curenți puternici de adâncime și de suprafață, unde nu găseai nicio zonă mai puțin adâncă, cu apă liniștită.

— Da, e grozav.

— Sufrageria prinde formă. Abia aștept s-o vezi.

Iarăși casa! Hristoase! Ai fi zis că e un conac în Bel Air, nu o căsuță de vară, refăcută, de la dracu' în praznic.

— Asta-i grozav.

— Cât stai acolo?

— Două nopți. Interviul e mâine. Miercuri seară sunt acasă.

— Sunt invidioasă.

Așa și trebuia. Avusese toate motivele din lume să fie aici cu el. Dacă ar fi vrut cu adevărat să vină, ar fi putut să roage o prietenă să aibă grijă de casă.

Sună a doua linie.

— Stai o secundă, iubito. Mă sună cineva. O lăsă în așteptare și răspunse pe linia doi. Era Sally, care îi spunea că avea să fie la mașină într-o oră. El simți o undă de vinovăție, de parcă fusese prins făcând ceva rău. Dar era o nebunie; nu făcea decât să ia masa cu o colegă. Bine. Se întoarse la linia unu. Iubito? Trebuie să fug. Am rezervări la cină.

— Sunt mândră de tine, Jackson, spuse ea încet.

Asta aștepta el, fără ca măcar să-și dea seama – ca ea să fie mândră de el.

— Te iubesc, spuse el, voind să fie adevărat, cu o ferocitate care îl surprinse.

— Și eu te iubesc. Am să te sun mâine după interviu.

— Perfect. Pa, iubito.

Puse receptorul în furcă și intră în baie. Cât făcu un duș și își uscă părul termină primul pahar și își mai turnă unul. Se îmbrăcă repede cu o pereche de pantaloni gri și o bluză neagră de jerseu Calvin Klein. Apoi se uită pe fereastră, sorbindu-și băutura, până se făcu vremea de plecare.

La șapte treizeci coborî la parter. Limuzina îl aștepta. Șoferul în uniformă coborî și deschise portiera.

— Bună seara, domnule Shore.

Jack urcă și se instală comod pe bancheta de pluș de culoare închisă. După niciun minut portiera se deschise din nou și Sally urcă lângă el.

Era uluitor de frumoasă în rochia neagră, simplă, cu guler rotund și mâneci despicate. Părul – cum de nu observase până acum ce blond era, aproape alb – îi atârna drept pe mijlocul spatelui. Când se așeză lângă el, nu putu să nu-i remarce picioarele, sau sandalele sexy, cu toc înalt și subțire pe care Elizabeth nu le-ar fi purtat nici în toiul verii, darămite în mijlocul iernii.

— Arăți superb. Voise să spună „drăguț". Încercă să-și lărgească gulerul. Îl simțea dintr-o dată prea strâns. E pornită căldura? îl întrebă el pe șofer.

Ea se aplecă spre el.

— Dă-mi voie.

Îi descheie nasturele de sus al bluzei.

— Gata. Acum arăți ceva mai hippy.

El se uită la ea. Tot ce putu să vadă erau buzele roșii.

— Sunt prea bătrân ca să fiu hippy, spuse el, încercând să pună o oarecare distanță între ei. Anii erau o graniță naturală.

— Henry Kissinger e bătrân. Tu ești… experimentat.

Fierbințeala posibilității se învârteji între ei.

El se uită la șofer.

— Tagliacci Grill, spuse el. Avem rezervare pentru ora opt.

Elizabeth era sfârșită. Ultimele douăzeci și patru de ore le petrecuse muncind la sufragerie. Găsise la depozit exact ușile pe care le dorea – cineva le comandase, apoi renunțase – și obținuse și o reducere de preț. Singurul inconvenient fusese că trebuia să mărească spărtura, apoi urma să fixeze un cadru și să monteze ușile. Toată munca istovitoare îi luase ore întregi.

Acum o dureau umerii și avea degetele contractate ca la bătrâni, dar ușile cele noi erau la locul lor. Lăsă ciocanul jos și își făcu o ceașcă de ceai. Sorbindu-l, ieși pe verandă.

Era o noapte cu o lună plină, uriașă pe cerul argintiu. De aici, stelele păreau foarte aproape.

Coborî treptele verandei și păși pe iarba moale a curții din față.

Era pe cale să se întoarcă în casă când un sunet îi reținu atenția.

La început se gândi că era vântul care se tânguia prin copaci. Dar nu bătea vântul. Încet, se întoarse cu fața spre ocean. Valurile poleite de lună se retrăgeau de la țărm în șiruri frânte.

Auzi din nou sunetul. Un sunet trist, tânguit, care dăinui mult după ce ultima notă fusese lansată în eter. Înțelese ce putea fi.

Traversă curtea din față și se opri la marginea stâncii. O scară șubredă șerpuia pe o distanță de zece metri pe verticală până la o semilună de nisip. Precauția o ținu în loc. Era întuneric, și treptele puteau să fie alunecoase, periculoase.

Atunci le văzu.

Balene ucigașe, cel puțin o duzină.

Înotătoarele dorsale ieșeau din apă înalte și drepte. Fiecare părea să taie lumina lunii în jumătate. Ea se ținu de balustrada crăpată și coborî repede.

Sunetul se auzi din nou, obsedant și jalnic. Un murmur vibrant care nu aparținea acestei lumi. Era o muzică născută din apă, purtată de valuri. Acolo, o balenă se avântă din apă și se scufundă iar și nici la o secundă se auzi un zgomot, după care un jet de aer și apă țâșni din orificiul aflat în fruntea animalului.

Elizabeth era hipnotizată.

După plecarea lor, oceanul șterse toate dovezile prezenței lor. Razele lunii argintau apa ca mai înainte. I-ar fi fost foarte ușor să se întrebe dacă chiar fuseseră acolo, sau visase.

Își dori să fi fost și Jack aici. S-ar fi întors spre el, apoi s-ar fi lăsat luată în brațe. Însă el era departe, cu…

Larry King.

— Oh, la naiba!

Uitase să-l sune.

Uitase. Și mai rău, nici nu urmărise emisiunea. Ce naiba era cu ea?

Urcă scara în fugă și intră în casă. Prin minte i se învârteau scuze care mai de care mai caraghioase. *Scuze, iubitule, am fost*

prinsă într-o ciocnire în lanț de mașini. Tocmai am scăpat și am dat fuga direct la cabina telefonică.

Am mâncat ceva care nu mi-a priit și mi s-a făcut rău.

Centralista de la hotel îi făcu legătura cu camera lui Jack.

Telefonul sună. Și sună.

— Dă-te jos din pat, Jack, șopti ea cu disperare. Nu putea s-o dea în bară în halul ăsta. *Trebuia* să vorbească cu el în seara asta. Măcar atât merita și el.

Vocea căsuței vocală interveni. Lăsă un mesaj și închise. În următoarele trei ore sună din sfert în sfert de oră, dar el nu răspunse.

Era imposibil ca Jack să doarmă cu toate telefoanele alea. Nici chiar dacă s-ar fi îmbătat după interviu.

Îl cunoștea prea bine. Jack *întotdeauna* răspundea la telefon.

Așadar, unde era?

Pentru Jack emisiunea fu un succes.

La câteva minute după începerea interviului, Larry îi puse o întrebare directă.

— Sportivii din ziua de azi sunt modele bune, Jack? Ar trebui să fie?

Jack repetase de zece ori răspunsul la asta. Știa exact ce să spună, dar când deschisese gura, vorbise din inimă.

— Știi, Larry, sunt supărat. Am luat copii de nouăsprezece ani și i-am transformat în celebrități multimilionare. I-am absolvit de orice responsabilitate în afară de cea de a evolua bine pe teren. Ei conduc beți, noi le dăm peste mână. Ei violează femei, noi spunem că femeile sunt de vină. Ei își mușcă adversarii de ureche, pentru Dumnezeu, și după câțiva ani sunt iar în ring și câștigă milioane! Când eram în NFL, mi s-a deschis larg lumea. Tot ce trebuia să fac era să joc bine. I-am fost necredincios soției mele și am lipsit de lângă copiii mei. Și știi ce? Nimeni nu m-a condamnat. Toată lumea vorbea despre presiunile la care ești supus când ești mijlocaș vedetă. Dar viața e dură pentru toți. Mi-au trebuit cincisprezece ani grei, dar în sfârșit am învățat că nu eram deloc deosebit. Știam să arunc mingea. Mare scofală! Trebuie să renunțăm să ne mai lăsăm

celebrităţile şi sportivii să trăiască după propriul lor standard. Trebuie să redevenim o naţiune de sportivi buni.

— Există o mulţime de oameni cărora o să le placă răspunsul ăsta, spusese Larry. Şi numai câţiva cărora n-o să le placă.

Atunci Jack ştia sigur. Nu-şi distrusese cariera prin faptul că fusese sincer, şi-o făcuse. Sportivii băieţi-răi şi patronii de echipe aveau să-l urască. Suporterii şi părinţii aveau să-l iubească.

Şi nimic nu făcea mai mare senzaţie în mass-media decât controversa.

Până mâine, fragmente mari din discursul său plin de pasiune aveau să fie reluate de la un capăt al ţării la altul.

După emisiune se dusese direct la hotel ca s-o sune pe Birdie. Niciun răspuns. Apoi îşi sunase fetele. Tot niciun răspuns.

Dezamăgit, coborâse în barul din hol şi comandase un Dewar's dublu cu gheaţă.

Acum, o oră mai târziu, era la al doilea pahar.

Îl bău până la fund, apoi se uită la paharul gol. Lumina slabă se reflecta în mii de culori în gheaţa care se topea. Niciodată nu-i plăcuse să fie singur, iar într-un moment ca ăsta era şi mai rău.

— N-ar trebui să fii singur în seara asta.

Jack ridică privirea. Sally stătea în picioare lângă el, îmbrăcată într-o rochie albastră, mulată pe corp, susţinută pe umeri de două breteluţe incredibil de subţiri. O agrafă sub formă de fluture negru îi prindea părul la ceafă. Decolteul ei era de un alb lăptos.

Zâmbea, iar zâmbetul ei îi tăie respiraţia.

— Ai de gând să mă inviţi să iau loc?

— Desigur. Glasul lui era gros şi răguşit. Şi-l drese. Parcă spuneai că în seara asta te duci la mătuşa ta.

Ea râse şi se aşeză.

— Câteva ore la periferie e prea mult pentru mine. Încă o anecdotă despre primul dinte al micului Charles m-ar fi făcut s-o rup la fugă ţipând. E doar un dinte, pentru Dumnezeu! Toată lumea are. Nu e ca şi cum ar fi compus un concert de pian.

Jack îi simţi piciorul lipit de al lui. Căldura corpului ei era tare plăcută. Încercă să-şi amintească ultima dată când Elizabeth se uitase la el ca şi cum îl dorea cu adevărat; amintirea asta avea

să-i fie armură. Dar nu o găsi. De ani de zile Elizabeth nu mai întinsese mâna în pat după el. Acum era ușor de uitat cât de fierbinți erau pe vremuri partidele lor de sex.

Chelnerița veni la masa lor. Jack se uită la Sally.

— Margarita cu gheață, fără sare, corect?

— Ai ținut minte.

Jack comandă încă un Dewar's pentru el.

— Ai fost fenomenal azi, spuse Sally când rămaseră iar singuri.

— Mulțumesc.

Chelnerița veni, le lăsă băuturile și plecă.

Undeva porni un tonomat. Cânta „Time after time".

— După seara asta ai să fii o vedetă.

Cuvintele ei atinseră acei miez moale și urgisit din lăuntrul lui. Dintr-o dată, parcă el era cel tânăr, iar ea cea cu experiență. Nu putu să nu ridice privirea.

— Știu că ești însurat, șopti ea. Nu vreau să-ți stric căsnicia. Vreau doar să petrec o noapte cu tine. O singură noapte, apoi putem să uităm că s-a întâmplat. N-o să știe nimeni.

Jack încercă să-și aducă în gând chipul lui Elizabeth, dar nu-și aminti cum arăta, și n-o mai atinsese de atâta timp încât nici nu mai știa senzația atingerii pielii ei. Pentru prima dată după un car de ani, se simțea dorit. Corpul lui tânjea să cedeze dorinței.

— Eu aș ști, reuși el să spună.

Ea îi atinse fața și îl făcu să se uite la ea.

— Doar un sărut, atunci, murmură ea.

El îi simți răsuflarea pe gura lui, fierbinte și umedă. Mai că gemu.

— Poți să spui că a fost un sărut pentru victorie.

Acum ea era și mai aproape. Îi simțea parfumul și aroma dulce a șamponului. Buzele ei le atinseră pe ale lui.

— Nu-i nimic rău într-un sărut pentru victorie, spuse ea și el sesiză o oarecare asprime în glasul ei. Îl dorea la fel de mult cât o dorea el.

— Nu, spuse el încet, gemând la propria-i slăbiciune. Trebuie să plec. Se ridică.

Trebui să facă apel la toată puterea din el ca să plece.

Dimineața următoare, Elizabeth fu deșteptată de telefon. Se rostogoli spre el și răspunse somnoroasă.

— Alo?

— Hei, Birdie, scoală-te! Te-ai uitat la emisiune?

Ea se ridică în șezut și își trecu o mână prin părul încurcat.

— Bună, iubitule. Nu putea să-i spună că uitase. L-ar fi rănit prea tare. Încercă să fabrice o scuză rezonabilă.

Însă el nu păru să remarce pauza ei.

— Am reușit, iubito. Ești măritată cu o supervedetă.

— Întotdeauna am fost măritată cu o vedetă, Jack. Știam eu că ai să fii bun. Sunt mândră de tine.

— Trebuie să mai stau o zi. Te superi?

— Bineînțeles că nu.

— Grozav. Atunci, mâine am să fiu acasă. Vom sărbători singuri, bine?

— Bine, iubitule. Te iubesc.

— Te iubesc. Pa.

Elizabeth puse încet receptorul în furcă. Nu îndrăznise să-l întrebe unde fusese noaptea trecută.

Totuși, nu se putu abține să se întrebe dacă fusese cu altă femeie. Erau mulți ani de când nu-i mai pusese la îndoială fidelitatea, dar el pășise iarăși pe vechiul drum al faimei, și la asta îi dusese drumul înainte. Infidelitatea putea fi iertată, dar nu uitată.

Ciudat, nu asta o supăra cel mai mult.

Ce o deranja era faptul că într-adevăr nu-i păsa.

8

Jack stătea la birou, uitându-se la însemnările împrăștiate în fața lui și sorbind o cafea dublă.

În ultimele câteva zile, povestea lui Drew Grayland se răspândise ca focul, și nu era rubrică sportivă să nu pomenească de Jack. Interviul lui Larry King îl propulsase iarăși în lumina reflectoarelor.

Avea ce dorise ani întregi: o șansă. Oamenii îl urmăreau iarăși. Acum avea nevoie de un alt subiect tare, ca să-și cimenteze reputația. Ceva care să atragă atenția televiziunilor.

Noaptea trecută, în timp ce stătea în pat și o asculta pe Birdie vorbind despre noul ei design pentru dormitor, Jack căuta cu disperare o idee. Îi venise pe la trei a.m.

Acea idee a pornit de la Alex Rodriguez. Seattle se năpustise asupra renumitului înaintaș ca o haită de câini turbați când acesta semnase contractul cu Texas. De parcă Alex ar fi trebuit să refuze cel mai mare contract din istoria baseball-ului.

Oamenii nu înțelegeau cât de efemeră este viața de sportiv profesionist. La treizeci de ani ești bătrân, la treizeci și cinci foarte bătrân, și asta dacă trupul tău se ține bine. Dar cum poate un trup să încaseze an de an genul ăla de pedeapsă și să nu obosească prea curând? Trebuie să iei banii când îți sunt oferiți. Mâine s-ar putea să nu ți-i mai ofere nimeni. Niciun sportiv în activitate n-ar îndrăzni să vorbească despre așa ceva – ei sunt prea bogați pentru a fi crezuți. Dar un sportiv cândva de aur, care și-a pierdut cariera, ar fi perfect.

Se uită la ceea ce tocmai scrisese: *Cu ochi de sportiv. Cum e să fii un zeu fragil*.

Asta avea amestecul potrivit de strălucire, corupție și durere sufletească. Și Jack cunoștea bine subiectul din interior și din afară.

Sună telefonul. Ridică receptorul.

— Jackson Shore.

Un glas pe care nu-l mai auzise de ani de zile spuse:

— Hei, ce mai faci bătrâne?

— Warren! Jack se lăsă pe speteaza scaunului. La naiba, nu am mai auzit de tine de când te-ai însurat ultima dată și mi-ai cerut să-ți fiu cavaler de onoare. Ce e, te însori iarăși?

— Nu, nu. Adevărul e că am tras o mică spaimă cu inima. Câteva nopți cuplat la aparate în spital limpezesc în mod sigur un cap de bărbat.

— Acum ești bine?

— Mai bine ca niciodată. Se pare că a fost un nenorocit de atac de panică. Îți vine să crezi? Paisprezece ani de fotbal profesionist și nimic. Câțiva ani ca analist în studio și sunt terminat. Doctorii spun că am nevoie de odihnă. Așa că m-am hotărât să renunț la slujba de comentator la televiziune. Prea multe călătorii și rahaturi, dar tipii de la Fox nu vor să mă lase să mă retrag cu grație. Au venit cu ideea asta pentru o nouă emisiune de o oră. Se cheamă *Good Sports.* Vor să fie o combinație de *Real Sports* și *Oprah*, dacă poți să crezi asta. Ne vom uita la sportivi într-un cu totul alt mod, încercând să înțelegem presiunile și durerile. Și să scoatem în evidență modele.

— Sună grozav. Poate aș putea să fiu și eu invitat cândva, să știi, să vorbesc despre treaba cu Grayland.

— De fapt, te vrem mai mult decât invitat. Aveau de gând să te sune azi, dar i-am rugat să mă lase pe mine să-ți propun afacerea. Șefii – și eu, bineînțeles – cred că ai fi potrivit să fii coprezentator cu mine. De ani de zile tot încerc să conving pe cineva din New York să-și încerce norocul cu tine. După treaba asta cu Grayland sunt, în sfârșit, gata să asculte. Gândește-te, Jacko, o să fie ca pe vremuri. O să fim iar o echipă.

— Nu face pe nebunul cu mine, Warren. Mi-aș vinde sufletul pentru o slujbă ca asta.

— Păstrează-ți sufletul mic și negru. Vino mâine la New York pentru un interviu.

— Vorbești serios?

— Firește că vorbesc serios. Pune-o pe secretara ta să-l sune pe Bill Campbell de la Fox. El o să-ți trimită un bilet. Apoi dă-i secretarei mele itinerarul. Am să te iau de la aeroport.

— Vin cu primul zbor. Și mulțumesc, Warren.

— Nu-i o treabă sigură, Jacko. Dar am convingerea că o să-i punem în fund. Ne vedem mâine.

Jack închise și sună imediat acasă. Elizabeth răspunse prompt.

— Alo?

— Bună, iubito, n-o să-ți vină să crezi… Se opri. Și dacă nu primea slujba? Își dezamăgise de prea multe ori soția în trecut. N-avea rost s-o lase să-și facă speranțe degeaba. Mâine trebuie să plec la New York. Poți să-mi faci geamantanul?

— New York? Pentru ce?

El gândi repede.

— Un mijlocaș foarte bun, licean, tocmai a semnat o scrisoare de intenție cu Ducks. Trebuie să-i iau un interviu.

— Oh, grozav. Cât ai să lipsești?

— Două nopți. Hei, hai să luăm diseară masa în oraș. Ce zici de Stephanie Inn? E al naibii de romantic acolo.

La celălalt capăt al firului o pauză, apoi:

— Ce se petrece, Jack?

— Nimic. N-am mai luat de mult cina în oraș, atâta tot, răspunse el. Era adevărat. Nu-și mai amintea când sunase ultima dată de la birou să stabilească o întâlnire cu soția sa. Dar totul va fi altfel de acum înainte. Avea să mute cerul și pământul pentru a căpăta slujba asta; apoi se va întoarce acasă triumfător. Oh, ea probabil va bombăni cu privire la mutatul în est, dar până la urmă avea să facă ce trebuia. Slujba asta le va oferi în sfârșit – *în sfârșit* – o a doua șansă. Totul e nemaipomenit.

Și era. Pentru prima dată, era.

Elizabeth se dădu înapoi, cu brațele încrucișate la piept.

Jack era lângă ușă, cu geanta de voiaj în mână. Chiar și la ora asta matinală, când nici nu se crăpase de ziuă, arăta vesel și nerăbdător, aproape adolescent.

Preț de o clipă, i se păru atât de frumos încât i se tăie răsuflarea. În mod ciudat, își aminti prima dată când o sărutase. Trecuse o viață de atunci. Stăteau întinși pe iarbă în Quad, chipurile învățând. Ea nu prevăzuse sărutul, nu era pregătită pentru el, iar când buzele lui le atinseseră pe ale ei, începu în

mod inexplicabil să plângă. O dată cu acel prim sărut știuse că vraja ei era stabilită… că avea să-l iubească pe Jackson Shore până la moarte.

Probabil că încă era adevărat.

Dar asta era suficient?

Se uită la el, întrebându-se dacă el vedea dorul din ea, dacă acel dor îi strălucea în ochi. Sau dacă îl văzuse atât de des și de atâta timp încât ajunsese să fie pur și simplu *Elizabeth.*

— Poate aș reuși să vin cu tine, spuse ea. Asta ar fi trebuit să spună când el plecase la *Larry King Live.*

Zâmbetul lui se stinse. Lăsă geanta jos și veni spre ea.

— Nu de data asta, Birdie. Am să fiu tot într-o alergătură. N-am să pot sta cu tine.

Ea dădu din cap, înghițind nodul din gât. Pe vremuri o invita în fiecare călătorie de afaceri, însă ea nu voise niciodată să-și lase copiii. Abia mai târziu – prea târziu – își dădu seama că hotărârea ei vorbea despre căsnicia lor. Era vina ei că își ratase șansa.

— Data viitoare, atunci. Oricum, nu pot să sufăr New York-ul.

El îi atinse fața, obligând-o cu blândețe să ridice bărbia și să se uite la el.

Ea își petrecu brațele în jurul lui și îl strânse tare, temându-se brusc să îl lase să plece.

— Ai grijă, șopti ea.

El se dădu înapoi.

— Am să te sun de la Big Apple. Am o cameră la Carlyle. Numărul de telefon e pe frigider.

— Bine. Drum bun. Baftă.

— Învingătorii n-au nevoie de baftă.

Ea rămase acolo, cu brațele la piept, mult timp după plecarea lui.

Undeva în casă trosni o bârnă. În camera de zi, ceasul de pe polița căminului sună de cinci.

Încercă să nu se gândească la ziua nesfârșită care se întindea în fața ei. Era devreme; putea să se culce la loc; dar nu voia să doarmă.

Se duse în bucătărie, deschise agenda și începu să-și planifice ziua. Era pe la mijlocul listei când își dădu seama că era joi.

Seara femeilor fără pasiuni.

Poate se va duce. Nu avea altceva mai bun de făcut.

Lui Jack îi plăcea totul la clasa întâi: coada foarte mică la verificarea biletului de avion, locurile spațioase și confortabile, tăvile albe, curate cu mâncare comestibilă, băuturile care veneau întruna.

Șervetele fierbinți, domnule? Să vă aduc un coniac după masă, domnule Shore? Pot să vă iau haina?

Serviciile erau ceva de care uitase că existau în transportul aerian până de curând. Vacanțele lor din ultimii ani însemnaseră patru oameni îngrămădiți la clasa turist, cea mai ieftină.

Întinse mâna sub scaunul din față după servietă. Observând zgârieturile de pe pielea neagră, se gândi dacă n-ar fi trebuit să-și ia una nouă. Știa că Birdie ar fi spus: *Nu capeți o a doua șansă să faci o primă impresie. Fă-o de prima dată.*

Brusc își dori să-i fi spus despre interviu. Ea s-ar fi dat de ceasul morții să-i aleagă hainele, asortând cravata potrivită la cămașa potrivită. N-ar fi existat nicio îndoială în privința servietei.

Așa îl ajutase să se pregătească pentru Albuquerque cu mulți ani în urmă. *Ești o vedetă*, spusese ea cu înfocare, strângându-l de umeri, *și să nu uiți o secundă asta. Canalul 2 ar trebui să mulțumească Cerului în genunchi pentru șansa de a-l angaja pe marele Jackson Shore.*

— Vedetă, murmură el, dându-și seama prea târziu că vorbise cu glas tare. Se uită în jur, dar nimeni nu părea să fi observat.

Încă mai ținea minte cum e să fii vedetă; asta era treaba nasoală, treaba care îl bântuise. Când ești în vârf, mai degrabă plutești decât mergi… ușile ți se deschid ca prin minune cu mult înainte să întinzi mâna spre clanță… și mesele de la cele mai bune restaurante sunt reținute pentru tine. Și mai presus de toate, felul în care se uită oamenii la tine…

— Domnule Shore? Comandantul aprinsese semnalul de

legare a centurilor. Urmează să aterizăm.

Își băgă servieta la loc sub scaunul din față, apoi îi zâmbi însoțitoarei de bord.

— Mulțumesc.

Avionul atinse ușor pista, se zgâlțâi de câteva ori, și rulă lin înspre terminal. În câteva momente, însoțitoarea de bord reapăru cu geanta lui de voiaj.

— Poftim, domnule Shore. N-ați avut palton, nu-i așa?

— Am uitat să-mi iau, spuse el zâmbind. N-am mai fost de ceva timp în est.

— Cum poate cineva care a jucat la Jets să uite iarna newyorkeză?

Ea îl recunoscuse. Ăsta nu era un serviciu de clasa întâi obișnuit; ea *flirta* cu el.

— Eu sunt din Minneapolis. Am aici o oprire de două zile… la Warwick Hotel.

Jack auzi forfota oamenilor care coborau din avion. Totul părea foarte îndepărtat.

Tot ce trebuia să facă era să dea din cap, să spună *Și eu stau la noapte aici, ce coincidență!* și s-o întrebe cum o cheamă. Puteau să-și petreacă seara într-un colț întunecos de bar plin de fum, cu picioarele lipite excitant, discutând fleacuri până venea vremea să nu mai vorbească deloc…

O clipă își dori asta – o dori pe ea – atât de tare încât ameți. Apoi se gândi la Frank Gifford și inspiră adânc. Își recăpătă echilibrul. Zilele alea trecuseră de mult.

Întinse mâna și-și luă geanta.

— Mulțumesc, distracție plăcută în New York.

Zâmbetul ei dădu să apună. Și-l recompuse repede.

— Călătorie plăcută, domnule Shore.

— Și ție. Își puse geanta pe umăr și coborî din avion. La poartă, o mulțime de oameni aștepta zborul următor.

Warren se detașa în mulțime ca un brad de două sute de ani într-o pădure tânără. Era înalt și scump îmbrăcat, dar nu asta îl scotea în evidență.

Pe capul lui stătea confortabil coroana celebrității. Înaintă, zâmbind. Mulțimea se dădu la o parte făcându-i loc să treacă.

Oamenii îl arătau cu degetul, șușotind între ei. Warren părea să nici nu observe.

— Warren, ce naiba mai faci?

— *Fulgerul Săritor Jack!* spuse Warren destul de tare pentru a atrage atenția celor din jur. Pe câteva fețe mai în vârstă își făcu loc recunoașterea. Puștii cu părul decolorat și cercei în nas trecură mai departe, lipsiți de interes.

Warren îl prinse pe Jack într-o îmbrățișare de urs, apoi îl luă pe după umeri și îl conduse spre ieșire.

— Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

După o conversație alcătuită în mare parte din întrebări, urcară în Viper-ul roșu al lui Warren și ieșiră în autostradă.

Era o zi cenușie de iarnă. Norii atârnau deasupra autostrăzii, trimițând pe parbriz o lapoviță măruntă.

— Mai ții minte când jucam pe rahatul ăsta? întrebă Warren, claxonând și trecând pe cealaltă bandă pentru a evita lovirea unui Lexus SUV.

Jack zâmbi. El și Warren fuseseră colegi de echipă la Universitatea Washington din Seattle. Era sigur că jucaseră pe soare – trebuia să fi jucat –, dar asta nu mai ținea minte.

Ce ținea minte erau meciurile de pe Stadionul Husky din zilele când părea că Dumnezeu dăduse drumul la toate baierele cerului.

— Elizabeth și Mary purtau la meciuri pungi de gunoi Hefty, ții minte?

Warren râse.

— Ce țin eu minte legat de Mary sunt țâțele ei și că nu trebuia în veci să mă însor cu ea.

În studenție, fuseseră două perechi nedespărțite: Jack și Elizabeth, Warren și Mary. Apoi Warren fusese trimis la Denver, iar Jack la Pittsburg. După mai mulți ani și mai multe transferuri, el și Warren se reuniseră la New York. La acea vreme Warren era însurat cu Phyllis, și atât el cât și Jack erau supervedetele în lumea ultraagitată, nebună a NFL. Dintre ei toți, numai Elizabeth rămăsese întreagă la minte în anii de aur, când banii curgeau râuri. Ea economisise cât putuse, dar nu-i fusese ușor cu Jack, care credea că faima avea să dureze veșnic.

— Ce mai face Birdie?

— Bine. La fel și fetele. Sunt acum amândouă la Georgetown. Stephanie e tot liniștită și mult prea serioasă. Umblă cu copilul-minune care a câștigat Premiul Westinghouse. Are note grozave. Termină în iunie anul ăsta – cu o licență în micro ceva.

— Exact ca mama ei, 'ai? Birdie a fost singura studentă cu zece pe linie pe care am cunoscut-o.

Jack uitase cât îi plăcuse soției lui școala. Ani de zile după absolvire vorbise despre un masterat în arte frumoase, dar nu și-l dăduse. Așa era Elizabeth – îi plăcea să vorbească despre o grămadă de lucruri.

— Jamie seamănă cu mine. Dacă nu era una dintre cele mai bune înotătoare din școală, s-ar fi chinuit ca dracu' să termine primul an de colegiu.

— Mai ții minte Callaghan's Pub? Cum ne băteam cu băieții cu cutiile de bere?

Și agățam fetele. Măcar pe asta Warren nu o spuse cu glas tare. Totuși, tăcerea nu schimba trecutul. Jack își petrecuse o bucată din tinerețe în barul ăla, flirtând cu șirul nesfârșit de fete care se uitau la fotbal. Ducându-le în pat.

Și în tot timpul ăla, Elizabeth era într-o casă caraghios de mare în Long Island, crescându-și singură copiii. Când, în sfârșit, el venea acasă, mirosind a alcool și fum și parfum al altor femei, ea întotdeauna se prefăcea că nu observă.

Cum reușiseră să depășească acele zile? Și cum putuseră atunci să fie mai fericiți ca acum?

— Acesta e sediul, spuse Warren, arătând cu capul în stânga. Mâine ne vom întâlni la micul dejun cu mahării. Proba ta e programată la zece treizeci. Am să citesc cu tine.

Jack își slăbi cravata.

— Ceva sfaturi pentru vechiul tău amic?

Warren opri în fața hotelului, apoi se întoarse spre Jack.

— Ți-am văzut interviul cu studenta aia. Singura mea sugestie este să te relaxezi puțin. Camera de filmat e ca femeia – simte frica și disperarea – iar tipii disperați nu capătă niciodată slujbe trăsnet.

Jack râse. Nu mai ținea minte de când nu mai primise o

slujbă trăsnet. Poate că tot timpul disperarea fusese problema lui.

Portiera din partea lui se deschise. Un bărbat în uniformă îi zâmbi.

— Bine ați venit la Carlyle, domnule.

Jack coborî din mașină și îi dădu portarului geanta.

— Mulțumesc.

Warren se aplecă peste scaunul din dreapta.

— Vrei să vii diseară la noi la cină? Beth e o bucătăreasă de rahat, dar prepară un martini al naibii de reușit.

— Zic pas. Trebuie să am capul limpede pentru mâine.

— Întotdeauna te-ai dat la fund înainte de un meci mare. Am să vin pe la opt. Vom lua micul dejun la hotel.

— Grozav. Și, Warren, mulțumesc pentru tot.

— Nu-mi mulțumi până nu te vezi cu slujba. Atunci am să te taxez.

Jack se uită în urma Viper-ului roșu, apoi se înregistra la hotel și urcă în camera lui. Primul lucru pe care îl făcu fu să-și toarne ceva de băut. Nu se putu abține. Era foarte emoționat. Nu se gândea decât la ce însemna șansa asta.

Te rog, Doamne. Se uită la telefon știind că trebuia s-o sune pe Birdie, dar gândul îl extenuă. Avea să pretindă că a fost în oraș pentru a se întâlni cu un fost coechipier, iar ea urma să se laude cu nu știu ce tapițerie de canapea.

De ani de zile era la fel. Așa că de ce îl deranja atât de mult în ultimul timp? Oftând, ridică receptorul și formă numărul de acasă.

După al patrulea apel, se cuplă robotul.

— Bună, iubito, spuse el. Sunt la Carlyle Hotel, camera 501. Numărul e pe frigider. Sună-mă. Te iubesc.

Cuvintele veniră automat, dar în tăcerea care urmă se pomeni gândindu-se la ce însemnau ele… și cât trecuse de când fuseseră întru totul adevărate.

Se duse la fereastră și se uită la Manhattan-ul care strălucea în noapte. Apoi, închise ochii și, în întunericul brusc, se văzu mai tânăr, un bărbat plin de certitudinea propriei sale măreții.

Acel bărbat se mișca în alt timp și în alt spațiu, departe de

aici. Seattle.

Era pe înserat într-o zi rece de iarnă…

Se dusese la casa frăției Delta Delta Gamma de pe Forthy-fifth Street și i se spusese că Elizabeth Rhodes își petrecea toate după-amiezele de sâmbătă în Arboretum. Nu avusese de ales decât să se ducă s-o caute acolo. Îl mânase disperarea; nu exista nimic mai disperat decât un student, vedetă de fotbal, care nu avea notă de trecere.

O găsise pe malul Lacului Washington. Picta. La început, tot ce văzuse fusese părul ei, poleit de soarele care apunea. Era îmbrăcată cu un pulover albastru de lână și o salopetă din denim care îi camufla complet corpul, și din buzunarul de la spate îi ieșeau trei pensule.

Ciudat că își amintea amănuntul ăsta, dar așa fusese. Avea trei pensule.

Încă mai ținea minte conversația lor, aproape cuvânt cu cuvânt…

El își drese glasul și spuse:

— Elizabeth Rhodes?

Ea se răsuci atât de repede încât scăpă o pensulă.

— Cine ești?

Frumusețea ei îl ului.

— Jackson Shore… Am primit numele tău de la doctor Lindbloom de la catedra de engleză. Mi-a spus că s-ar putea să ai loc în programul de meditații pentru încă un student. Zâmbi rușinat. Sunt pe cale să pic la literatură.

Fruntea ei se încreți.

— În ce an ești?

— Întâi.

— Un student de anul întâi care e pe cale să pice la examenul de literatură engleză și care apelează la ajutor – într-o sâmbătă – în ultima săptămână a trimestrului. Ochii ei verzi ca marea se îngustară. Lasă-mă să ghicesc: sportiv.

— Fotbal.

Zâmbetul ei era subțire.

— Bineînțeles. Uite ce-i – cum te cheamă, Jack? – te-aș ajuta cu plăcere, dar…

— Grozav. Mi-a spus doctor Lindbloom că pot să contez pe tine. Când ne putem întâlni? Lucrarea mea finală trebuie să fie o poezie în pentametru iambic, ce-o mai fi și asta. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Ea oftă și își trecu o mână prin păr

— La naiba. După un moment lung, spuse: Am putea să ne întâlnim diseară.

— Diseară? Să-mi fac tema într-o seară de sâmbătă? Nu cred.

Văzu că ea încerca să își amintească numele lui și, în mod ciudat, lucrul ăsta îl făcu să se aprindă. Era obișnuit ca femeile să-l urmărească, să se culce cu el pentru că era o vedetă a fotbalului, și totuși uite-l aici, atras de femeia asta care nici măcar nu-și amintea cum îl cheamă.

— Îmi pare rău. Va trebui să găsești pe altcineva. Înclină capul în semn că discuția se încheiase și se întoarse la pictat.

El făcu un pas spre ea.

— Și dacă eu te vreau pe tine?

Ea se întoarse. Uitându-se atent la el, își dădu după ureche o șuviță de păr blond. Atunci observă el uriașul inel de logodnă cu diamant.

— Ascultă, Jake…

— Jack. El mai făcu un pas.

Ea se dădu înapoi.

— Eu iau numai studenți cărora chiar le pasă de cursuri.

El făcu și ultimul pas care îl mai despărțea de ea.

— Am nevoie de tine.

Ea râse.

— Ei, hai! Nimănui nu-i pasă dacă voi, sportivii, chiar învățați.

Ceva în glasul ei îl surprinse, o umbră de accent. Sudistă, se gândi el. Îi plăcea acel accent dulce, tărăgănat.

— Mie îmi pasă.

Ea se uită la el și, treptat, începu să roșească.

— Bine. Ne întâlnim mâine dimineață la Suzzallo. Zece patruzeci.

— Uf, nu Suzzallo. E al naibii de multă morgă acolo.

— E o bibliotecă.

— Ce zici să ne întâlnim în Quad? Pot să aduc cafea?

— Nu-i o întâlnire amoroasă. Se uită la ceas. Uite ce-i, am să fiu în sala de lângă arteziană de la etajul al doilea al bibliotecii la zece patruzeci. Dacă vrei să te ajut, fii punctual.

Ăsta fusese începutul.

Jack se îndrăgostise rapid de Elizabeth, și nu-i luase mult s-o vrăjească. În acele zile, îi promisese luna și stelele de pe cer,

jurase s-o iubească veșnic. Și vorbise serios. Crezuse în asta.

Nu făcuseră nimic rău, niciunul din ei.

Doar că nu înțeleseseră ce mult însemna *veșnic.*

9

Elizabeth stătea în mijlocul debaralei de haine, încercând să se hotărască cu ce să se îmbrace. Tot ce avea i se părea nepotrivit. Pe un perete, atârna un șir de curele.

Însă acum, în ceea ce numea ea deprimant anii fără metabolism, ele erau inutile. Vechile ei curele ar fi putut să-i cuprindă o singură coapsă. Pe măsură ce începuse să ia în greutate, trecuse de la curele la eșarfe. Avea duzini de eșarfe de mătase pictate manual, menite să camufleze o siluetă mai rotofeie, dar o eșarfă vaporoasă nu părea deloc potrivită pentru întrunirea femeilor fără pasiuni.

O rochie verde închis, tricotată, lungă până la glezne, îi reținu atenția. Fără să mai piardă timpul, o luă și se îmbrăcă.

Din sertarul de la birou scoase un colier din aliaj pe bază de cupru, lucrat manual, o relicvă din perioada în care se ocupa de bijuterii.

— Gata. S-a rezolvat. Nu se mai uită în oglindă. Coborî la parter, își luă poșeta de pe masa din bucătărie și ieși din casă.

La colegiu, se opri o clipă în fața ușii închise a clasei, apoi intră.

De data asta fețele erau cunoscute și primitoare. Mina, îmbrăcată într-o altă rochie de casă, din poliester înflorat, stătea în picioare discutând cu Fran, care părea să asculte cu atenție. Drăgălașa Joey, chelnerița de la Pig-in-a-Blanket, vorbea cu însuflețire cu Sarah. Kim stătea în spate, la masa de cafea, făcându-și de lucru cu un pachet de țigări.

— Nu credeam că ai să mai vii, spuse Joey, venind spre Elizabeth, toată un zâmbet.

Elizabeth fu surprinsă că cineva se gândise la ea.

— De ce?

Joey se uită cu înțeles la mâna stângă a lui Elizabeth.

— E un diamant mare.

Elizabeth își privi și ea inelul de logodnă, un diamant de un carat și jumătate montat pe o bandă lată de aur. Nu știu ce să spună.

— Cele mai multe dintre noi am fost aruncate la gunoi. Câteva, ca mine, am căzut în cap. Pe beton. De la etajul zece. Zâmbi amar. Din fericire, eu am sărit ca o minge.

— Toate femeile sar la fel, răspunse Elizabeth, surprinzându-se pe sine. Fie sari, fie rămâi lată, nu-i așa? În ultimii cincisprezece ani soțul meu a lucrat în vreo opt orașe. Am avut și eu parte să tot sar, crede-mă.

— Uau! Militar?

— Nu. Nu voia să precizeze cariera. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toată lumea să știe că era măritată cu Jackson Shore. Asta stârnea întotdeauna o conversație de genul „Ce noroc pe tine!", or ea nu asta dorea să audă de la aceste femei. Însă trebuia să spună ceva. Nu se putea fixa la un singur lucru.

Joey chicoti.

— Are penis, nu? Toți sunt așa.

Sarah bătu din palme.

— Bună seara, doamnelor. E grozav să văd atâtea fețe cunoscute.

Joey o luă pe Elizabeth de braț și o conduse spre șirul de scaune alăturate, unde se așezară.

Sarah era la mijlocul discursului de deschidere când Mina se ridică brusc, zâmbind cu toată fața.

— Am venit aici la volan! Buza de jos, și mai mare din cauza rujului roz, îi tremura. Acum pot să merg oriunde.

Fu răsplătită cu aplauze furtunoase.

Elizabeth se miră ce profund o afectau acele cuvinte. *Acum pot să merg oriunde.*

Ce sentiment grozav trebuie să fi fost! Cum de ei nu-i trecuse niciodată prin cap așa ceva, deși conducea de ani întregi? Libertatea îi fusese întotdeauna la îndemână, disponibilă ori de câte ori pornea mașina. Disponibilă oricărei femei care îndrăznea să-și ridice privirea de la ruta prestabilită și să se întrebe: *Oare unde m-ar duce drumul ăsta?*

Când aplauzele se stinseră, femeile se întoarseră la locurile lor. De data asta, pentru că nu existau fețe „noi", Sarah inițiе o discuție care își avea rădăcinile în visurile exprimate anterior.

Joey vorbi prima:

— Ieri i-am dus pe copii la dentist. Îmi place la nebunie locul ăla curat. Oftă. Igienista de la cabinet tocmai și-a cumpărat o broscuță Volkswagen nouă-nouță. Vă vine să credeți? Ce n-aș da să conduc o mașină ca asta!

— Te-ai gândit vreodată să te faci igienistă?

— Da, cum să nu! Abia am reușit să termin liceul. Cred că media mea generală a fost un număr negativ. Încercă să zâmbească, apoi se aplecă și cotrobăi prin punga uriașă de la picioarele ei. Totuși, săptămâna asta m-am gândit la visele *cuiva.* Unul dintre clienții mei a lăsat asta pe masă, săptămâna trecută. Scoase o pensulă și i-o întinse lui Elizabeth. O fi karma, sau ce?

Era o pensulă Big K, probabil dintr-o trusă de pictat pentru copii. O pensulă mică și ieftină pe care niciun pictor care se respectă n-ar fi folosit-o.

Atunci de ce îi veni lui Elizabeth să plângă?

— Mulțumesc, Joey, spuse ea, luând pensula. Când o atinse, inima îi tresări ușor.

— Vorbește-ne despre picturile tale, spuse Sarah. Cum a fost?

Elizabeth trase adânc aer în piept.

— În colegiu, profesorii spuneau că am talent. Am fost admisă la mai multe programe postuniversitare pentru arte frumoase.

— Te-ai dus? întrebă Joey, cu glasul înecat de respect și admirație.

— Nu. După ce s-au născut fetele, n-am mai avut timp. Mai târziu, când Jamie a intrat în clasa întâi, am încercat să mă întorc la pictură, dar când am pus mâna pe pensulă, nu s-a întâmplat nimic. Am stat pur și simplu acolo, fără să pot trage o linie. Se uită în jur la fețele celorlalte femei. Fiecare dintre ele înțelegea. Uneori îți ratezi șansa.

Și totuși… Când se uită la pensula din mâna ei, ceva se întâmplă. Nimic major, niciun Glas al lui Dumnezeu sau ceva de natură divină, totuși *ceva*.

Își aminti dintr-o dată cum era când picta. Senzația semăna cu zborul… cu plutirea.

Dintr-o dată, nu se mai putu gândi la nimic altceva.

După întrunire, lăsă mașina în șopron și alergă spre casă.

Fără să mai aprindă lumina de la parter, urcă în camera ei. Deschise debaraua, dădu la o parte hainele, și se lăsă în genunchi.

Era acolo: o cutie de carton plină cu ustensile vechi. O trase spre ea, inhalând mirosul de mult uitat de vopsea uscată. Deasupra era o perie din păr de zibelină, ai cărei peri fini și lucioși erau de un maro ca ciocolata. Întinse mâna și o luă, apoi și-o trecu ușor peste pielea fină de sub bărbie.

Zâmbind, se ridică în picioare, intră în dormitor și se duse la ușile duble care dădeau într-un balcon. Își lipi un deget de geamul rece, uitându-se la oceanul negru ca noaptea.

Dacă exista vreun loc unde putea să picteze din nou, acela era aici, în siguranța acestei curți. Închise ochii, îndrăznind să-și imagineze preț de o clipă un viitor nou, strălucitor.

Jack conducea încet pe drumul șerpuit, odată cu pietriș, acum cu noroi, care ducea la casa lui. Cu toate că Stormwatch Lane se întindea pe aproape o jumătate de milă, în lungul lui nu mai existau și alte locuințe. Pe cea mai mare parte a lungimii lui, drumul era mărginit la vest de o stâncă abruptă. Jos se întindea Oceanul Pacific.

Parcă mașina în șopron, apoi își luă geanta de voiaj și se îndreptă spre ușa din față.

În casă, dăinuia mirosul lumânărilor de scorțișoară pe care le aprindea Elizabeth de Crăciun. Ea spunea întotdeauna că o să le păstreze pentru sărbători, dar nu o făcea niciodată. Le aprindea seară de seară, până fitilul se transforma în boabe de cărbune lipite pe fundul borcanului.

— Elizabeth?

Niciun răspuns.

Ușa din față se deschidea într-un hol mic. În stânga era camera de zi, în dreapta, bucătăria. Ambele erau goale. Jack trecu pe lângă sufragerie – oare îi spusese ce bine arată glasvandul? – și urcă scara spre dormitor.

Ea stătea lângă ușile ce dădeau în balcon, cu spatele la el.

În lumina veiozei de pe noptieră, părea aproape eterică.

— Un bănuț pentru gândurile tale, spuse el.

Ea se răsuci. Când îl văzu, râse.

— M-ai speriat de moarte.

— Am prins un zbor mai devreme.

Ea își întoarse privirea spre mare.

— Ai avut noroc.

Deja nu mai era atentă. Dar vestea lui avea să o facă. Dădu să spună ceva, însă ea îl opri.

— E o noapte atât de frumoasă! Întunericul are atâtea culori! Mă face să-mi doresc să pictez din nou. În cele din urmă, se întoarse și se uită la el. M-am dus în seara asta la întâlnire și…

— Am o surpriză. Îi trecu fulgerător prin minte că poate ar fi trebuit să facă altfel… poate să-i dea vestea cea bună după o cină grozavă la L'Auberge. Dar nu mai putea aștepta, îl mai ții minte pe Warren Mitchell?

Ea oftă ușor, apoi spuse:

— Cel mai rapid înaintaș din New York? Bineînțeles că îl țin minte. Acum e… analist la Fox?

— Era. A tras o sperietură cu inima și s-a hotărât să-și schimbe viața. Când a vrut să se lase de meserie, tipii de la Fox i-au oferit o emisiune de o oră, o dată pe săptămână. Un fel de talk show sportiv.

— Nu știu dacă ne mai trebuia bărbați care să vorbească despre sport.

Asta îl descumpăni pe Jack.

— Ăsta va fi un gen de emisiune cu totul nou. Au contract pentru douăzeci și șase de episoade. Se filmează în studioul Fox din New York, așa că s-a terminat cu drumurile la meciuri și toate celelalte.

— E grozav pentru Warren.

— Și pentru noi.

— Noi?

El zâmbi.

— Am să fiu comediator al emisiunii.

— Poftim?

— De fapt, de asta m-am dus la New York. Am dat o probă.

— *M-ai mințit?*

— N-am vrut să te dezamăgesc din nou. Dar de data asta am

căpătat slujba. I-am dat gata pe tipii de la televiziune, iubito. Ia gândește-te, o vom lua de la capăt. E aproape ca și cum am fi iarăși tineri.

— Iarăși tineri? Ce tot spui tu acolo?

— Va fi grozav, ai să vezi. S-ar putea chiar să reluăm legăturile cu o parte din vechea gașcă. Și vom fi la doar câteva ore de D.C. Ai să poți lua trenul ca să le vizitezi pe fete la școală.

— Câteva ore de D.C.? Despre ce vorbești?

El se înfioră. Asta era partea delicată.

— Știu că ți-am promis că asta o să fie ultima mutare, dar mi-au oferit atâția bani încât n-o să-ți vină să crezi. Am primit chiar și un nou agent – un adevărat Jerry Maguire. Totul poate să fie acum al nostru.

— Tot ce vrei *tu*, adică. Ea era supărată, nu încăpea îndoială. Nu dai doi bani pe ce vreau eu. Mi-am pus inima și sufletul în locul ăsta.

— E doar o *casă*, Birdie. Patru pereți nenorociți cu instalații proaste și ferestre prin care suflă vântul. Veni spre ea. Casa asta înseamnă pentru tine mai mult decât însemn eu? Știi de cât timp visez la asta.

— La ce visezi tu, Jack?

— Îî?

— Bun răspuns. Presupun că tu pui întotdeauna visele tale pe primul loc. Când o să fie și rândul meu?

— Cum dracu' să știe cineva că măcar *vrei* un rând, Birdie? Ți-ai petrecut toată viața pe tușă. Vrei un rând? Atunci riscă și tu ca noi ceilalți, intră pe teren, dar nu-ți vărsa focul pe mine pentru că am curaj să încerc să obțin ceea ce vreau.

Culoarea dispăru din obrajii ei, și el știu că mersese prea departe. Cu Birdie puteai să faci orice, numai să nu te apropii prea mult de adevăr.

Ea făcu un pas înapoi.

— Vin numaidecât. Trebuie să mă gândesc.

— Ba nu, stai aici și vorbește cu mine. Nu fugi. El știa, totuși, că asta n-ar fi servit la nimic. Ea întotdeauna pleca în mijlocul certei și revenea după ce se calma. Nu suporta intensitatea propriilor ei emoții.

El îi atinse bărbia și o sili să se uite la el.

— Gândește-te, Birdie. Am petrecut doi ani unde a înțărcat dracu' iapa. Am făcut naveta trei ore ca tu să poți avea casa de vis. În tot acest timp, ai știut că eu muream aici. Am făcut asta *pentru tine*. Apoi adăugă încet: Am crezut că ai să te bucuri pentru mine.

Ea oftă din greu.

— Oh, Jack. Bineînțeles că ai crezut.

El nu știu ce să spună la asta. În tăcere, o urmări ieșind din dormitor. Nu se deranjă să se ducă după ea; știa că nu avea rost. În loc de asta, se duse la fereastră și așteptă.

După câteva minute o văzu ieșind de pe verandă și străbătând curtea întunecată înspre gardul vechi care se întindea de-a lungul marginii zdrențuite a stâncii. Se opri în vârful scării și se uită la mare.

El habar n-avea la ce se gândea ea. Încă un semn al îndepărtării lor.

În cele din urmă ea se întoarse în casă. Între timp, el făcuse focul în șemineu și băgase la cuptor o lasagna congelată. Casa mirosea a roșii coapte și a brânză topită.

Ea își agăță haina în cuierul de la intrare și intră în camera de zi. Un timp ce păru o eternitate rămase în picioare, uitându-se la el, cu dâre de lacrimi pe față. Foarte încet, spuse:

— Cred că am putea trăi din nou în New York… o perioadă.

El o trase în brațele sale și o învârti.

— Te iubesc, Birdie.

— Sunt convinsă.

— De data asta o să fie grozav, ai să vezi. Fără copii care să te țină legată de casă, fără o slujbă care să mă țină departe de oraș. Vedea că era sceptică, dar și că voia să creadă.

— Bine. Dar vreau să închiriem casa asta, nu s-o vindem. Asta nu e o mutare permanentă. Vreau să fii de acord cu asta, altfel nu facem târgul.

— S-a făcut.

— Într-o bună zi ne vom întoarce aici. Vom îmbătrâni în casa asta.

— De acord.

— Și nu vom locui în Manhattan. Poate în Westchester County. Luni încep să sun la agențiile imobiliare. Până la vară trebuie să ne găsească o casă.

— Luni încep munca.

— Poftim?

— Asta a fost înțelegerea. Vor să lanseze repede emisiunea.

— Unde naiba ți-a fost capul? Ea se trase de lângă el. Nu ne putem muta până luni.

— Ei mi-au oferit un contract, iar eu l-am semnat, Birdie. Cu trecutul meu, ce trebuia să fac, să negociez?

— Nu se poate găsi atât de repede o casă decentă în New York. Ultima dată ne-a luat șase luni.

— Putem să folosim apartamentul lor de serviciu până găsim o casă. Duminică plec înapoi. De îndată ce termini de închis casa asta, poți să vii să-ți alegi casa de vis. Banii nu-s o problemă de data asta. Zâmbi. Ei hai, Birdie, nu mai fi țâfnoasă. Ia-o ca pe o aventură.

— Stai să vedem dacă am înțeles bine. Ai acceptat o slujbă fără să mă anunți, ai acceptat să folosim un apartament de serviciu pe care eu nici nu l-am văzut, ai aranjat să ne mutăm în celălalt capăt al țării, *și*, drept capac la toate, eu trebuie să închid singură casa.

Spus de ea, totul suna urât. Lui nu așa i se păruse. La naiba, așa făcuseră de o grămadă de ori.

— O să stăm câțiva ani. Dacă nu ne place, putem oricând să ne întoarcem.

Ea se apropie de fereastră.

Jack se duse în spatele ei, o luă de umeri și o sărută pe ceafă.

— În New York am fost fericiți, mai ții minte?

— Nu, spuse ea, nu țin minte să fi fost fericiți în New York.

N-ar fi trebuit să spună asta. Evocarea trecutului era o mișcare proastă.

— De data asta vom fi fericiți.

— Oare? Glasul ei avea o notă jinduitoare care se potrivea cu dorurile lui. O speranță subtilă că o nouă locație ar putea întoarce o emoție veche.

— E mai aproape de fete, îi aminti el, știind că ăsta era cel

mai bun argument al lui. Poți să iei trenul să te duci la ele oricând vrei.

— Asta e adevărat.

— Crede-mă, Birdie, o să fie bine pentru noi.

— Sunt convinsă că ai dreptate, spuse ea, fără să se rezeme de el, așa cum ar fi făcut odată. Se dădu la o parte. Cred că trebuie să încep. Sunt atâtea de făcut. Trebuie să le sunăm pe fete. Mâine am să sun la firma care se ocupă de mutări…

Încordarea accentua frumoasa cadență sudistă din glasul ei.

— Vom fi fericiți, spuse el din nou. Ai să vezi.

Ea oftă din greu.

— Bineînțeles că vom fi.

Întregul weekend, Elizabeth se simți ca un condamnat la moarte care urma să fie executat luni dimineață.

Pe de altă parte, Jack era ca un copil de Crăciun, atât de emoționat încât uneori izbucnea în râs fără niciun motiv. Slujba asta reprezenta tot ce își dorise vreodată.

Sub nicio formă Elizabeth n-ar fi putut să se opună plecării.

Nu aveau niciun motiv să nu se ducă. În privința asta el avea dreptate. *Era* într-adevăr o aventură.

Numai că era aventura altuia; Elizabeth mergea doar în călătorie. Cu bilet de însoțitor.

În seara asta de duminică, ultima lor seară împreună pentru mai multe săptămâni, se pomeni îndreptându-se cu pași mici spre depresie. Oriunde se uita, vedea ceva care conta pentru ea, ceva ce nu putea lăsa în urmă. Casa asta însemna foarte mult pentru ea, mai mult decât putea să exprime sau să înțeleagă. Gândul că o părăsea îi făcea să-i fie rău de la stomac.

După ce vreme de doi ani se trezise dimineață de dimineață spre priveliștea de ilustrată a Oceanului Pacific, cum putea să se trezească, să meargă la fereastră și să vadă clădirea de peste drum? Cum putea să trăiască fără să vadă stelele noaptea, sau să audă mugetul oceanului într-o zi de iarnă? Cum putea să trăiască într-un loc unde nu era niciodată liniște, unde milioane de oameni trăiau stivuiți până la cer?

Din nefericire, nu avea de ales. Era soția lui Jack.

În ultima lor seară împreună, puse masa cu grijă, folosind cea mai bună veselă și argintăria. La cină, servi *Coquilles Saint-Jacques* pe un platou de porțelan Haviland translucid care fusese al străbunicii ei.

În timp ce ea și Jack stăteau la masă, fiecare în câte un capăt, distanța dintre ei părea de mile întregi. Erau ca într-o scenă tristă dintr-un film străin, un tablou al regretului marital, doi oameni pe care îi unise demult iubirea și care ajunseseră așa… niște umbre palide ale celor care fuseseră cândva, și imagini mai palide ale celor care voiau să fie.

Jack înălță capul spre stânga, cu furculița în aer. Ea știa că el asculta televizorul din sufragerie. Howie Lang făcea reclamă pentru Radio Shack.

— Poate că într-o zi și tu ai să faci o reclamă tâmpită la televizor.

El râse.

— N-ar fi grozav?

Ei îi veni să-l pocnească.

— Da, grozav.

— Ia zi, ce-ai să faci în New York?

Drăguț din partea ta că ai întrebat, în sfârșit. Ea alungă gândul și spuse:

— Nu știu. Aș fi spus grădinărit, dar în marele oraș n-ai unde să faci asta.

— Poate aranjezi niște jardiniere.

Ea se gândi la grădina ei din spatele casei. Își petrecuse ultimele optsprezece luni proiectând un plan pentru aceasta. Se interesase exact unde ce plantă mergea. Primăvara trecută plantase trei sute de bulbi. Narcise galbene, șofrani, zambile, crini.

— E o idee grozavă.

După asta, se cufundară în tăcere. Când terminară masa, merseră în bucătărie și spălară vasele împreună. Elizabeth le clătea, Jack încărca mașina de spălat vase. Era o rutină pe care o perfectaseră de-a lungul anilor.

Când totul fu pus la locul lui, Jack spuse:

— Mă întorc imediat.

Se ținu de cuvânt și se întoarse într-o clipă cu o cutie mare și plată, ambalată în hârtie roz cu irizații. O luă de mână și o duse în camera de zi.

— Vino, șopti el, și ea își aduse aminte de ziua de demult când ei întinsese mâna și îi oferise inima lui. *N-ai de ce să te temi*, spusese el atunci; *eu sunt cel pe care îl vrei.*

Jack luă telecomanda de pe măsuța de cafea și stinse televizorul.

Elizabeth se așeză pe canapea, încercând să nu se gândească la camera asta, preferata ei.

El îngenunche în fața ei.

— Știu că am făcut-o de oaie de data asta.

Ea nu răspunse, de teamă că dacă spunea ceva avea să-și trădeze supărarea. Îndrăzni să spună doar atât:

— Da.

— Îmi pare rău.

Scuza o dezumflă, ba chiar o făcu să-i fie jenă. Voia cu adevărat să fie genul de femeie care salută schimbarea. În ultimă instanță, voia să se bucure de succesul soțului său.

— Și mie îmi pare rău. Cred că am uitat cum e să fii aventurier.

— Acum vom fi fericiți. Ferocitatea din glasul lui o surprinse, amintindu-i că, în ultimul timp, el fusese la fel de nefericit ca ea.

El împinse pachetul spre ea.

— Ți-am adus asta de la New York.

— E prea mare ca să fie un diamant, glumi ea, deschizând cutia. Înăuntru erau o pereche de pantaloni de trening gri și o bluză de trening cu glugă pe care scria: *Fox Sports.* Treningul era mărime medie. Se părea că Jack nu observase că ea vâslea în iazul „mare".

— În colegiu îți plăcea să porți trening, ții minte?

Aveam nouăsprezece ani. Îi zâmbi.

— Mulțumesc, iubitule.

El se aplecă spre ea și își puse mâinile pe coapsele ei.

— Putem să facem asta, Birdie. Putem să ne mutăm la New York și s-o luăm de la capăt.

Elizabeth rămase nemișcată, ținând în mâini hainele preferate

ale adolescenței ei. Bărbatul putea să viseze cât voia. Ea știa adevărul. Lucrurile aveau să se schimbe pentru Jack, dar nu și pentru ea.

— Va fi grozav, spuse ea.

— *Va fi.* El râdea acum mulțumit, iar ea observă cât de ușurat era.

Supărarea ei scoase din nou capul.

El își trecu un braț în jurul ei și o ridică în picioare.

— Să ne uităm la televizor în pat. Ca pe vremuri.

Se așezară în pat și se uitară la *Sex and the City* și *The Practice*.

Când se termină programul, Jack stinse lumina și se rostogoli pe-o parte.

— Te iubesc, Birdie, spuse el, sărutând-o. Mâna lui coborî pe spatele ei, intră pe sub cămașa de noapte din tricot și poposi pe coapsa ei goală.

Ea îi răspunse la sărut. Făcură dragoste domol, așa cum se obișnuiseră în ultimii zece ani. Când terminară, el se întoarse pe partea cealaltă și adormi.

Elizabeth se trase încet spre marginea patului. Își puse capul pe pernă și ascultă ritmul respirației lui. Nu se putu abține să-și aducă aminte ce minunat era pe vremuri când făceau dragoste. Ani întregi, chiar dacă mariajul lor își pierduse prospețimea, pasiunea dintre ei rămăsese. Acum, până și acea scânteie se stinsese.

Totuși… erau căsătoriți de atâta timp. Mai mult de jumătate din viață și-o petrecuse cu Jack. Crezuse că aveau să îmbătrânească împreună în această casă. Crezuse ca o proastă în promisiunea lui că vor trăi aici veșnic.

Chiar și în ultima săptămână, când se gândise la viitor, avusese imaginea lor stând pe verandă împreună, cu părul albit și zâmbitori, urmărind joaca strănepoților.

Acum când se gândea la viitor, nu mai vedea nimic.

10

Jack mergea pe Broadway, croindu-și drum prin mulțime cu coatele. Era de două săptămâni în New York și deja se simțea ca un localnic.

Ăsta fusese întotdeauna unul din orașele lui preferate. Ca băiat, crescând în micul și deprimantul orășel Aberdeen, Washington, și urmărindu-și părinții muncind până la istovire, avusese două visuri – unul era să joace fotbal în NFL, celălalt – să trăiască într-un oraș plin de lumini și de acțiune. Întotdeauna tânjise să fie un pește mare în cel mai mare helești, iar acum, după cincisprezece ani de anonimat și irosire, revenise.

Apartamentul de serviciu al corporației Fox era chiar în inima orașului: Midtown. Era o locație formidabilă, cu restaurante mari la fiecare cvartal. Dacă îți era poftă de o gogoașă Krispy Kreme la trei dimineața, aveai de unde s-o iei. Îi plăcea totul la orașul ăsta, însă cel mai mult îi plăcea că numai în două săptămâni ajunsese iarăși *cineva*.

Și ăsta era doar începutul. Emisiunea, *Good Sports,* încă nu fusese lansată, dar referirile la ea erau deja fierbinți, iar în televiziune zvonurile erau Sfântul Graal. Fox lansase o promoție nesfârșită de serii „îi avem iarăși împreună pe Warlord și Fulgerul Săritor Jack". Chipurile lor erau peste tot pe panourile de afișaj, pe autobuze, în reclame.

S-ar fi dus vorba, știa asta. Celebritatea avea întotdeauna efectul ăsta. Era ca în vechea reclamă: ea a spus unor prieteni… el a povestit altora… și te trezești că-ți păstrează un loc la masă la Le Cirque.

Coti în Fiftieth Street și se îndreptă spre casă. Era nostim că deja numea „casă" apartamentul impersonal cu o cameră și o bucătărie mai mică decât majoritatea băilor.

Un portar îi deschise ușa la intrarea în clădire. Străbătu holul îngust pardosit cu marmură, către ascensor. La etajul douăzeci și patru, ieși.

În apartament găsi totul așa cum lăsase. În bucătărie era o sticlă de bere pe jumătate goală, iar pe masa de cafea zăcea

deschis ultimul număr al *Sports Illustrated.* În absența lui, nimeni nu venise să strângă după el. Putea să reia cititul chiar de unde îl lăsase.

Trecu pe lângă minibucătăria cufundată în umbră. În dormitor, își scoase pantofii azvârlindu-i din picioare. Unul izbi peretele cu un bufnet; celălalt se rostogoli pe covorul crem și dispăru sub patul nefăcut.

Se așeză pe grămada răsucită de cearșafuri albe și de pături. Nu-și mai făcuse patul de când se mutase aici. Asta era numai una din schimbările pe care avea să le facă Elizabeth.

Elizabeth.

Aprinse veioza și se uită la apartament cu ochii ei. Reacția lui Elizabeth la aceste camere micuțe nu avea să fie bună. Birdie, care iubea culoarea, volumul și arta, ar eticheta locul ăsta plictisitor. Ea avea să înceapă imediat o căutare frenetică a locului pe care să-l numească, fără reținere, *acasă.* Gândul acesta îl istovi.

O iubea, însă în ultimul timp, era mai ușor să fie despărțiți. Recunoașterea acestui fapt îl făcea să se simtă cu adevărat ca un rahat, dar nu avea motiv să mintă. Nu aici, pe patul ăsta destul de mare pentru doi, dar al naibii de confortabil pentru unu.

Iată-l în sfârșit aici, ținându-și echilibrul pe bara a tot ce își dorise vreodată: marele oraș, bani, faimă.

Dar visul lui nu se potrivea cu al ei. Indiferent la ce tânjea ea – „rândul" la care ea tânjise (și de care el habar n-avea) – nu avea să-l găsească aici într-un apartament cu un singur dormitor, cu o baie prea mică pentru un rastel de prosoape.

Ea voia să trăiască într-un cartier de la periferie, poate Connecticut sau Westchester County, într-o casă tradițională cu o grădină suficient de mare pentru a-i adăposti trandafirii prețioși și o cameră de zi capabilă să-i etaleze mobila aleasă cu grijă.

Dar el făcuse cum dorise ea.

Petrecuse doi ani în pădurea aia tropicală uitată de Dumnezeu, departe de toți cei care contau. O făcuse pentru că fusese „rândul" ei să aibă casa visurilor sale, dar oare ea chiar crezuse că aveau să trăiască acolo pe vecie? La dracu', singurul

loc din Statele Unite cu o vreme mai rea era Barrow, Alaska.

Când pierduse fotbalul și se lăsase de droguri, încercase să se stabilească pe drumul de adult responsabil. Trăise în case respectabile în cartiere cu școli bune din orașele atât de îndepărtate de luminile rampei încât la opt seara erau cufundate în beznă. Gata cu asta.

Acum era rândul lui.

Stomacul îi ghioăi zgomotos, amintindu-i că nu mai mâncase de la micul dejun. Fără a se deranja să se uite în frigider, își luă haina.

Străzile erau aglomerate. Intră într-o bodegă descoperită de curând, în care tronau un televizor cu ecran mare și un șir de jocuri mecanice.

Îi făcu semn barmanului și se instală într-un separeu din spate. Când veni chelnerița la masa lui, comandă o bere și un cheesburger. În câteva minute, ea se întoarse cu berea.

Tocmai întindea mâna după un șervețel când o femeie se strecură pe bancheta din fața lui.

— Pot să stau cu tine o secundă?

Era atât de mirat încât nu putu face nimic decât să dea din cap.

Ea părea incredibil de nelalocul ei în acest bar. Era îmbrăcată într-o rochie de seară lungă până la podea, fără bretele, de culoare roșu închis. O uriașă floare albă de mătase era prinsă între sâni. Arăta ca o figurantă din *Sex and îhe City*.

Ea îi zâmbi obosit și ridică mâna. Când barmanul o văzu, strigă:

— O tequila dublă, fără gheață, și un Budweiser. Tequila Patron, te rog. Zâmbi către Jack. Slavă Domnului că a fost un bar în apropiere.

Era frumoasă și tânără. Până în treizeci de ani.

— Eu sunt Jack, spuse el.

Ea puse pe masă o poșetă strălucitoare și scotoci prin ea, găsindu-și în cele din urmă țigările.

— Iar eu Amanda. Exhală fumul. Te cunosc. Ești tipul cel nou de la *Fox Sports*, așa-i? Se cheltuiește o avere pentru promovarea ta și a lui Warren. Apropo, eu lucrez la BBDO. Reclamele

sportive sunt viața mea.

— Serios?

— Arăți mai bine în realitate. Presupun că auzi asta tot timpul.

El încercă să nu arate prea încântat, dar complimentul îi merse la suflet.

— Probabil că te întrebi de ce sunt îmbrăcată cu rochia asta caraghioasă. Sora mea tocmai s-a măritat. Am fost la nuntă.

Barmanul veni și așeză băuturile ei pe masă între cei doi. Se uită la Jack.

— Doriți încă o bere?

Jack observă că își terminase deja paharul. Când?

— Sigur.

— Imediat.

Amanda luă primul pahar și dădu tequila pe gât dintr-o înghițitură. Apoi îl bău pe cel de-al doilea, bătu cu palma în masă și chicoti.

— *Iii-ha!* Aveam nevoie de asta. Se uită la el, zâmbind luminos. Nu sunt alcoolică, nici măcar din varietatea Bridget Jones, dar nunta asta a fost un coșmar. Sora mea, care are douăzeci și patru de ani, apropo, a pus mâna pe un pilot de la Ferrari. Iar eu a trebuit să apar la nuntă fără partener. Dacă aș fi știut cu opt luni mai înainte, puteam să găsesc cel puțin un bărbat care să merite să-mi petrec seara cu el, dar *nuuu.* A trebuit să apar singură și să ascult toate doamnele cu părul alb spunând: „Ia zi, Amanda, când vom veni la nunta ta?" Dumnezeule! Se uită la el. Tu cu siguranță le-ai închide gura babornițelor.

El habar n-avea despre ce vorbea ea, așa că zâmbi politicos și dădu din cap.

Ea zâmbi, aplecându-se în față.

— Vrei?

— Ce?

— Să vii la petrecere cu mine. E la Marriot. Bem câteva pahare pe gratis, mâncăm ceva din mâncarea pentru care tata a plătit mai mult decât pentru o excursie în Grecia. Orchestra e *grozavă.*

El se lăsă pe spate, încercând dintr-o dată să pună o anumită distanță între ei.

Femeia se uită la verigheta lui.

— N-ar fi o întâlnire. Doar o distracție de-o noapte.

Promite-mi, îi spusese Elizabeth cu doar două săptămâni în urmă, *că n-ai să devii omul care ai fost înainte.*

— M-ai salva. Zău. Ridică mâna pentru a-i semnala barmanului că era gata să plătească; apoi se ridică și întinse mâna spre a lui.

În ultima secundă, el și-o retrase. Dacă o atingea, ar fi putut să fie tentat să cedeze, iar slăbiciunea era cea care îl trimisese pe drumul acela interzis cu mulți ani în urmă.

— Nu pot, spuse el încet. Îmi pare rău.

Ea rămase acolo un minut, uitându-se la el. În cele din urmă, zâmbi.

— E o norocoasă. Ei bine, urează-mi noroc. Mă întorc pe câmpul de luptă.

După plecarea ei, Jack se uită în jos și văzu că mâinile îi tremurau. Se simțea ca un om care răsucise volanul exact la timp pentru a evita o coliziune frontală.

Elizabeth se uită la listă. După două săptămâni în care muncise ca un câine, era aproape de sfârșit. Doar bucătăria rămăsese neîmpachetată.

Stătea în picioare în camera de zi, acum goală. În locul multelor ei comori stăteau cutii de carton. Zeci de cutii, fiecare marcată cu un titlu pe care îl alesese cu grijă. Mobila o trimisese deja la depozit, la fel și majoritatea fotografiilor de familie; câteva, cele fără de care n-ar fi putut trăi, îi fuseseră expediate lui Jack la New York. În două zile, firma pe care o angajase pentru mutare avea să vină pentru această ultimă încărcătură, s-o ducă la depozit, și apoi era vremea de plecare.

Oftă ușor. Mai bine să nu se gândească la asta. Dacă privea prea departe, își pierdea tăria.

La urma urmelor, era doar o casă. Își repeta asta de cel puțin cincizeci de ori pe zi.

Vorbise la telefon cu Jack. Părea mai fericit decât fusese

vreodată în ultimii ani. Își adora noua slujbă. De fiecare dată când închidea, Elizabeth se ruga: *Te rog, Doamne, fă să regăsesc și eu asta… fă s-o regăsim amândoi.*

La patru treizeci se auzi soneria de la intrare. Deși se aștepta s-o audă, zgomotul o făcu să tresară.

Nu sunt încă pregătită.

Dar nu avea de ales. Își îndreptă umerii, își netezi hainele boțite, și se duse la ușă.

Sharon Solin stătea pe verandă, cu brațele pe lângă corp. Era îmbrăcată cu o fustă neagră și cu un jerseu de angora. Îi amintea lui Elizabeth de Love Story – Jenny Cavilleri vizitând pentru prima dată o casă pentru a o închiria.

— Doamna Shore? spuse ea, întinzând mâna. Sunt Sharon Solin.

— Spune-mi Elizabeth, te rog. Poftim înăuntru.

— E frumoasă, spuse Sharon când păși în casă.

Elizabeth o însoți, străduindu-se să înfiripe o conversație. Nu era deloc greu pentru Elizabeth să vadă prin ochii lui Sharon. Camera de zi era luminoasă, cu pereții de culoarea untului. Prin ferestrele mari pătrundeau razele soarelui, neașteptate pentru ziua aceea posomorâtă de iarnă. Podelele din lemn de stejar, lustruite de mâna ei, păreau să capteze toată lumina aceea aurie.

Sharon se întoarse în bucătărie, unde rămase încântată de frumoasa mobilă albă și de soba de modă veche. În sufragerie lăudă priveliștea superbă.

Elizabeth reuși să susțină o conversație politicoasă cât timp vizitară bucătăria, apoi trecură pe lângă camera de oaspeți, după care urcară. Din când în când, îi mai spunea câte ceva despre ea: Soțul meu a fost transferat… Locuim în casa asta de mai mult de doi ani… Când ne-am mutat era o mină… Foștii proprietari o lăsaseră baltă… N-am reușit să termin dormitoarele, dar am ales culorile… Primăvara trecută am început să plantez grădina. Abia la sfârșitul turului simți că nu mai poate. Ar fi trebuit să-și dea seama dinainte, însă n-o făcuse. În schimb, se năpustise în dormitor, clătinându-se și dădu cu ochii de acea priveliște.

Ușile glisante ale camerei – prima modificare pe care o

adusese casei – erau încadrate de ferestre ce țineau cât toată lungimea peretelui.

În dormitor, prin ușile de sticlă ale glasvandului, oceanul se întindea dintr-un capăt al camerei la celălalt într-un caleidoscop de nuanțe albastre. Astăzi cerul părea cenușiu, dar Elizabeth știa că dacă te uitai mai bine descopereai o duzină de alte culori. Pe balconul de dincolo de glasvand, două scaune albe străluceau de picături de ploaie. O uriașă și complicată pânză de păianjen unea scaunele. Mărgelele picăturilor de ploaie o făceau să semene cu un colier de cristal Swarovski.

— E frumos, spuse Sharon, apropiindu-se de glasvand. Trebuie să fie o minune să te trezești spre această priveliște.

Anul trecut Elizabeth se rănise la umăr, și așa se simțea acum, de parcă niște mușchi i se desprindeau de pe os. Zâmbi – poate prea luminos, dar Sharon nu avea de unde să știe asta.

— Da, a fost. Ei bine, am să te las singură un timp. Ți-am spus la telefon toate condițiile, și am completat cererea ta de credit. Dacă mai ai întrebări, mă găsești la parter.

— Mulțumesc.

Elizabeth coborî la parter. Era în camera de zi, încercând să-și aducă aminte dacă împachetase aspirina, când se auzi soneria de la intrare. Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise larg.

În prag stătea Meghann, zâmbind, ținând într-o mână o cutie cu pizza și în cealaltă o sticlă de vin.

— Ți-am simțit strigătul de ajutor și am adus calmantul preferat al gospodinei de la periferie.

Pe scări se auziră pași.

— O potențială chiriașă, spuse Elizabeth, întorcându-se exact când Sharon intra în cameră.

Sharon zâmbi emoționată.

— Aș vrea să vadă și soțul meu casa, dacă se poate. De fapt, el voia să cumpărăm ceva, dar nu ne putem permite. Prefer să stau cu chirie într-o casă frumoasă ca asta decât să fiu proprietara unei mizerii.

— Desigur. Eu mai rămân două zile. Dă-mi un telefon și o să stabilim o oră ca să vină s-o vadă.

— N-aș vrea s-o pierd, dar știu că și el o să vrea s-o vadă.

Elizabeth înțelegea perfect; același lucru ar fi spus și ea.

— Fii liniștită. N-am primit o tonă de telefoane. Nu sunt mulți cei care vor să trăiască atât de izolați de lume.

Sharon înaintă.

— Trebuie să-ți fie greu să părăsești casa asta. Este evident că ai iubit-o.

— Îți mulțumesc că ai trecut pe aici. Aștept cu nerăbdare să primesc vești de la tine. O conduse pe Sharon la ușă și își luă la revedere.

— Dumnezeule, spuse Meghann după plecarea ei, e o *copilă!* Asta se întâmplă acum – copiii închiriază case cu fața la ocean?

— Ai grijă – vorbești ca o individă bătrână. Și deschide odată vinul ăla până nu încep să urlu.

— De asta sunt aici, Birdie. Așa că poți să urli.

— Deschide vinul.

Meghann intră în bucătărie, luă două pahare și turnă vinul. Îi întinse lui Elizabeth un pahar.

— Tu și Jack ați avut acea discuție?

Elizabeth se așeză cu picioarele încrucișate pe podeaua tare, în fața șemineului stins, și se rezemă de o cutie. Dădu din cap.

— În felul nostru.

— Și el e nefericit?

— Nu de când a căpătat slujba asta. E ca un deținut eliberat temporar, cu bani în buzunar. Slujba asta – și New York-ul – vor schimba, chipurile, totul pentru noi.

— Poate că așa va fi.

— Da, poate.

Meghann se uită la Elizabeth pe deasupra ochelarilor.

— Ți-a fost de vreun ajutor grupul de sprijin?

— Fetele cred că ar trebui să încerc să pictez iar.

— Eu îți spun de ani întregi același lucru.

Elizabeth oftă. Nu voia să aibă această conversație acum, cu toate cutiile alea în jur și mutarea atârnând deasupra capului.

— Nu e ca mersul pe bicicletă, Meg. Nu poți doar să încaleci Și să pornești. Asta are nevoie de… foc, iar eu sunt rece.

Meghann o studie.

— Poate că Jack are dreptate. Poate că New York-ul e un

răspuns bun. Aici ești înțepenită ca într-o brazdă de noroi.

— Să vorbim despre ceva amuzant. Povestește-mi despre viața ta. Cum e tipul cel nou?

— Ce te face să crezi că există unul nou?

— În fiecare an, de revelion, iei hotărârea să nu te mai întâlnești cu copii, așa că preț de câteva luni te întâlnești cu bărbați fără păr.

Meghann râse.

— Doamne, ce jalnic! Dar întâmplarea face să mă întâlnesc cu un contabil foarte de treabă. Nu poate să dureze, bineînțeles. Știi că eu nu mă întâlnesc niciodată mult timp cu un bărbat de succes. Asta îmi periclitează poziția profesională.

— Nu pot să sufăr când vorbești despre tine în felul ăsta.

— Suntem o pereche frumoasă, nu-i așa? Una nu are curaj; cealaltă n-are speranță. Nu-i de mirare că suntem cele mai bune prietene. Meghann ridică paharul într-un toast tăcut. O să-mi fie dor de tine, Birdie.

— Cred că va trebui să ne întoarcem la telefonul de joi seară. Am făcut asta o grămadă de ani.

— Da.

— O să fie bine. O să vorbim tot timpul.

Dar amândouă știau că nu avea să fie același lucru.

11

În ultima săptămână din ianuarie, vremea se făcu foarte rece. Cerul renunță la orice nuanță de albastru și stătea parcă pregătit de luptă. Copacii tremurau în lungul țărmului, așteptând ca ploaia rece să se transforme în zăpadă.

Elizabeth făcu ultimul ei drum la oraș. Șoseaua de coastă cu două benzi șerpuia leneș pe marginea stâncii. În stânga se întindea puternicul Pacific, în dreapta, un zid de pădure bătrână ai cărei copaci erau printre cei mai mari din lume. Localnicii afirmau că în acea pădure trăiau turme de elani, și când te uitai în acea întunecime de negru și verde era ușor de crezut.

Drumul făcu ultima curbă în ac de păr, apoi coborî spre ocean.

BUN VENIT ÎN ECHO BEACH, UNDE DUMNEZEU ÎNTOARCE VORBA, scria pe indicatorul din stânga.

Centrul se întindea exact pe patru cvartale. Nu existau semafoare care să-ți încetinească ritmul, nici restaurante în lanț. Cel mai apropiat hotel de patru stele era Stephanie Inn, aflat pe coastă la mile întregi distanță.

Felinare de modă veche de înălțau la intervale regulate în lungul trotuarelor din piatră de râu. Fațadele magazinelor aveau ferestre frumoase și uși cu arcade. Erau nenumărate prăvălii de cadouri, restaurante și cofetării. Lujere maronii, fără frunze, de clematită și glicină se cățărau pe gardul care despărțea orașul de demodată promenadă de pe plajă.

Elizabeth parcă în fața restaurantului Beachcomber, și porni la îndeplinirea ultimelor sarcini de pe listă. Lăsă o cutie cu haine și romane broșate la Helpline House, anunță la poștă că își schimba adresa, își ridică biletele de avion, și îi aminti șerifului că locuința avea să fie goală până se găseau chiriași (John Solin fusese prea ocupat ca să programeze o vizionare, dar Sharon era încă optimistă).

Ultima oprire fu la bibliotecă. În timp ce traversa strada pentru a se întoarce la mașină, ploaia se opri.

Norii se despărțiră brusc; prin breșa formată, o cascadă oblică

de raze aurii se revărsa asupra străzii. Pavajul ud sclipea. Ceața se ridică, dând la iveală oceanul.

O adiere de vânt trecu prin oraș, măturând frunzele ude, și aducând cu ea mirosul de apă sărată.

Elizabeth traversă strada pustie și ajunse la promenadă. Poteca lată era pavată cu piatră de culoare roz; gardul viu care o străjuia de o parte și de alta era tuns perfect. Din trei în trei metri se afla câte o bancă de fier încântătoare. În lungul promenadei, la intervale egale, erau plasate cu grijă felinare de stradă de modă veche, lucrate în fler. Era ușor să ți-i imaginezi pe Gatsby și Daisy plimbându-se pe această promenadă, în timp ce copii în costume de baie prea mari se hârjoneau pe nisip.

Elizabeth păși pe nisip. În aer se roteau pescărușii, care țipau la ea și plonjau din când în când să vadă dacă era o turistă cu mâncare de oferit.

Plaja se întindea în fața ei, mile întregi de nisip sculptat de vânt Din apa puțin adâncă se înălțau stânci negre uriașe ca niște aripioare dorsale de rechini leviatani. Valurile se rostogoleau leneș, mângâind jucăușe țărmul.

Se plimbă pe plajă, savurând senzația brizei pe fața ei. Într-un golfuleț izolat, se așeză pe o stâncă plată. În spatele ei, iarba de pe plajă se unduia în vântul ușor.

Priveliștea îi calmă nervii.

Aici își pierdea identitatea; poate că tocmai asta era frumusețea. Nu mai era doamna Jackson Shore, nu mai era mama lui Jamie și Stephanie, nu mai era fetița lui Edward Rhodes.

Trase adânc aer în piept și îl slobozi încet. Aerul mirosea a nisip, varec și mare. Pentru prima dată după multe săptămâni putea să respire.

Până acum, în momentul ăsta, nu-și dăduse seama ce prost respira în ultimul timp. Încordarea și nefericirea îi furaseră acest dar simplu.

Însă timpul trecea. Mâine dimineață avea să se urce într-un avion și să zboare spre un oraș care o înspăimântase în cele mai bune vremuri, iar acestea erau departe de cele mai bune vremuri în New York.

O dată ajunsă acolo, trebuia să se mute într-un apartament pe care nu-l alesese ea, și să doarmă lângă un bărbat pe care uitase cum să-l iubească.

Ultima ei zi în Echo Beach începu surprinzător de luminoasă și senină. Norii veșnic prezenți rașchetaseră cerul, lăsându-l de un albastru gingaș, ezitant.

Se trezi devreme, făcu un duș și se pregăti de plecare. Sună la stația de taxiuri și aranjă să fie luată într-o oră, apoi își târî bagajul pe verandă.

Își scoase mocasinii și își puse cizmele de grădinărit care stăteau întotdeauna lângă ușă, apoi traversă curtea îndreptându-se spre stâncă.

Pe plaja de dedesubt, spuma albă se prindea de nisip, apoi se retrăgea, lăsând în urmă semne efemere. Nimic – și nimeni – nu lăsa o urmă de durată pe plajă.

Trebuia să nu fi uitat asta.

Încrucișându-și brațele de frig, se întoarse și se uită la casă. Casa *ei.*

Acum, cu soarele care bătea în pereții albi, semăna cu o căsuță vrăjită din basme, ascunsă între o coastă verde de deal și oceanul cenușiu.

Încercă să nu se gândească la grădină și la planurile pe care le făcuse pentru ea…

I se părea că stătea acolo doar de un minut sau două, dar taxiul intră brusc pe aleea casei.

Șopti „Adio, casă", și se duse să-și ia bagajele.

Când ajunse la aeroport, respira iarăși rău.

Călătoria de la Portland la New York era ca escaladatul Everestului fără oxigen. Ea ținea și ținea, și când ajungeai la destinație, nu-ți mai simțeai extremitățile. Mai întâi era zborul până la Seattle, apoi până la Detroit, și în cele din urmă aterizai pe Kennedy Airport. Dar totul părea în comparație cu drumul cu taxiul prin Midtown.

Când taxiul trase lângă bordură, spatele lui Elizabeth țipa de durere.

Plăti taximetristului și intră grăbită în clădire, abia salutându-l din cap pe portar. Mai târziu avea să fie timp de prezentări, când nu mai avea nevoie disperată de un masaj și un excedrin.

Strângând în mână cheia pe care i-o trimisese Jack, urcă cu ascensorul până la etajul douăzeci și patru și găsi apartamentul lui.

— Jack?

Niciun răspuns.

Se uită la ceas.

— Jack?

Era numai șase și un sfert. În următoarele treizeci de minute trebuia să vină.

Își lăsă poșeta pe podea și se uită în jur. Apartamentul era la fel de elegant impersonal ca o cameră scumpă de hotel. Un hol îngust trecea pe lângă o bucătărie micuță și dădea într-o cameră de zi de mărime medie. Nicăieri nu exista vreo notă personală. Podeaua era din dale de marmură crem cu nervuri maro. Canapeaua era modernă, cu o tapițerie de creton. Lipite de fiecare braț erau măsuțe de sticlă pe care stăteau veioze de cristal în formă de coloană. Masa de cafea era atât de înțesată de reviste și cutii de bere goale încât abia se vedea. Pe pereți – niciun tablou.

În colțul de lângă fereastră, un Barcalounger mare din velur negru părea incredibil de nelalocul lui. Când îl văzu, își aminti de telefonul lui Jack de săptămâna trecută: *Am luat săptămâna trecută de la Warren o piesă de mobilier grozavă. O să-ți placă la nebunie.* Când ea ceruse o descriere, i se spusese că era o surpriză. *Dar stau în ea,* adăugase el râzând.

— Frumoasă alegere, Jack, bombăni ea, îndreptându-se spre fotoliu.

În brațul aurit era încastrat un suport de pahare.

Încastrat.

Se așeză în fotoliu. O rezemătoare de picioare țâșni în sus și o aruncă într-o poziție complet culcată. Când se prinse de brațul fotoliului ca să se sprijine, laterala tapițată se deschise brusc dând la iveală un minibar încastrat. Pe rafturile înguste se aliniau câteva cutii de bere.

Se târî din fotoliul pliant și continuă inspectarea apartamentului.

În sufrageria mică erau o masă frumoasă din piatră și sticlă și patru scaune cu spetează înaltă. Mai era acolo un bufet în ton.

Era un singur dormitor, bineînțeles. Apartamentul acesta era destinat să fie tranzitoriu; totuși, asta însemna că fetele nu aveau unde să doarmă. Ce mesaj minunat de dat copiilor tăi: *Scuze, nu e loc la han*. Se întrebă dacă Jack se gândise măcar la asta.

Patul era mare, cu așternuturi în două nuanțe de gri – gri-cenușiu și gri-șobolan. Nu încăpea îndoială că pătura roșie de mohair *Fox Sports* era adusă de Jack. O mira că nu alesese fețe de pernă cu fotbaliști mititei pe ele.

Se duse în bucătărie. O privire rapidă în frigider îi spuse că Jack nu-și gătea. Înăuntru erau trei baxuri a câte șase cutii de bere Corona, un tub de mărime industrială de maioneză, și o sticlă de Gatorade. Un sandviș pe jumătate mâncat se descompunea într-un morman mucegăit. Era evident că de când era aici, Jack nu prea mâncase acasă.

Într-un colț al bucătăriei, lângă o fereastră mică, era o cutie mare de carton. Pe ea scria: AMINTIRI. Elizabeth scrisese asta. Lucrurile din cutie erau amintirile fără de care n-ar fi putut trăi.

El nici măcar nu se deranjase să le despacheteze.

Ca de obicei, detaliile vieții lor erau ale ei. El trebuia să dea pasele pentru câștigarea meciului. Ea trebuia să verifice biletele și să facă curat pe stadion.

Își turnă un pahar de apă și deschise cutia de carton. Deasupra era o colecție de fotografii de familie. Le desfăcu pe rând din ambalaj și le puse pe pervazurile ferestrelor și pe unde găsea locuri potrivite.

Sperase ca fotografiile să dea apartamentului o nota de „acasă", dar când se dădu puțin înapoi și aprecie rezultatul, constată că efectul nu era deloc cel dorit. Fotografiile nu făceau decât să-i amintească de cum ar fi trebuit să fie un cămin.

Sună telefonul. Răspunse.

— Alo?

— Birdie? Bine ai venit la New York. Nu-i așa că apartamentul e grozav?

— Oh, da. Grozav.

— Abia aștept să te văd. Dar am o ședința în cincisprezece minute. Într-o oră și jumătate am să fiu acasă. Două, cel mult. Tu o să fii bine acolo, așa-i?

Se străduí să facă un efort pentru a spune:

— Bine-nțeles.

— Bravo! Te iubesc, Birdie.

— Serios? Nu voise să întrebe asta. Întrebarea îi scăpase pur și simplu.

— Firește. Trebuie să fug. Ne vedem curând.

— Bine. Închise. Abia după o clipă își dădu seama că nu spusese și ea „Te iubesc". Era pentru prima dată. Se întrebă dacă el măcar observase.

Se duse la fereastră. Afară, lumea era o combinație strălucitoare de cer negru, lumini de neon și taxiuri galbene ce goneau nebunește.

Cu un oftat, se întoarse la cutia de carton și scoase un album cu fotografii.

Într-o fotografie, ea și Jack stăteau în picioare în față la Frosh Pond de la UW, ținându-se de mână.

Fiecare fotografie era o dală de piatră pe drumul căsniciei lor. Mai întâi la UW, apoi casa din Pittsburg unde el jucase la Steelers, apoi cea de a doua casă din Pittsburg, mai mare decât prima… apoi casa din Long Island… din Albuquerque, și așa mai departe.

Elizabeth străbătu holul fotografic al căsniciei ei, revăzând toate compromisurile pe care le făcuse.

Se mutase și se tot mutase.

De fiecare dată fusese la fel. *Altă slujbă, alt oraș? Sigur, Jack.*

Și acum iat-o iarăși, așteptându-l pe Jack. Se părea că își petrecuse toată viața așa, o femeie fixată pe *pauză.*

La opt treizeci, sună celularul ei. Era sigură că era Jack, care o suna să-i spună că avea să întârzie puțin. *Numai o oră, iubito, promit.*

Pescui telefonul din poșetă și răspunse.

— Alo?

— Birdie? întrebă un glas sudist, gros ca melasa. Tu ești?

— Anita? Se uită la ceas. Era prea târziu pentru un telefon prietenesc. Frica o încolți. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău a avut un atac. Ar fi bine să vii repede.

12

Primul lucru pe care îl făcu Elizabeth fu să-l sune pe Jack.

Oh, iubito, spusese el încet, *îmi pare rău. Pot să fiu acasă în treizeci de minute. Mai am încă de făcut* bla bla bla. *Te descurci singură până ajung acolo?*

Bineînțeles că se descurca. Soțul ei nu controla bine situațiile tragice. Chiar și atunci când el apărea, Elizabeth știa că, de fapt, tot singură avea să fie.

Apoi își sună fetele. Stephanie se arătă iubitoare și grijulie; în timpul conversației lor, probabil că intrase online și comandase biletele de avion. Jamie nu spuse mare lucru. Vestea neașteptată o lovise prea tare. Ea și bunicul ei erau foarte apropiați…

Elizabeth simți frica din glasul lui Jamie când aceasta spuse: *Poate că o să se facă bine*. *Crezi că o să se facă bine*, *nu-i așa?*

După aceea, Elizabeth se concentră asupra detaliilor. Când Jack ajunse acasă, ea făcuse deja majoritatea aranjamentelor necesare.

Le luă mai mult de două ore să ajungă la aeroport, să treacă prin filtrul de securitate și să găsească poarta spre îmbarcare. O dată ajunși acolo, se alăturară celorlalți pasageri, în tăcere.

În cele din urmă zborul fu anunțat, și urcară în avion, găsindu-și locurile la clasa întâi.

Când erau în aer, o însoțitoare de bord apăru pe intervalul din fața lor. În difuzoare se auziră instrucțiunile pentru cazuri de urgență.

Elizabeth nu auzi un cuvânt. Când zbori peste mai multe state ca să-ți vezi tatăl, care putea sau nu putea fi pe moarte, îți e imposibil să te mai gândești la altceva.

Îți mulțumesc, Doamne, *pentru Crăciun*.

(Nu gândi așa.)

— Te simți bine? întrebă iarăși Jack.

Elizabeth îi strânse mâna.

— Nu.

În cele din urmă, avionul aterizează în Nashville. Ea și Jack luară un taxi și se îndreptară spre nord.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, taxiul opri în fața unui spital cenușiu.

— E bine la intrarea asta? întrebă șoferul, întorcându-se spre ei.

— E bine, răspunse Jack, înmânându-i un teanc de bancnote.

Elizabeth coborî din taxi și își încrucișă brațele la piept, așteptând ca Jack să ia bagajele. Nu-și putea permite luxul de a se prăbuși. Dacă maternitatea învăța ceva o femeie, acel lucru era să își țină firea într-o situație de criză.

Totuși, se agăță de brațul soțului ei când păși pe ușile automate în holul care mirosea a antiseptice.

La biroul din față, spuse:

— Îl căutăm pe Edward Rhodes.

Recepționera ridică privirea.

— Domnul colonel este la terapie intensivă. Etajul al șaselea.

Jack o strânse de mână.

— Ascensoarele sunt acolo.

Ea se uită la el, voind dintr-o dată să fie singură cu frica ei.

— Te superi dacă mă duc singură?

— Și dacă o să ai nevoie de mine?

— Ești drăguț, dar prefer să fiu singură. În plus, tu nu poți să suferi spitalele. Și la secția de terapie intensivă nu au voie multe persoane.

— Ai să vii să mă iei când ai să știi ceva?

— Bineînțeles.

El o îmbrățișă și o sărută apăsat, apoi șopti:

— O să se facă bine.

— Știu, spuse ea desprinzându-se din brațele lui. Fără să se uite în urmă, se îndreptă spre ascensoare.

La etajul al șaselea, ieși din lift.

Secția de terapie intensivă era un stup în plină activitate.

Elizabeth se duse la biroul asistentei-șefe și întrebă de tatăl ei. Asistenta – o negresă în vârstă cu părul ca cenușa – se înviora imediat.

— Bună ziua, domnișoară Elizabeth. Eu sunt Deb Edward. Presupun că nu mă mai ții minte. Am lucrat pentru doctorul Treamor.

— Bună, Deb. Îmi face plăcere să te revăd. Se miră de cât de puternic suna glasul ei. Ce face tata?

— Nu bine, îmi pare rău s-o spun. Dar îl știți pe tatăl dumneavoastră. E mai rezistent decât zece bărbați.

Elizabeth reuși să schițeze un zâmbet obosit.

— Mulțumesc.

Apoi o luă pe hol, către rezerva lui.

Aceasta avea pereți de sticlă pe trei laturi. Înăuntru, văzu un pat așezat în mijlocul unui ciorchine de aparate ca niște macarale. Din cutii negre și urâte clipeau lumini; linii verzi reprezentau grafic bătăile neregulate ale inimii lui.

În pat era un bărbat care zăcea perfect nemișcat și drept, cu picioarele două linii paralele sub păturile albe, cu brațele pătate de vârstă, lipite de corp.

Nu semăna cu tatăl ei. Edward Rhodes era un bărbat veșnic în mișcare, un bărbat care umplea *spațiul.*

Înaintă spre el, pașii ei făcând un zgomot ușor pe linoleum.

— Tată? Glasul i se frânse. Îi dădu de pe ochi părul cărunt. Degetele ei zăboviră pe fruntea lui lată, brăzdată. Chiar și acum, când era inconștient, părea să fie adâncit în gânduri, plănuind o nouă aventură pe care numai el o putea născoci.

Preț de o secundă, picioarele o lăsară. Se prinse de bara patului ca să nu cadă. Se aplecă.

— Hei, tată, sunt eu, Birdie. La început, spuse toate lucrurile standard care le sunt spuse zilnic celor aflați pe patul spitalului. Lucruri de genul *Ai să te faci bine…* și *Ești puternic, ai să reziști.*

Însă el era atât de nemișcat și palid! Pielea care fusese întotdeauna bronzată, chiar și în toiul iernii, acum era palidă ca fața de pernă. Într-o nară avea un tub de oxigen, iar în unul din brațele albe, vânoase, un ac de perfuzie.

Părea mai bătrân decât cei șaptezeci și șase de ani ai săi. Nu semăna deloc cu omul care umbla pe câmp în fiecare zi pentru că „omul trebuie să atingă pământul pe care-l stăpânește".

— Hei, tată, șopti ea, mângâindu-i fruntea. Se aplecă și îl sărută pe tâmplă. Obișnuitul lui miros de rom și fum de pipă dispăruse. Acum mirosea a transpirație stătută și a boală. Închise ochii, întrebându-se cum să ajungă la el.

Treptat, deveni conștientă de parfumul de flori. Gardenii, mai precis.

Încet, se îndreptă de spate, știind că nu mai era singură. Se întoarse.

În prag stătea Anita, îmbrăcată cu un jerseu galben de angora, strâns pe corp, pantaloni negri, drepți, și având în picioare ghete până la gleznă, cu tocul înalt, negru cu galben.

— Birdie, spuse ea cu glas liniștit, necaracteristic ei. Mă bucur că ai putut să ajungi atât de repede. Veni spre pat. Hei, tată, șopti ea, atingându-i fața.

— Cum se simte?

Anita ridică privirea.

— Doctorii speră că o să se trezească.

Elizabeth se întări.

— S-ar putea să nu se trezească?

— Cu cât e mai mult timp… dus, cu atât e mai rău. Ei sunt siguri că e paralizat pe partea stângă.

— Dumnezeule! șopti Elizabeth.

Trase un scaun și se așeză lângă pat. Anita făcu același lucru, așezându-se pe partea opusă a patului. Elizabeth presupuse că alegerea lor ascundea un adevăr simplu. Două femei care iubeau același bărbat. El fusese întotdeauna între ele, iubindu-le pe amândouă, dar neputând să le împace. Primele câteva minute se străduiră să înfiripe o conversație politicoasă, vorbind despre nimicuri – vreme, drum –, dar după un timp renunțară. Erau acolo de aproape două ore când ușa se deschise.

În rezervă intră un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat în halat alb.

— Bună, Phil, spuse Anita, încercând să zâmbească. Se ridică. Încă se odihnește.

Doctorul se uită la Elizabeth.

— Eu sunt Phillip Close, spuse el, întinzând mâna. Medicul lui Edward. Trebuie să fii Birdie. Tot timpul vorbește de dumneata.

Elizabeth și-l imagină pe tatăl ei stând pe marginea unei mese de consultații și plictisindu-l pe acest doctor cu aspect sever cu povești de tată mândru. Imaginea asta o duru și îi aduse lacrimi

în ochi. Se ridică și dădu mâna cu doctorul.

Phillip se aplecă asupra bolnavului, verifică aparatele, apoi se îndreptă.

— E tot un joc de așteptare. Aș fi vrut să pot face mai mult.

— S-ar putea face bine, nu-i așa? întrebă Anita.

— N-aș paria niciodată împotriva colonelului. Ar putea să se trezească în zece minute și să ceară o dușcă de Maker's Mark, răspunse Phillip.

Elizabeth trebuia să știe adevărul; asta era singura cale de a se pregăti.

— Sau ar putea să nu se mai trezească, asta vrei să spui?

— Da, răspunse Phillip. În momentul de față există o gamă de posibilități. E mai bine să nu anticipăm, ci să așteptăm și să vedem. După cum i-am spus mai devreme Anitei, cu cât e mai mult timp inconștient, cu atât e mai rău, dar el a fost mereu un bărbat puternic.

— Anita mi-a spus că s-ar putea să fie paralizat pe-o parte, spuse încet Elizabeth.

— Da. Și paramedicilor le-a luat ceva timp să-l resusciteze. S-ar putea să fi făcut ceva la creier. Dar, cum spuneam, vom ști mai multe când se trezește. Acum, îngrijorarea cea mai mare e inima. Sincer să fiu, e foarte slăbită.

— Îți mulțumesc, Phillip, spuse Elizabeth, deși părea caraghios să-i mulțumești cuiva pentru că îți sporea motivele de îngrijorare. Totuși, asta ținea de bunele maniere. Așa se făceau lucrurile.

— Am să vă las un timp cu el, spuse doctorul, apoi ieși.

Paralizat.

Ceva la creier

Inimă slabă.

Cuvintele nu ieșiră o dată cu medicul; ele rămaseră în rezervă.

Elizabeth se uită peste pat la mama ei vitregă. Tot stratul gros de machiaj nu putea ascunde durerea Anitei.

— O s-o scoată la capăt cu bine, spuse Elizabeth. E prea leneș să moară.

Anita păru patetic de recunoscătoare pentru acea fărâmă de

alinare.

— *Este* leneș, asta-i sigur.

— Nu… sunt.

Elizabeth și Anita icniră. Se aplecară în același timp.

Ochii bolnavului erau deschiși; o parte a feței rămânea patetic de inertă.

— Te auzim, tată, spuse Elizabeth. Suntem amândouă aici.

— Nu… sunt… leneș.

Anita îi luă mâna nemișcată și i-o strânse tare. Ochii ei înotau în lacrimi.

— Știam eu că nu poți să mă părăsești.

El întinse mâna peste propriul lui corp și atinse fața Anitei.

— Acolo ești, mamă. Te căutam.

— Sunt chiar aici, tată, spuse Anita pe nerăsuflate, plângând încetișor. Nu plec nicăieri.

Elizabeth știa că era o copilărie, dar se simțea exclusă din iubirea lor. Întotdeauna fusese. Între Anita și Edward era ceva aparte, atât de aparte încât totul din jurul lor pălea prin comparație.

— E și Birdie a noastră aici. A sărit într-un avion chiar în secunda în care a auzit, spuse Anita, dându-i la o parte părul de pe ochi.

Încet, el întoarse capul și se uită la Elizabeth. În ochii lui ea văzu ceva ce nu mai văzuse – înfrângerea – și asta o sperie.

— Bună, tată, șopti ea. Al naibii tupeu pe tine să ne sperii așa.

— Te rog, mamă, lasă-mă o clipă cu fetița mea.

Anita se aplecă și îl sărută pe frunte, lăsând o amprentă de ruj roz strălucitor.

— Te iubesc, șopti ea cu înfocare, apoi ieși din rezervă.

O secundă mai târziu ușa se deschise din nou. Asistente în halate albe năvăliră în rezervă. O împinseră pe Elizabeth la o parte – politicos – și își făcură de lucru în jurul pacientului, verificând aparatele, luând tensiunea, ascultându-i inima. Phillip sosi ultimul. Intră grăbit, gâfâind puțin, apoi își văzu pacientul și zâmbi.

— Așadar, te-ai hotărât să nu mai faci pe mortul, ’ai? Ai băgat în sperieți două femei frumoase.

Zâmbetul lui Edward fii jalnic de strâmb.

— Am vrut doar să-ți câștigi unele din notele de plată fabuloase pe care ai să mi le trimiți. Probabil că o să mi se oprească inima de îndată ce le văd.

Phillip îi ascultă inima, se încruntă scurt, apoi se îndreptă de spate și spuse:

— Am câștigat fiecare penny suportându-ți fundul mizerabil, și o știi. Cred că un timp va trebui să te las să câștigi la golf. Se întoarse spre Elizabeth. Fă-l pe bolnav s-o ia mai ușor. Am să mă întorc puțin mai târziu să văd cum evoluează. Va trebui să-i mai facem un EKG.

Phillip scoase asistentele din rezervă și închise ușa după el. Prin peretele de sticlă, Elizabeth îl văzu vorbind cu Anita.

— Afurisiții de doctori, spuse Edward, respirând greu. Nu lasă omul în pace. Încercă să zâmbească.

Tot drumul până aici Elizabeth repetase ce să-i spună, iar acum nu-i venea nimic în minte. Se temea că dacă spunea o vorbă avea s-o podidească plânsul.

— Unde e băiatul de aur? Și nepoatele mele?

— Jack e în sala de așteptare. Stephanie și Jamie vor fi aici peste puțin timp.

Ochii lui Edward se închiseră. Respiră șuierat de câteva ori, apoi tresări și strigă:

— Anita!

— E aici, afară, tată. Ai spus că vrei să vorbești cu mine.

— Ah… da. Se liniști. Foarte încet, ridică mâna și atinse mâna ei. Când am văzut filmul ăla, *Forrest Gump*, nu m-am gândit decât la mica mea sfeclă de zahăr. Noi eram mazăre și morcovi, nu-i așa?

Ea închise strâns ochii, apoi îi deschise.

— Da.

— Nu m-am descurcat bine. Sigur nu.

Elizabeth nu știa despre ce vorbea el. Înainte să apuce să răspundă, el continuă:

— Anita. Marguerite. Trebuia s-o fi făcut altfel. Dar mama ta aproape că m-a omorât… Jur că nu știu ce trebuia să-ți fi spus.

— Despre ce vorbești, tată?

— M-am gândit că e mai bine să nu știi, atâta tot. Să te apăr. Amintirile… ele sunt importante uneori, mai importante decât adevărul. Dar Anita a plătit prețul. Toți am făcut-o.

— Tată…

El începu să tușească tare, icnind.

— *Șșș*, tată. Avem o grămadă de timp ca să vorbim. Acum odihnește-te.

— Tu ești cea mai bună parte din mine, Birdie. Întotdeauna ai fost. Din clipa în care mama ta mi te-a pus în brațe, am știut. M-am îndrăgostit de tine atât de tare încât, practic, mi-am pierdut mințile. Bănuiesc că trebuia să ți-o fi spus mai des.

— Mi-ai spus-o tot timpul, tată.

El încercă să se ridice de pe perne, să stea în șezut. Nu reuși. Cu un oftat, se lăsă la loc pe spate.

— Vreau să faci ceva pentru mine, Birdie. N-o să-ți fie ușor.

— Orice, tată. Știi asta.

— Să ai grijă de Anita. Mă auzi?

— Nu spune asta, zise ea, auzind disperarea bruscă din glasul lui. Vei avea tu grijă de ea.

— Nu fi obraznică. Asta e ceva important. Respirația lui deveni chinuită. Promite-mi că ai să ai grijă de ea.

— Bine. Elizabeth se aplecă și îl sărută pe frunte. Te iubesc, tată.

El se uită la ea, dar ochii lui erau acum sticloși, nefocalizați. De parcă își consumase toată energia și nu-i mai rămăsese nimic.

— Iubirea aia o să mă poarte pe Porțile de Sidef, sfeclă de zahăr. Acum roag-o pe Anita să vină aici.

— Nu… te rog.

— E vremea, Birdie. Acum du-te și ad-o și pe mama ta.

Elizabeth rămase acolo un minut, incapabilă să-l părăsească.

— Du-te, spuse el cu blândețe.

Ea se forță să se miște. La ușă, îi zâmbi pentru ultima dată, apoi ieși din rezervă.

— Te vrea pe tine, îi spuse Anitei.

Mama ei vitregă scoase un sunet pe jumătate oftat, pe jumătate hohot de plâns, și intră repede în rezervă, închizând

ușa după ea.

Elizabeth rămase afară, uitându-se înăuntru prin peretele de sticlă. Se rugă cu aprindere. *Rezistă, tată. Rezistă.*

O alarmă de la unul din aparate începu să sune.

Anita se dădu înapoi de lângă pat împleticindu-se și strigând: „Ajutor, ajutor!"

Elizabeth sări să deschidă ușa, dar doctori și surori trecură pe lângă ea, umplură rezerva micuță și o împinseră pe Anita la o parte. Toți se adunară în jurul tatălui ei. În urechile lui Elizabeth, zgomotul se transformă într-un muget monoton, își lipi fruntea de geam. *Să nu mori, tată. Să nu îndrăznești…*

Phillip intră în fugă în rezervă, croindu-și drum cu coatele. Ceru aparatul de resuscitare.

Elizabeth închise strâns ochii. Nu putea să respire. Inima îi bătea neregulat. *Te rog, Doamne, te rog să nu-i iei. Nu încă…*

Când deschise ochii, doctorii și surorile stăteau nemișcați; aparatele erau reci și negre. Anita stătea lângă soțul ei, icnind fără zgomot și cutremurându-se din când în când. Machiajul i se șterse, lăsând în urma lui dâre murdare.

Anita se uită prin geam la Elizabeth. „S-a dus", schiță ea mut, neajutorată, apoi începu iar să plângă. De data asta plânsul ei era chinuit, sfâșietor.

Elizabeth intră încet în rezervă și înaintă până la pat. Puse o mână pe umărul fragil al Anitei și strânse tare, deși voise să fie doar un gest liniștitor.

Tatăl ei zăcea acolo nemișcat, cu ochii închiși.

— Bună, tată, șopti ea. Trecu o fracțiune de secundă până să-și dea seama că aștepta un răspuns. Firește, nu veni niciunul.

Inima lui – cea pe care ea o iubise atât de mult – cedase în cele din urmă.

13

Elizabeth arătă cu mâna un loc liber în parcarea subterană a aeroportului. Jack viră și parcă mașina acolo.

Ea trase adânc aer în piept și îl slobozi încet. Tot drumul până aici fusese atentă. Fără radio (ultimul lucru de care avea nevoie era să audă un cântec trist), fără gânduri năvalnice, fără amintiri. Stătuse cu ochii la drum și cu mintea la înmormântare. Cu aranjamentele se putea descurca. Cu emoțiile, nu.

Coborî din mașină…

(Mașina tatei, dar nu te gândi la asta.)

…și se îndreptă cu pași sprinteni spre terminal.

Jack venea în urma ei. Se răstise la el destul de des în ultimele câteva ore ca el să se ferească de ea ca de un câine turbat. Era evident că el ajunsese la concluzia că era mai bine să nu mai spună nimic.

Ea le văzu prima pe fete. Stephanie stătea la poartă, avându-l alături pe iubitul ei, Tim. Ca întotdeauna, Stephanie arăta impecabil. Părul ei șaten închis, lung până la umeri, era prins cu două agrafe de argint. Era în pantaloni negri și un jerseu galben, frumos. Tim o ținea de mână. Jamie era aproape de ei, și era îmbrăcată într-o salopetă de denim, cu turul lăsat. Pe frunte avea trasă o șapcă de base-ball.

Elizabeth grăbi pasul.

— Bună, fetelor… Tim, spuse ea încetișor, strângându-și fetele în brațe.

Când se despărțiră, Jack veni lângă ele. Își strecură un braț în jurul taliei lui Elizabeth. Ea se întrebă dacă el știa că ea își pierdea controlul, sau dacă era un gest întâmplător. Oricum ar fi fost, atingerea lui o întări.

Jamie se uită la tatăl ei. Reuși să schițeze un zâmbet obosit.

— La naiba! Ești superb. Ți-ai făcut un Iifting facial? Elizabeth fu uimită de vorbele ei. Cu tot ce se întâmplase ziua trecută, nici nu se uitase ca lumea la soțul ei. Acum o făcu, și înțelese ce voia să spună Jamie.

El ridică din umeri.

— M-au pus să-mi vopsesc părul. Tocmai când mă obișnuisem cu firele albe. N-am mai fost atât de blond din clasa a opta.

Jamie se încruntă.

— Arăți ca o vedetă de cinema, fără glumă.

Elizabeth făcu un pas înapoi. Se simți dintr-o dată bătrână, placidă și ridată. Nu avusese timp să-și vopsească părul, rădăcinile mai închise erau înspicate cu fire albe. Și noaptea trecută dormise atât de prost încât pielea ei avea culoarea și consistența tapiocii. Și iată-l pe soțul ei arătând ca Jeff Bridges în *The Contender.*

Jack o luă pe Jamie de după umeri.

— Mi-au făcut tratamentul ăsta care mi-a cojit pielea de pe față. M-a durut ca dracu' și o săptămână am arătat ca ars. De asta bogătașii arată așa de bine. Ei dau bani pe chestii la care nici nu te gândești, iar durerea nu e un motiv să-i împiedice.

Stephanie își petrecu brațul pe după talia trist de groasă a lui Elizabeth.

— Și tu ești la fel de drăguță ca întotdeauna, mamă, spuse ea.

— Mulțumesc. Atât putu să spună.

Mecanismul morții într-un oraș mic ticăia înainte ca un ceas bine uns. Toată lumea se apucă zdravăn de treabă. Un balet complicat se jucă mai întâi în salonul funerar, apoi la mormânt, iar acum acasă.

Pretutindeni erau fotografii ale tatălui ei. Unele erau în rame prețioase; altele – în rame de plastic și lemn de la cel mai apropiat magazin de mărunțișuri. Toți cei care veniseră la Sweetwater după înmormântare aduseseră câte o caserolă și o fotografie. Oriunde mergea Elizabeth în casă auzea râsete slabe, câteva suspine și numele tatălui ei rostit în șoaptă.

Într-un oraș ca ăsta, oamenii se uneau la reușită și la nenorocire. Fiecare emoție era împărtășită, dar niciuna discutată pe față. Nimeni nu o întreba pe Elizabeth cum se simțea, și nici nu-i oferea numele vreunui terapeut specialist în durere. Așa se făcea în MARELE ORAȘ. Aici, te strângeau ușurel de umăr și remarcau că te „ții bine".

Femeile sudiste își ascundeau emoțiile în spatele competenței încă de când erau la modă crinolinele. Elizabeth făcu ce se aștepta de la ea.

Dar oricât de tare se străduia să țină durerea la distanță, ea se apropia tiptil.

Când nu mai putu suporta, se refugie pe veranda din spate. Era ultimul loc pe care ar fi trebuit să-l aleagă. Aici stătuse foarte des cu tatăl ei, ascultând greierii și basmele lui. Amintirile o împresurau de peste tot. Tot aici veniseră a doua zi după înmormântarea mamei ei. Atunci era primăvară, nici pe departe atât de frig ca astăzi. La fel ca astăzi, casa era plină de fotografii și de oaspeți care vorbeau încet. *Vrei să dormi la noapte în camera mea, sfeclă de zahăr?*

— Rezistă, Birdie, spuse ea închizând ochii și strângând pumnii. Unghiile îi intrară în carnea moale a palmelor.

Nu mergea. Trebuia să plece de aici. Se întoarse în casă și dispăru în baie, trântind ușa după ea.

Lăsă jos capacul toaletei și se așeză.

Pe podea, lângă toaletă, era o revistă. *Travel and Leisure.*

Când o ridică, revista se deschise la o hartă pe două pagini înfățișând Costa Rica. Cineva – tatăl ei – desenase pe pagină o stea cu cerneală roșie.

Există un loc în Costa Rica, numit Cloud Mountain, care îmi merge drept la inimă, sfeclă de zahăr.

Revista căzu cu zgomot pe podea. În sfârșit, putu să plângă.

Când lacrimile îi secară, se ridică nesigură pe picioare.

Își dădu cu apă rece pe față, își netezi părul și se întoarse în arenă. În timp ce trecea prin mulțime, se simțea țeapănă și fragilă.

Se uită ce mâncare mai este și deschise alte sticle de vin, apoi se îndreptă spre bibliotecă, unde se retrăsese familia ei.

Stephanie și Tim stăteau alături pe canapea. Ca de obicei, Stephanie era imaginea bunului-gust. O rochie simplă, neagră, cu mâneci lungi i se mula pe corpul suplu. Tim o ținea de mână.

Jamie, pe de altă parte, nu dăduse importanță îmbrăcămintei. Stătea cocârjată pe un divan, și părul blond-alb era o claie încurcată care îi acoperea jumătate din față. Ochii ei albaștri

erau umflați și roșii.

Elizabeth înțelegea. Era greu acolo afară. Toată lumea îl iubise mult și fiecare voia să împărtășească povestea lui preferată, dar fiecare cuvânt îți pătrundea în inimă ca un ciob de sticlă.

Jack se ridică din fotoliul de piele și veni spre Elizabeth, neluându-și privirea de pe fața ei. O îmbrățișă.

— Te-a iubit, îi șopti el la ureche, prea încet ca ceilalți să audă. Prima dată când l-am întâlnit mi-a spus că o să mă omoare dacă am să te fac să suferi. Mi-a reamintit asta și când ți-am cerut mâna. Cuvintele lui exacte au fost: *Dacă o faci să sufere pe sfecla mea de zahăr, Jackson Shore, am să te strâng de gât.*

Elizabeth se uită la Jack. Ea nu mai auzise povestea asta. Preț de o clipă, i-l readuse pe tatăl ei; îi auzi glasul răsunător. Deschise gura să spună ceva— nu știa ce – dar nu ieși nimic.

Jack o mângâie cu blândețe pe față.

— Nu trebuie să faci totul singură, Birdie, dă-i drumul și plângi.

El voia să fie de ajutor, dar asta n-o făcu decât să se simtă mai singură. Știa că durerea avea s-o lovească mai târziu, s-o lovească tare, când avea să-și dea seama pe deplin că tatăl ei murise, că nu avea să-l mai audă niciodată la telefon, că nu avea să mai primească niciodată o scrisoare de la el.

— Oh, Jack…

— Lasă-mă să te ajut, Birdie, spuse el, mângâind-o pe păr. Ea îl iubi pentru că încerca, dar nu avea cum s-o ajute.

Durerea este drumul cel mai singuratic din lume.

— E suficient că ești aici, spuse ea, și era adevărat.

Apoi se agăță de el, luând tărie de la brațele din jurul ei, și, preț de un moment magic, fu ca și cum se iubeau din nou.

14

Jack era înapoi în New York. Slavă Domnului!

Știa că asta era o slăbiciune a lui, o lipsă morală, dar nu putea suferi accesoriile morții. Plânsul, adunarea, acel ritual primitiv, îngrozitor numit priveghi.

Așa cum era de așteptat, se uitase pe intervalul din biserică și văzuse acel sicriu înconjurat de flori, și singurul lucru la care se putuse gândi fu înmormântarea mamei lui.

Atunci nu fuseseră flori, nici sicriu scump din mahon și, cel mai trist lucru din toate, nici rude și cunoștințe îndoliate. Doar un băiat numai piele și os într-o mașină împrumutată, și un bărbat gârbovit și distrus, aflat el însuși la doar câțiva ani de moarte.

Jack își iubea soția și își adora copiii, dar două zile în acea casă îndurerată, prea liniștită, fuseseră mai mult decât putea suporta.

Slavă Domnului că Birdie se ținea bine într-o situație de criză. Nici măcar nu trebuise s-o roage să-l lase să plece – sau să inventeze vreun pretext – îl eliberase ea, spunând: *Întoarce-te la New York; tu și fetele nu aveți nimic de făcut aici.*

El făcuse un efort neconvingător de a se opune. *Dacă ai nevoie de mine*… Dar ea nu avea. La vremuri grele, Birdie era tare ca oțelul.

Acum era iarăși liber.

Cobori din taxi, îi dădu șoferului un bacșiș exagerat (devenea iarăși o celebritate) și intră grăbit în studio. Se duse direct în biroul său, își puse în dulap geanta de voiaj, și se așeză la masa de lucru.

Mormanul de hârtii era uriaș, la fel ca teancul de mesaje telefonice. Uitase ce mult sună telefonul când ești *cineva.* I se promisese o secretară care să se ocupe de toată munca asta de birou.

Nu-l încânta gândul că trebuia să instruiască altă secretară.

Îți lua săptămâni, uneori luni, să înveți pe cineva ce îți place și ce nu-ți place, ce ciudățenii ai și ce pretenții. Nu era ușor să

participi la interviuri, să citești C.V.-uri, să alegi candidata potrivită.

Scriitorii și producătorii făceau asta, desigur, dar Warren avea propriul lui asistent, și Jack observase că Warren lua partea leului din întrebările bune.

Jack luă un pix și începu să facă o listă. Asistenta lui trebuia să fie inteligentă, ambițioasă, dedicată. Cineva ca… Sally.

De ce nu se gândise mai înainte la asta? Ea avea experiența necesară. Lucraseră bine împreună în Portland, și ea era o tigroaică în culise. Depista orice nuanță a unui subiect. Ea ar fi fost un adevărat câștig pentru emisiune. Acum toți producătorii și secretarii erau bărbați. O femeie tânără care iubea sportul ar fi înviorat atmosfera. Și ar fi avut grijă ca Jack să arate bine.

Sally s-ar fi descurcat bine. Nu avea nicio îndoială în privința asta. Era o femeie cu visuri mari și ambiții înalte. Șansa de a fi asistent de producție la o emisiune de televiziune în Marele Oraș i-ar fi încărcat cu adevărat bateriile.

Aici era vorba de afaceri, nimic mai mult. Faptul că fusese atras de ea nu conta. Întotdeauna îl tentase o femeie tânără; avea asta în ADN, la fel ca oricare parte din el, precum ochii albaștri și părul blond. Fusese tentat de o mulțime de ori în ultimii cincisprezece ani – și chiar mai recent –, dar nu căzuse nici măcar o dată din vechiul pat al căsniciei. Zilele alea rămăseseră în urmă.

Aici era vorba strict de afaceri.

Neputând să doarmă, Elizabeth își puse un halat gros și coborî în liniște la parter. Podeaua veche scârțâia sub pașii ei. Zgomotul vântului în geamuri semăna cu cel făcut de ghearele pisicii când cere să fie lăsată în casă.

Nu se îndoia că această casă știa că stăpânul ei murise, dar prin ea bântuiseră mult timp furtunile morții. Primul Rhodes venise în acest ținut cu mult înainte de Războiul Civil, unul dintre săracii clasei muncitoare din Anglia, care îndrăznise să viseze la o viață mai bună. Traversase marea ca servitor ucenic și fusese vândut la licitație unui fermier din apropiere de Russellville. Muncise din greu, se însurase bine, și plantase

semințele unei dinastii.

În bucătăria întunecată, Elizabeth își făcu o ceașcă de ceai și rămase lângă chiuvetă, uitându-se la curtea din spate. Luna poleia cu sidef crengile negre și moarte. Nori subțiri alergau pe cer, schimbând continuu modelul de lumină care cădea asupra grădinii.

Își strânse cordonul halatului și ieși. Ușa de plasă se închise cu zgomot în urma ei. Vântul se domolise brusc. Se lăsă o tăcere aproape supranaturală.

Se cutremură, dar nu numai de frig. Era ca și cum fusese chemată aici afară, poate de amintirea acelei nopți de Crăciun petrecută pe verandă cu tatăl ei.

— Tată? șopti ea.

Nici un răspuns, nici un suspin, nici o apariție fantomatică.

Coborî pe poteca de cărămidă ce împărțea grădina în două. Papucii subțiri îi apărau picioarele de frig în timp ce trecea pe lângă gardul viu, tuns perfect. Ici și colo, tufe de camelii se înălțau deasupra gardului viu, frunzele lor verzi și lucioase contrastând puternic cu maroul din jur.

Ăsta fusese cândva locul ei aparte, iar acum se simțea ca o străină aici. De foarte multe ori în tinerețe, mai ales în nopțile în care nu putea să doarmă de căldură, venea aici. Singură și căutând ceva care să o ajute. Iarna, scormonea straturile de frunze înnegrite în căutarea semnelor primăverii. Un petic de mușchi verde, o sămânță de fasole care încolțise.

Dar ceea ce căuta ea de fapt era mama ei, iar aici, în mijlocul florilor pe care ea le îngrijise cu atâta atenție, lui Elizabeth i se părea că simțea spiritul mamei sale.

Încercase întotdeauna să și-o imagineze pe mama ei în grădină, poate rărind narcisele sau tunzând trandafirii, însă singurele imagini pe care le avea cu mama ei erau cele din fotografiile alb-negru, și acelea puține. Din ele, Elizabeth rămăsese cu imaginea unei femei tinere și drăguțe care arăta întotdeauna perfect, dar niciodată nu râdea sau vorbea.

Elizabeth îngenunche la marginea stratului de trandafiri. Pământul negru și umed se lipi de țesătura plușată de sub genunchii ei.

Tufele golașe de trandafiri aruncau umbre pe pământul întunecat. Razele lunii le dădeau un aspect straniu, făcându-le să semene cu labele răsucite ale unei reptile antice, fiecare deget îngroșat de vârstă și țintuit cu ghimpi uriași.

Auzi în spatele ei scârțâitul unei uși deschizându-se și închizându-se, apoi zgomotul de pași pe poteca de cărămidă.

— Anita, spuse ea, fără să se întoarcă.

— E uimitor să te gândești că trandafirii ăștia or să înflorească în doar câteva luni.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

Când era mică, Elizabeth plânsese adesea când florile preferate ale mamei ei se ofileau și mureau. Acum, femeie în toată firea, înțelegea importanța odihnei. Lipsa de viață a iernii făcea primăvara posibilă. Își dori ca acest lucru să fi fost valabil și pentru gospodinele care pierduseră drumul – în locul unei vieți irosite, să poți hiberna, să aduni forțe pentru primăvara ce vine.

— În toți anii ăștia am îngrijit cu mâna mea trandafirii. Niciodată n-am lăsat un grădinar să se apropie de ei.

Elizabeth ridică ochii spre Anita.

— De ce?

Anita zâmbi trist. Părul ei platinat era o masă de bigudiuri; fruntea și obrajii îi luceau de la crema aplicată pe timpul nopții. O cămașă de noapte din flanelă albastră o acoperea de la gât până la glezne. Arăta cu zece ani mai bătrână decât cei șaizeci și doi de ani ai săi.

— Am mirosit o dată parfumul ei.

Elizabeth simți un fior rece. Își aminti de sticluța frumoasă care stătea pe masa de toaletă a mamei ei.

— Al mamei? șopti ea.

— Era una din zilele alea – când erai cu capsa pusă, cum spunea tatăl tău – când nu erai de acord cu nimic din ce spuneam eu. Așa că n-am mai vorbit deloc. Am venit aici, pregătită să atac grădina mamei tale. Voiam să mă lupt cu ceva concret, palpabil, nu cu o fantomă. Dar când m-am așezat aici, complet singură și plângându-mi de milă, am simțit mirosul parfumului mamei tale. Shalimar. N-a fost ca și cum mi-a vorbit

sau ceva ciudat, de genul ăsta. Doar că… mi-am dat seama că mă luptam cu fetița ei, care era dărâmată pe dinăuntru. După aceea, ori de câte ori mă scoteai din minți, veneam aici în grădină.

Elizabeth auzi durerea din glasul Anitei și, pentru prima dată, înțelese.

— Nu-i de mirare că veneai aici atât de des.

— Cred că ar fi trebuit să procedez altfel. Știam că îți era cumplit de dor de ea.

— Am început să o uit. Asta era partea cea mai rea. De asta îl întrebam mereu pe tata despre ea. Dar el n-a vrut să-mi spună nimic, niciodată. Mereu spunea: „Păstrează-ți aproape amintirile, Birdie". Părea să nu înțeleagă că amintirile mele despre ea erau ca filmul.

— Îmi imaginez că mama ta vorbește cu el despre asta chiar acum.

— Nu cred că cineva a stăpânit inima tatei așa de mult ca tine, Anita. Deși fără intenție, ultimele ei cuvinte aveau o notă amară.

— Îți mulțumesc pentru asta. Anita se uită în zare, peste câmp. De ce n-ai plecat cu Jack și cu fetele?

Elizabeth simți dintr-o dată că i se face frig. Se cutremură și se ridică.

— El trebuia să fie la lucru azi-dimineață la prima oră. M-am gândit să rămân să te ajut la curățenie.

— De curățenie se ocupă Heloise. O face de când aveai tu codițe. Anita se uită la ea. Poți să-mi spui să-mi văd de treaba mea, să știi.

— Adevărul e că nu știu de ce. Poate nu eram pregătită să mă întorc la New York.

Anita făcu un pas înainte. Papucii ei roz se afundară în pământul negru.

— Tatăl tău îmi spunea: „Mamă, dacă fata asta nu-și întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare" Era îngrijorat că îți scapă viața printre degete.

— Știu. Elizabeth nu voia să vorbească despre asta. O durea prea mult, iar acum, în grădina mamei sale, se simțea fragilă. Își

șterse ochii – oare când începuse să plângă? – și se uită la Anita. Și tu? O să te descurci?

— Am să supraviețuiesc.

Nu era chiar un răspuns, dar asta era. Amândouă știuseră că avea să vină o zi când Anita rămânea singură în casa asta mare ca un elefant alb. Un timp telefonul va suna din oră în oră și prietenele vor apărea pe verandă cu o caserolă, dar, mai devreme sau mai târziu, pârâul o să sece și Anita va fi nevoită să privească în ochi văduvia.

— Am să te sun când ajung la New York, să mă asigur că totul e bine.

— Ar fi drăguț.

Între ele se așternu iarăși tăcerea. Vântul șoptea printre ramuri și făcea să sune clopoțeii care atârnau de acoperișul verandei. Un sunet melancolic.

Elizabeth își dori dintr-o dată ca lucrurile să fi stat altfel între ea și Anita, să se fi putut ține de mână și să se consoleze una pe cealaltă. Dar acum era prea târziu să remodeleze o relație a cărei vreme venise și plecase.

— Ne-am ratat șansa, nu-i așa? întrebă încet Anita.

Elizabeth dădu din cap. Nu știu cum să răspundă altfel.

— Păcat, spuse Anita. Dar să nu-ți faci griji pentru mine, iubito. O să mă descurc. Nu te măriți cu un bărbat cu paisprezece ani mai mare și te aștepți să mori înaintea lui. Mereu am știut că într-o zi am să fiu singură.

Elizabeth nu se gândise niciodată la asta. Ea văzuse treaba din punctul de vedere al bărbatului. O nevastă mai tânără făcea un bărbat fericit. Toată lumea știa asta. Bărbații o dovedeau de ani de zile.

Acum vedea cealaltă față a monedei. Sigur, avusese o viață bună și o grămadă de bani. Fusese acceptată în societatea locală și se măritase cu un bărbat care o trata ca pe o piesă din cel mai fin porțelan franțuzesc.

În schimb, acum Anita nu avea copii care s-o aline, și nici partener cu care să-și petreacă anii de aparat auditiv. Avea șaizeci și doi de ani și era văduvă. Singură, probabil, pentru tot restul vieții.

— De ce n-ați avut copii tu și tata? întrebă Elizabeth.

Anita oftă.

— Oh, iubito, asta e o întrebare pentru altă dată, poate între alt fel de femei.

— Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

— Da. Zâmbi, poate pentru a îndulci răspunsul. Întrebarea asta mă seacă la inimă, atâta tot. N-am de gând să răspund la ea ca o pălăvrăgeală din miez de noapte, la două zile după moartea soțului meu.

Elizabeth înțelese. Își rataseră șansa la intimitate. Acum erau două femei în toată firea, legate printr-o relație foarte fragilă, care aveau să meargă pe drumuri separate.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă, alegând fraza pe care ea însăși o auzise de o sută de ori în ultimele câteva zile. Să mă suni dacă te simți prea singură.

— În viață există lucruri mai rele decât să fii singur.

Elizabeth simți că Anita își alesese cu grijă cuvintele. Se simți dintr-o dată transparentă, de parcă nefericirea îi curgea prin vine.

Anita veni un pas mai aproape.

Elizabeth făcu un pas înapoi, având nevoie de spațiu între ele.

— Ar fi bine să mă duc la culcare. Nici nu știi când se face șase. Se îndepărtă, străduindu-se să păstreze un ritm constant.

Intră în casă și trânti ușa, apoi se uită cu precauție pe fereastră.

Anita stătea tot acolo, singură, plângând, și se uita la trandafiri.

Elizabeth plăti taxiul și coborî în fața aeroportului din Nashville.

Era frig. Aerul mirosea a zăpadă, iar cerul era cenușiu.

Trase după ea geanta de voiaj cu rotile și intră în aeroport. La ghișeul de bilete era aglomerație, așa că se duse la șirul de computere de lângă perete. Îi luă câteva minute să găsească terminalul plecărilor. Căută numărul zborului 989 de la Nashville la Detroit și până la Kennedy. În timp ce citea

numărul porții, informația se schimbă.

Zborul se anunța întârziat cu două ore.

Nemulțumită, se așează la coadă, înaintând ca melcul. În cele din urmă ajunse la ghișeu. Agentul îi verifică biletul și confirmă că zborul era întârziat; apoi îi dădu un bon de masă.

De parcă puteai să mănânci pe aeroport cu cinci dolari.

Mulțumindu-i agentului, plecă de la ghișeu. Un timp rătăci prin aeroport, târând după ea geanta de voiaj. Cumpără cel mai nou roman al lui Anne Rivers Siddons și ultimul număr al revistei *House and Garden*.

În cele din urmă intră într-un restaurant, găsi o masă lângă fereastră și se așeză. Privi pista, urmărind avioanele care decolau și aterizau.

E un loc în Costa Rica, drăguță, se numește Cloud Mountain – sau cam așa ceva – care mi-a mers la suflet.

Când ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau când te-ai speriat prostește? Sau te-ai apucat de vreo nebunie, gen scufundări sau planorism?

Se refugiase în muncă pentru a-și ține amintirile la distanță, însă acum o invadară. Pur și simplu nu putea uita…

Lipsește din propria ta viață. O lași să treacă pe lângă tine.

Doar pentru că ochelarii mei sunt groși ca sticlele de Cola, nu înseamnă că nu văd inima fetiței mele. Aud felul în care vorbești cu Jack… și felul în care nu vorbești cu el. Cunosc o căsnicie nefericită când văd una.

Măcar de-ar fi putut face ceva să schimbe asta. Poate să urce într-un avion și să plece oriunde o duce acesta. Să aterizeze într-o țară străină și să fie altcineva.

Dar unde să se ducă? Machu Picchu, Paris, Nepal? Nici măcar n-avea pașaport

Ea nu era genul ăla de femeie. Spre deosebire de tatăl ei, ea nu visa să escaladeze Everestul, sau să coboare suspendată stâncile. Exista un singur loc pe pământ unde tânjea să se ducă.

Acasă.

Casa ei de lângă mare. Își aduse aminte de noaptea în care coborâse pe plajă și văzuse balenele. Cântecul lor obsedant, tânguit părea smuls din acel loc ascuns din inima ei în care își

depozitase visurile. Aproape toată viața ei nu făcuse decât să-și pună visele deoparte.

Viața ta… trece pe lângă tine.

Era adevărat. Totuși, o durea să-și dea seama că și tatăl ei știuse asta. Că se uitase în ochii fetei lui și văzuse nefericirea.

Cum ar fi să se uite în oglindă și să vadă o femeie pe deplin fericită? se întrebă ea.

Iar acum, în mai puțin de o ora, avea să urce în unul din avioanele astea, să-și găsească locul și să zboare la New York. Acolo, avea să se mute în acel apartament modern, impersonal, și să-și ajusteze încă o dată viața pentru a se potrivi cu a lui Jack.

— Nu vreau să mă duc. Șopti cuvintele cu glas tare, ridicând privirea. Își văzu imaginea în geam – o femeie tristă, cu înfățișare obosită. Se întrebă când anume își pierduse aspectul atrăgător. Dispăruse la fel ca visele ei? Și cum ajunsese aici, în locul ăsta atât de înrădăcinat în banal?

Abia când își pierduse tinerețea și terminase cu creșterea copiilor catadicsise să se întrebe ce urma. Mai important, când era rândul ei.

Acum, întrebarea o mistuia. Era un incendiu scăpat de sub control, și era îngrozită că avea s-o transforme în cenușă.

Fiecare mică decizie era o cărămidă care înălțase un zid între femeia care devenea și cea care își imagina că ar fi putut să fie.

Dacă fata asta nu-și întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare.

Asta era esența. Undeva de-a lungul acelor ani cenușii uitase să zboare. Viața de mamă și soție o ținuse prea aproape de pământ.

Nu, nu era cinstit. Nu treaba pe care o făcuse îi tăiase aripile, ci felul în care alesese să o facă. Poate că în ea exista o slăbiciune, o teamă de eșec care făcea ca siguranța să fie mai importantă decât împlinirea. Sau poate era și mai simplu. Poate că doar… mersese înainte, făcuse ce trebuia făcut pentru ziua respectivă, iar la căderea nopții era prea obosită ca să mai tindă spre altceva. Existaseră zile – chiar ani – când nu putuse să găsească zece minute libere pe zi. Pe vremea aceea, când Jack juca fotbal, iar fetele erau tot timpul ocupate, cel mai mare vis al ei fusese o baie liniștită seara.

Se uită la ceas.

Mai era puțin până la urcarea în avion. Nashville – Detroit – New York.

Și se hotărî.

Gata cu așteptarea și rugatul să se petreacă o schimbare.

Se ridică, achită nota de plată, și se îndreptă spre standul de ziare. Acolo cumpără o mapă de plicuri – singura pe care o aveau.

Se întoarse în restaurant și se așeză la aceeași masă. Fără să se gândească – sau să-și facă griji – începu să scrie.

Dragă Jack,

Te iubesc. Mi se pare important să încep scrisoarea cu aceste cuvinte. Ni le spunem tot timpul, și știu că vorbim serios. Și mai știu că nu mai e de ajuns, nu-i așa? Pentru niciunul din noi.

Îți sunt soție de douăzeci și patru de ani. Când am început, nici nu voiam să fiu altceva. Cred că asta a devenit o profeție a autoîmplinirii. Acum nu mai țin minte visurile pe care le-am avut cândva, dar le duc dorul, Jack. Mi-e dor de mine.

Sper că ai să poți înțelege.

Pentru mine s-a terminat cu anii de stat pe tușă. Simt nevoia să intru în joc. Mă tem că dacă n-o fac acum n-am s-o fac niciodată, și nu mai pot să fiu umbra de femeie care sunt. Nu pot.

Așa că nu te urmez la New York. Nu de data asta.

Ar fi trebuit să am curajul să ți-o spun personal. Îmi doresc să fi avut tăria asta. E ciudat că am putut să ridic un autobuz ca să-ți salvez viața, dar nu pot să găsesc curajul de a-ți spune cu glas tare că am uitat cum e să te iubesc. Glasul este unul dintre lucrurile pe care sper să le găsesc.

În toți anii pe care i-am petrecut împreună, a existat un singur loc care a fost al meu, și pe care nu vreau să-l părăsesc. Nu vreau să te urmez iar.

Mă duc acasă. Simt nevoia să stau singură un timp. Trebuie să aflu cine sunt și cine pot să fiu.

Mă rog să înțelegi. Te iubesc, Jack.

E.

Nici măcar nu reciti scrisoarea. O împături, o băgă în plic, o timbră și o puse la poștă.

Apoi se duse să caute un zbor spre Portland.

15

Doar după câteva zile la ocean, Elizabeth se simțea întinerită. Dormea până târziu, aproape până la opt treizeci, când o trezeau invariabil țipetele pescărușilor; apoi își făcea o ceașcă de ceai, mânca un castron de cereale și se ducea afară.

Zilele erau minunat de însorite, genul de zile de iarnă care atrăgeau invariabil turiștii pe coasta Oregonului. Se plimba ore întregi pe plajă, doar respirând, pur și simplu. Acest dar îi fusese dat iarăși din clipa în care dăduse cu ochii de ocean.

Își consuma foarte puțin din timp cu treburile casei. Aranjase să-i fie livrată din nou corespondența și să-i fie adusă înapoi mobila și își cumpărase destule semipreparate ca să-i ajungă să mănânce o săptămână. Asta era tot. Fără contactarea prietenelor, fără activități voluntare care înainte îi luau atâta timp, fără curățenie sau gătit. Și în niciun caz liste cu treburi de făcut. Ba chiar amâna reinstalarea telefonului, și își ținea celularul închis.

În schimb, se plimba pe plajă. Plaja ei. Trăise doi ani aici cu Jack, și totuși, în afară de noaptea cu balenele, nu coborâse niciodată pe acest petic de pământ. Scările o speriau, la fel și talazurile. Acum nu-i mai era frică. În plimbările ei ajunsese să cunoască fiecare centimetru al Echo Beach.

Începuse din nou să viseze. Nu viziuni eterice care veneau și plecau o dată cu somnul, ci speranțe și aspirații reale.

Deși nu găsise curajul să încerce să picteze, cotrobăise în lucrurile ei și dăduse peste un caiet vechi de schițe și un cărbune tocit. Descoperise că degetele ei lucrau mai bine în aerul de mare; înțepeneala care o chinuise ani de zile dispăruse. După toți acei ani de lâncezeală, simpla ridicare a unui cărbune semăna cu o victorie.

Această nouă viață a ei avea o libertate pe care n-o mai cunoscuse. Se culca când avea chef, se scula când voia, și își petrecea toată ziua făcând ce-i trecea prin cap.

Ieri plecase la oraș devreme și umblase din magazin în magazin. Nici măcar nu-și luase o geantă la ea. Nu

cumpărăturile erau scopul. Scopul era *să vadă.* Aproape uitase de când nu mai făcuse asta. După un timp, se simțise aproape ca o extraterestră prin felul în care se uita la fețele oamenilor… la comportamentul lor… la cum zâmbea un copil când cofetăria își deschidea ușile pentru a primi clienți. Îi fusese tare dor de toate astea.

Și totuși, Jack nu lipsea niciodată din gândurile ei.

După cum calculase ea, primise scrisoarea ieri. De asta nu reconectase telefonul; încă nu voia să vorbească cu el. El avusese mereu talentul de a eroda orice poziție pe care o lua ea, până când aceasta se sfărâma sub greutatea a ceea ce voia el.

Se uită la caietul de schițe, întrebându-se ce să deseneze azi. Inspirația era pretutindeni.

Văzu o gaiță albastră cocoțată pe o creangă desfrunzită, frântă. Nuanțele de bijuterii ale aripilor ei făceau un contrast frumos cu coaja înnegrită de vreme a copacului.

Culorile săreau la ea din toate părțile; ca și cum de pe ochi i s-ar fi ridicat brusc un văl, iar acum vedea lumea în toată splendoarea ei fremătândă, nu versiunea palidă, umbrită cu care ajunsese să se obișnuiască.

Pentru prima dată după foarte mulți ani, simți nevoia să picteze.

Primul strop de ploaie îi căzu pe frunte, rece, apoi i se prelinse pe obraz.

Se uită în sus și văzu că norii se adunaseră, îmbrăcând cerul într-un negru amenințător.

Își puse gluga, își strânse lucrurile în geanta de pânză de la picioarele ei și o luă la fugă spre casă.

Când ajunse la scări, nu doar ploua. Se dezlănțuise furtuna. Vântul mătura stânca și o izbea în spate.

Străbătu în fugă covorul de gazon. Tufele uriașe se legănau convulsiv în vânt și se loveau unele de altele. Frunzele negre și moarte se învolburau în aerul violent și se izbeau ude de pielea ei.

Ștergându-și ochii, urcă alergând ultimele trepte ale casei și se adăposti sub streașină. Deschise ușa cu mâinile înghețate, intră în casă și trânti ușa după ea. Vântul făcea să zornăie

geamurile și zguduia acoperișul.

Apăsă pe comutatorul de lângă ușă și lumina se aprinse.

Tocmai atunci, un fulger lumină fereastra. Undeva în apropiere trăsnetul lovi un copac, iar acesta se prăbuși la pământ.

Lumina se stinse.

Preț de o fracțiune de secundă, intră în panică. Jack avea întotdeauna grijă de casă în timpul unei furtuni. El găsea lanternele, aprindea lumânările și făcea focul. Ea nici măcar nu știa dacă erau lumânări la îndemână, sau dacă toate erau în cutii, undeva…

Dacă se ducea să le caute și cădea prin locul acela, de lângă baia pentru oaspeți, unde dușumeaua era putredă?

O femeie a fost găsită blocată în dușumeaua ruptă; era moartă de câteva zile când a fost descoperită.

Trase adânc aer în piept. „În regulă. Ia-o cu începutul. Trebuie să faci focul și să găsești niște lumânări."

Se concentră asupra acestor două sarcini, deplasându-se prin casă pe pipăite, încet. Fără mobilă, nu avea de ce să se țină. Afară, chiar lângă ușa din spate, găsi o stivă de lemne pentru foc. *Slavă Domnului că Jack a avut grijă de așa ceva!*

Luând lemnele, se întoarse cu pași mici în bucătărie, unde găsi ziarul de ieri. Apoi se duse la șemineu și aranjă totul în vatră. Pe pipăite, găsi pe poliță cutia de chibrituri, scoase un băț și îl aprinse.

În câteva clipe, în șemineu trosnea un foc grozav. În cameră se revărsa o lumină roșie, și teama ei se risipi.

Așteptă un timp, cu mâinile întinse spre foc. Când fu sigură că era un foc bun, zdravăn, se duse să caute lumânări. Le găsi în cămară, într-o cutie aflată sub un teanc de cărți de telefon ale zonei. Plasă lumânările pe polița șemineului și pe fiecare pervaz. Când termină, casa era scăldată într-o frumoasă lumină aurie.

Se simți ca Tom Hanks în *Cast Away*.

Am… făcut… focul.

Luă sacul de dormit pe care îl cumpărase de curând, îi deschise fermoarul, și se înfășură în el, ca într-un șal. Apoi ieși

pe verandă să privească furtuna.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Întotdeauna îi fusese frică de furia naturii. Era un alt aspect de care voia să scape. În ultimele zile, ajunsese să înțeleagă importanța transformării. Munții cei mai înalți se creau din violență și haos; independența femeii se năștea din foc.

În largul mării, norii groși și negri se rostogoleau amenințător pe cer; trecerea lor se reflecta într-un caleidoscop de umbre pe suprafața învolburată a apei. Vuitul șuiera prin crengile copacilor, împrăștiind frunze veștede și conuri de pin.

Totul era un zgomot: valurile care se spărgeau de mal, vântul care urla, geamurile care zăngăneau, ploaia care răpăia.

Toate astea îi plăceau la nebunie. Faptul că stătea pe verandă și privea furtuna, în loc să se ascundă în siguranța casei, o făcea să se simtă schimbată cumva. Mai puternică.

După un timp, un zgomot ciudat se auzi prin furtună. La început, Elizabeth nu știu de unde să ia zgomotul. Apoi ridică privirea, văzu în întuneric două faruri și recunoscu huruitul unui motor de mașină.

Se ridică, înfășurându-se mai strâns în sacul de dormit, și se retrase într-un colț cufundat în întuneric.

Probabil că șoferul se rătăcise…

Mașina se opri. Cineva coborî din ea.

Brusc, Elizabeth își dădu seama cât de vulnerabilă era aici. Complet singură. Fără telefon. Fără nimeni care să vină s-o caute…

Străinul traversă curtea și păși în lumină.

Jack.

Ploaia îi turtea părul și îi scălda fața. Încercă să zâmbească, dar zâmbetul lui era obosit și nu-i ajungea până la ochii la fel de obosiți.

— Bună, Birdie.

Dar stând acolo, în fața lui, ea se simți cumva mai mică. Șopti că se mira să-l vadă, dar poate că îl aștepta.

Totuși, avea o ciudată reținere să-l lase să intre în casă. Casa asta era a lor, dar în ultimele câteva zile devenise numai a ei și, în noua ei solitudine, devenise surprinzător de posesivă.

— Intră înainte să te îneci.

El o urmă în casă. Înăuntru, ea îl văzu uitându-se după preșul care stătea de obicei în fața ușii. Nu era acolo.

Ploaia i se scurgea pe pantaloni, formând o baltă la picioarele lui.

— Ar fi bine să-ți scoți hainele astea ude. Ai să răcești. Îți aduc un halat. Se întoarse și se duse la etaj.

Deschise ușa debaralei și trase halatul de pe umeraș. Apoi se răsuci și se izbi de Jack.

În urma contactului, el se dezechilibră, făcând câțiva pași împleticiți înapoi.

— Scuze. Credeam că știi că sunt în spatele tău.

Semănau cu un cuplu de paisprezece ani la prima întâlnire. Erau gâtuiți de emoție.

— Îți fac un ceai.

— Ce aș vrea eu cu adevărat e un scotch cu gheață.

— Scuze.

El luă halatul și intră în baie să se schimbe, închizând ușa după el.

Ea se uită lung la ușa aia, văzând-o ca pe-o dovadă a tot ce stătea între ei.

În timp ce el se schimba, ea coborî în camera de zi și mai puse un lemn pe foc.

Când se întoarse în loc, el era acolo. Halatul flaușat roz și uzat arăta caraghios pe trapul lui mare, puternic. Îl ținea peste piept, și îi ajungea până la mijlocul coapsei.

El se uită în jur la lumânări.

— Pe Sycamore Street a căzut un copac uriaș. N-o să fie curent câteva ore bune.

— Ai făcut atâta drum ca să vorbești despre electricitate? Ea se așeză pe marginea vetrei, uitându-se la el.

— Nu.

— Cred că ai primit scrisoarea mea.

— Da, spuse el atât de încet încât ea abia îl auzi.

— Atunci poate că ar trebui să vorbim despre asta.

Aerul păru să se scurgă din el, lăsându-l mai mic. Se așeză lângă ea.

— Nu știu ce vrei să spun. Că îmi pare rău că am primit slujba fără să fi vorbit cu tine?

— Lasă-mă să-ți pun o întrebare.

El se retrase instinctiv. Mișcarea fu imperceptibilă, dar ea o văzu.

— Bine.

— Când ai citit scrisoarea mea… Îl privi drept în ochi. Spune-mi că nu te-ai simțit ușurat.

Obrajii lui păliră. Ea știu că el voia să mintă, să spună *bineînțeles că nu m-am simțit ușurat*, însă în loc de asta el spuse:

— Știi cât am visat la o slujbă ca asta. Iar acum, când în sfârșit am dat lovitura, mă părăsești.

— Ei, haide, Jack. Nu suntem fericiți. Nu mai suntem de mult fericiți.

— Dar te iubesc.

O durea să audă iarăși acele cuvinte.

— Serios? Atunci mută-te înapoi acasă. Să încercăm aici s-o luăm de la început.

— Vrei să renunț la slujbă? Despre asta e vorba?

Ea știuse care avea să fie alegerea lui, și totuși o durea.

— E prea greu, așa-i, Jack?

— Am așteptat mulți ani slujba asta. *Am visat* la ea.

— Toată căsnicia noastră s-a învârtit după visurile tale. Timp de două decenii te-am urmat din oraș în oraș. Două decenii. M-am străduit să fiu cea mai bună mamă și soție, dar acum sunt… pustiită. Știai că mă trezesc în mijlocul nopții și nu pot să respir? Tu ești cel care spuneai că am nevoie să intru pe teren. Ei bine, ăsta e terenul, Jack. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama care sunt visurile *mele.* În ciuda bunelor ei intenții, glasul i se frânse.

El își trecu o mână prin păr și oftă chinuit.

— Doamne, Birdie! Tu chiar vorbești serios. Credeam că doar încerci să-mi atragi atenția, astfel încât să mă mut în Connecticut sau Westchester County. Se uită la ea. Oamenii care vor să stea un timp singuri ajung la divorț. Asta vrei?

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu ți-am cerut să divorțăm.

— Tu ce ai crezut, Birdie? Că ne separăm și rămânem

căsătoriți? Că nimic n-o să se schimbe? Pe dracu'! Cu fetele cum rămâne? Ce-o să le spunem când or să ne întrebe de ce trăim despărțiți?

Fetele.

Elizabeth își dădu seama brusc de enormitatea a ceea ce făcuse. Când ceruse separarea, nu se gândise decât la *Am nevoie de timp.* Doar atât. Acum el o întreba ce aveau să le spună copiilor lor.

Își înăbuși dorința de a spune *Stai, Jack, hai să mai discutăm.*

El se duse la etaj și trânti ușa după el. Câteva minute mai târziu, se întoarse în camera de zi. Era îmbrăcat cu hainele ude și ținea în mână un plic.

— Ești pregătită pentru o mică ironie?

— Nu, răspunse ea repede. Nu cred că sunt.

El îi oferi plicul. Ea îl luă cu degete tremurânde, și îl deschise. Înăuntru era un document oficial. Cuvântul *leasing* îi sări în ochi. Actul era nesemnat, dar…

— Oh, Jack…

El abia dacă se uită la ea.

— Citește!

Ea închise ochii și își adună curajul pierdut atât de recent, îi deschise și despături un pliant colorat care înfățișa o casă frumoasă în stil federal din East Hampton.

— Asta-i o priveliște a apei văzută din dormitorul principal. Agentul imobiliar mi-o păstrează. Aveam de gând să-ți fac o surpriză de Ziua Îndrăgostiților. Presupun că ăsta e darul tău pentru mine.

Ea se uită la el printr-o ceață de lacrimi. Știa că Jack voia ca ea să se întoarcă, să fie iarăși soția lui, dar ea nu putea s-o facă. Trebui să apeleze la ultimul strop de tărie din ea ca să rămână tăcută. Însă știa că dacă dădea înapoi acum, era pierdută. Poate pe vecie, de data asta.

— Te iubesc, Birdie. Glasul lui se frânse și, o secundă, ea văzu cât de adânc îl rănise.

Se întrebă cât avea să poarte în inima ei acest moment, cât avea să trăiască cu această durere cumplită.

— Și eu te iubesc.

— Asta ar trebui *să ajute?* Se uită lung la ea un minut, apoi ieși din casă și trânti ușa după el.

16

Ce dracu' îl făcuse să pronunțe cuvântul divorț?

Jack trânti piciorul pe frână. Mașina închiriată patină pe drumul noroios și se opri. Farurile băteau spre oceanul negru, învolburat.

Nu mai fusese atât de răvășit de la moartea mamei lui, acum mai bine de treizeci de ani. Atunci, ca și acum, sentimentele lui fuseseră o învălmășeală fără început și fără sfârșit.

Dacă cineva l-ar fi întrebat acum o săptămână, ar fi jurat că el și Birdie erau în una din acele situații mai dificile care apar uneori într-o căsnicie de lungă durată. Ar fi spus că avea să treacă, că nicio schimbare fundamentală nu avea să intervină între ei.

Când îi citise scrisoarea, crezuse că ăsta era modul ei de a-i atrage atenția. Treaba ținuse. Vorbise cu năsosul ăla de agent imobiliar din East Hampton, apoi pretinsese la slujbă că e bolnav și plecase la aeroport.

Nici nu-i trecuse prin cap că ea vorbea serios.

Nu Birdie a lui, care nu putea să ia o decizie nici s-o pici cu lumânarea. Cum de găsise dintr-o dată curajul să-l părăsească? Trebuie că moartea tatălui ei o zguduise cu adevărat. Firește, știuse că era nefericită, dar *asta…* la asta nu se așteptase.

În ultimele douăzeci și patru de ore se gândise la soția lui mai mult decât o făcuse în douăzeci și patru de ani. Se bazase pe faptul că o cunoștea când plănuise ce să spună.

Dar femeia cu care tocmai vorbise nu era Birdie a lui.

Nu suntem fericiți. Nu mai suntem fericiți de mult.

Cele două propoziții îi năruiseră toate planurile. Îl speriaseră, îl îngroziseră chiar. Atunci știuse că ea vorbea serios. Frica îl pusese imediat în defensivă, făcându-l să spună ceea ce nu și-ar fi dorit să rostească, ce nici nu-i trecuse prin minte.

Se gârbovi peste volan, ascultând ploaia. În locul ăsta uitat de Dumnezeu mereu ploua.

Fu cât pe ce să întoarcă mașina. Dorința lui de a se întoarce la ea, de a o lua în brațe și de a-i cere iertare era atât de puternică

încât îl sufoca.

Dar pe urmă?

Ea avea dreptate. Asta era nenorocirea. Poate că reacția lui fusese impulsivă – *Doamne, ce idiot, să pronunțe cuvântul divorț!* dar asta nu schimba adevărul.

Dacă se întorcea acum, aveau să alunece iar în acea rutină plictisitoare în care se afundaseră.

Aici, singur în mașină, putea să recunoască faptul că ea avea dreptate. Amândoi meritau ceva mai bun.

După atâția ani, ea luase decizia.

Închise ochii, apoi îi deschise încet. Ploaia răpăia pe capota mașinii și spăla parbrizul.

— Te-am iubit, Birdie, șopti el cu glas tare.

Nu-i scăpă că folosise trecutul.

A doua zi apărură cei cu mobila. Elizabeth sări din pat să-i salute. De îndată ce plecară, se întoarse în pat. Rămase acolo trei zile.

Și tot nu voia să se scoale.

Își trase plapuma până la bărbie și zăcu acolo. Ploaia răpăia pe acoperiș, bătea în geamuri.

Acum înțelegea de ce se despărțeau cuplurile și apoi se împăcau chiar dacă dragostea dispăruse. Obișnuința inspiră siguranță.

Ironia era că *asta* visase ea. În toți acei ani, pe măsură ce timpul, responsabilitatea și viteza de zi cu zi îi erodau încet – foarte încet – căsnicia, ea visase să fie PE CONT PROPRIU.

Își imaginase întotdeauna ăsta ca un scop în sine. Un țel. Un vis care avea să aducă cu el mica pasăre a fericirii.

Știa că luase decizia corectă și totuși, noaptea târziu când casa era cufundată în întuneric și ploaia bătea în geamuri, își făcea griji că avea să fie întotdeauna singură, că nu avea s-o mai sărute nimeni, că nu avea să mai aibă cu cine să vorbească nimicuri după cină. Și mai rău, că nimeni nu avea să se uite la fața ei care îmbătrânea încet și să spună „Ești frumoasă, Birdie", sau să șoptească „Te iubesc" înainte să stingă lumina.

Dădu plapuma la o parte și se ridică în șezut.

Era vremea să-și înceapă această nouă viață.

(Ăsta era un jurământ pe care îl făcea de cel puțin două ori pe zi de la plecarea lui Jack.)

Își aruncă picioarele peste marginea patului, își puse tălpile pe podeaua rece și se ridică greoi.

— Pot să pictez, spuse ea cu glas tare, cum spusese de fiecare dată când reușise să se dea jos din pat, dar chiar în timp ce rostea cuvintele, se simțea înfrântă.

Respirația o lăsă, și se prăbuși înapoi pe pat.

Dacă nu făcea ceva, avea să cadă într-un puț de deprimare.

Când o femeie era într-un bucluc de genul ăsta, se putea face un singur lucru. Din nefericire, telefonul avea să fie reinstalat abia „undeva între prânz și ora patru".

Luă de pe noptieră o foaie de hârtie și un pix și începu să scrie.

Dragă Meghann,

Am dat de necaz. După ani întregi în care m-am văicărit, am făcut în sfârșit ceva privitor la nefericirea mea. Eu și Jack ne-am despărțit. E ciudat că un singur cuvințel, doar câteva silabe, pot să scoată rahatul din viața ta.

Și iată bomba: sunt și mai nefericită. Îmi vine să sar în sus și să dansez până apune soarele, dar se pare că nu pot să-mi dau jos din pat fundul de mărime industrială.

Ai avut dreptate, se pare, privitor la tot.

Mi-ar prinde bine o partidă de râs. (Așa că povestește-mi despre ultimul tău iubit.)

Cu drag,

Elizabeth.

Imediat se simți mai bine.

Era mai bine să întindă mâna spre cineva decât să stea aici, întrebându-se ce avea să facă cu restul vieții ei. Cum era să fii o femeie singură?

Brusc, se gândi la mama ei vitregă, care și ea era singură.

Să ai grijă de Anita, auzi?

Era ultimul lucru pe care i-l ceruse tatăl ei.

Ea făcuse o promisiune… dar nu încercase nimic pentru a și-o respecta.

Luă o altă foaie de hârtie.

Dragă Anita,

Sunt în casa de pe plajă, singură.

Aici e liniște, atât de liniște încât încep să-mi dau seama ce zgomotoasă era viața mea înainte. Stă în firea femeilor, cred, să urmeze glasul cel mai puternic, să facă în mod constant ce vor alții.

Acum încerc să-mi regăsesc glasul pierdut. Probabil că și tu. O casă pustie poate fi o lume singuratică, înspăimântătoare pentru femei ca noi, obișnuite să asculte de alții.

Zilele astea gândurile mele zboară adesea spre sud, și mă rog să fii bine. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să nu eziți să mă suni. Știu că noi am fost întotdeauna distante una cu cealaltă, dar, vorba lui Bob Dylan, „vremurile se schimbă". Poate vom reuși să găsim un drum nou.

Cele mai bune gânduri,

Elizabeth.

Se dădu jos din pat, își puse o pereche de pantaloni de trening uzați, cizmele verzi de plastic pentru grădină, și o șapcă de pescar, cum purta Kate Hepbum în *On Golden Pond,* apoi se duse la cutia poștală.

Când se întoarse în casă, respira greu și era leoarcă de transpirație. În mod *hotărât* avea nevoie de mai multă mișcare.

Era în dormitor și își scotea hainele ude, când ceva îi trecu prin minte.

Femeile fără pasiuni.

Acum era una dintre ele.

În zilele de după despărțire, Jack avu grijă să nu fie niciodată singur. În fiecare dimineață se scula la patru, și la cinci era la birou, cu mult înaintea colegilor săi. După program găsea pe cineva – oricine – și pierdea vremea la barul sportivilor de pe Fiftieth.

Nu știa cum altfel să suporte despărțirea. Niciodată nu îi

plăcuse să fie singur.

Astă-seară rămase în bar până la ora închiderii, bând cu Warren. Când în cele din urmă porni împleticit către casă, era pulbere.

Intră în apartament și o strigă pe Birdie.

Tăcerea îl prinse cu garda jos.

Atunci îl izbi cu adevărat realitatea. Erau despărțiți. Fără să se gândească mai bine, ridică receptorul și formă numărul ei. După al optulea apel, ea răspunse.

— Alo? Părea obosită.

El se uită la ceas. Aici era trei dimineața; miezul nopții în Oregon.

— Bună, Birdie.

— Oh. Bună.

Și-o imagină stând în pat, aprinzând veioza.

— E ciudat să fiu fără tine, recunoscu el încet, așezându-se pe patul nefăcut.

— Știu.

— Nu trebuia să spun „divorț". Eram supărat.

Ea nu răspunse imediat. Tăcerea ei îl făcu să se simtă de parcă era numai vina lui. În cele din urmă, ea spuse:

— Poate și eu trebuia să procedez altfel.

— Ce-o să fie acum? întrebă el. Era ceva ce chiar voia să știe. Trăise cu ea douăzeci și patru de ani. Oricare alt mod de viață era de mult uitat.

— Nu știu. Părea foarte distantă. Trebuie să stau un timp singură.

— Dar cu noi cum rămâne?

— Mergem înainte, cred. Să vedem unde ne duce drumul.

— Bine. Da. Încercă să găsească și altceva de spus. Sunt o mulțime de bani în contul din bancă. Poți să-mi trimiți notele de plată, dacă vrei.

— Mulțumesc, dar am un carnet de cecuri. Mă descurc.

— Oh. Bine. Tăcu din nou, derutat. Parcă deveniseră deja străini. Atunci, noapte bună, Birdie.

— Noapte bună, Jack.

El puse receptorul în furcă și se trânti pe pat, cu ochii în

tavan.

Mergem înainte.

Ce altceva mai era? În punctul în care ajunseseră aveau doar două posibilități. Să meargă înainte sau înapoi.

Ca și ea, el nu era pregătit să meargă înapoi.

17

Cu fiecare zi care trecea, Elizabeth se simțea puțin mai încrezătoare în ea. Acum putea să doarmă singură; asta nu părea mare lucru. Milioane de femei o făceau în fiecare noapte, dar pentru ea, o femeie care dormise toată viața ei de adult cu același bărbat, era ceva.

Nu-i mai era frică să mănânce în oraș singură. Ieri luase micul dejun la Wild Rose, absolut singură. Ba chiar mâncase tofu.

Astăzi era hotărâtă să încerce iar să picteze.

Își luă haina din cuierul de lângă ușă și sacoșa neagră din pânză în care își ținea ustensilele de pictat.

Afară, aerul era tare și rece. Traversă veranda și se opri în vârful scărilor. Oceanul era un amestec de cenușiu palid și lavandă. Iarba din curte semăna cu un petic de fetru verde, presărat ici și colo cu ciuperci albe ca zăpada, răsărite peste noapte. Pe cer, doi cormorani zburau leneș în cerc.

Își puse gluga și traversă covorul de gazon, încercând să evite ciupercile care arătau foarte frumos în iarbă. În vârful scării ce dădea pe plajă, se opri și se uită în jos.

Valurile erau înalte.

Dezamăgită, se așeză pe treapta de sus. Valurile albe se spărgeau de aflorimentele pietroase de la baza stâncii, împrăștiind în aer spumă. Când și când, simțea pe față stropi fini de spumă.

— Birdie?

Elizabeth se întoarse.

Meghann stătea în picioare lângă Porsche Boxster-ul său murdar de noroi. Blugii ei și puloverul negru de cașmir erau dungați de ploaie, iar părul îi era atât de încrețit de parcă făcuse tratament cu șocuri electrice.

— Tu îți dai seama că plouă?

— Meg! Elizabeth se ridică, își înșfăcă sacoșa și o luă la fugă. Când Meg o strânse în brațe, îi fu aproape imposibil să se mai desprindă.

— Să nu îndrăznești să plângi. Hai, bagă-mă sub un acoperiș undeva, de preferință cu un pahar în mână.

Elizabeth o luă de mână și o duse spre casă.

— În drum spre tine, mi s-a părut că văd un pește înotând pe șosea, spuse Meg.

Râzând, Elizabeth o conduse în casă, apoi făcu focul și scoase singurul alcool pe care îl avea. O cutie de vin.

Meghann se uită la cutie.

— E mai rău decât credeam. E clar că m-ai confundat cu un localnic. Așteaptă aici. Ieși din casă și se întoarse după un minut cu un geamantan pe care îl trânti pe măsuță și îl deschise. Pantofii se vând în cutii, vinul se vinde la sticle. Cotrobăi printre haine și scoase o sticlă de tequila. După scrisoarea aia „biata de mine" pe care mi-ai trimis-o, mi-am imaginat că s-ar putea să avem nevoie de asta.

— Ești cea mai bună prietenă pe care ar putea cineva s-o aibă.

Înainte de a mai fi rostit un alt cuvânt, băură fiecare câte două duște. În cele din urmă, Meghann împinse sticla la o parte și se rezemă de spătarul canapelei.

— Așadar, puștoaico, ce naiba mai faci?

Elizabeth oftă.

— E jalnic, Meg. Ani de zile am visat să-mi iau viața de la capăt, dar acum sunt *prea* singură. Sunt speriată de moarte. Dacă am făcut ce nu trebuia? Dacă…

— Tot prin ce treci tu e normal, crede-mă. O să fie mai bine.

— Spune-mi că te pricepi și la altceva decât să scrii rețete de prăjituri.

— Nu cred că vrei sfatul meu. Sunt prea aspră.

— Știu, dar acum sunt disperată. Ce mi-ai spune dacă aș fi o clientă?

— Să-ți scoți carnetul de cecuri.

— Foarte nostim. Hai, ajută-mă.

Meghann se aplecă spre ea.

— Ți-aș spune că uneori deciziile se iau prea repede. L-ai iubit pe Jack mult timp.

— Vrei să spui să mă întorc la el. Elizabeth se gândea ea însăși la asta, mai ales noaptea, când singurătatea și teama se

furișau în pat lângă ea. Știa că ar fi fost mai ușor să se întoarcă. Dar se săturase să urmeze drumul ușor. Era de parcă trăiam pe nisipuri mișcătoare, Meg. Mă duceam la fund, dispăream încetul cu încetul. Nu mă pot întoarce la asta.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— În Tennessee i-am scris o scrisoare. I-am spus doar că nu vreau să mă mut la New York, că am de gând să mă întorc în Oregon.

— Doar?

Elizabeth ignoră întrebarea.

— Când a ajuns aici, i-am spus că am nevoie să stau un timp singură. Asta și voiam, de fapt.

— Înțeleg că Jack a priceput situația.

— El a folosit cuvântul „divorț". Eu nici nu mă *gândisem* la el.

— Doamne, Birdie, la ce te așteptai? E bărbat, pentru Dumnezeu! L-ai abandonat, ai refuzat să-l urmezi. E ca și cum i-ai fi călcat mândria în picioare.

— Din nefericire, nu mi-am dat seama că mândria lui era subiectul. Eu credeam că vorbeam despre inimile noastre.

— Cu bărbații, întotdeauna e o chestie de sex. Dacă aș avea o fată, ăsta e sfatul despre lumea reală pe care i l-aș da.

— E un motiv suficient ca să continui să-ți iei anticoncepționalele. Elizabeth zâmbi, apoi oftă. Cred că trebuia să fi fost pregătită pentru supărarea lui – el a avut întotdeauna o vanitate sănătoasă dar știu că și el era nefericit. Mi-am închipuit că o să aprecieze o mică perioadă de despărțire.

— Probabil nu a crezut că vorbeai serios – mă refer la scrisoare. Iar apoi, când a aflat că vorbeai serios, i-a sărit țandăra. Doar pentru că a spus „divorț", nu înseamnă că și vrea divorț.

— Știu. Așa că dă-mi un sfat, Meghann. Am nevoie de planul tău de trei sute de dolari pe oră.

Meghann luă o înghițitură de tequila, apoi spuse încet:

— Ei bine, pentru o femeie ca tine, eu de regulă…

— Ca mine?

Meghann sări.

— Mamă bună, venit decent, fără experiență de muncă

adevărată.

— Oh, o femeie ca mine. Zi mai departe. Elizabeth se hotărî să mai ia o duşcă de tequila.

— Oricum, eu recomand de regulă găsirea unei slujbe. E bună pentru autorespect, ca să nu mai spun pentru contul din bancă. Totuşi, am trecut prin Echo Beach.

Elizabeth îi dădu înapoi sticla.

— Da. Poate la piaţa de peşte au nevoie de cineva care să cureţe somonul de maţe. Dumnezeu mi-e martor că la curăţat mă pricep.

— Cred că ar trebui să-ţi arunci plasa ceva mai departe.

— Ca de pildă Cannon Beach?

— M-am gândit la asta în drum spre tine. Mereu ai vrut să-ţi iei licenţa în arte frumoase, ţii minte? Acum ar fi o ocazie grozavă s-o faci.

— Asta a fost demult.

— Scuzele tale sunt subţirele, Birdie. Puteai s-o faci acum douăzeci de ani; ai preferat să n-o faci. Chiar vrei să-l păstrezi pe Jack şi să urmezi aceleaşi tipare vechi?

Era adevărat. Şi-ar fi putut lua licenţa înainte de naşterea copiilor. De ce nu şi-o luase?

Pentru că asta i-ar fi făcut viaţa grea. Dacă cina pentru Jack n-ar fi fost gata la timp? Sau dacă ar fi avut examen într-o seară de meci?

Dacă nu fusese destul de talentată?

— Cred că nu mi-am dorit-o suficient. Asta cel puţin era adevărat. Niciodată nu fusese bună la asumarea de riscuri mari, decât dacă erau în beneficiul copiilor ei. Şi iat-o acum, o femeie „ca ea", fără nimic pe care să se bazeze, şi fără nimic spre care să tindă.

— Fii îndrăzneaţă, Birdie. *Înscrie-te.* Urmează drumul pe care l-ai abandonat. Nu despre asta e vorba?

— Ei hai, Meg. Am patruzeci şi cinci de ani şi n-am mai pictat de douăzeci de ani. Uneori chiar nu ţi se mai dă o a doua şansă. Nu mai voia să vorbească despre asta. Nu mă văd făcând cerere pentru examenul de licenţă în baza scrisorilor de recomandare.

Meghann era chiar dezamăgită.

— Atunci ce zici de ore de pictură?

Elizabeth se cutremură la gândul ăsta. Să stea într-o clasă cu un grup de străini, imaginându-și că regăsise un talent pierdut? Nici vorbă.

Meghann se uită la ea.

— Bine, bine. Ți se zbate ochiul. Am să schimb subiectul.

— Mulțumesc.

— Ce zici de asta: *eu* am nevoie de ajutorul tău. Încerc să-mi schimb apucăturile de târfă. Problema e că nu știu cum să fac să cad pe spate în fața unor bărbați de vârsta mea.

Elizabeth râse.

— Ia-o încet. Renunță să te mai întâlnești cu bărbați care spun lucruri de genul *mișto*, *gagiu* și *asta-i nasol.*

— Și să fac conversație? Nu cred. Să-ți spun ceva, Birdie. Rezerva de bărbați e a naibii de mică. Ultimul meu partener și-a șters nasul pe fața de masă de la Canlis, ceea ce l-a plasat, de fapt, pe o treaptă evolutivă mult mai înaltă față de tipul care și-a suflat nasul pe geamul mașinii pentru că nu mai erau șervețele Kleenex în cutie. În vreo șase luni, tipul care curăță peștele de mațe o să înceapă să arate nemaipomenit. Când ai să-ți dai seama, în sfârșit, cum sunt bărbații de vârsta noastră, dă-mi un telefon. Ia stai așa! Și mai bine, mută-te în Seattle. Ai putea sta în celălalt dormitor.

— Știi că iubesc locul ăsta.

— Aici? E o altă planetă – una nelocuită. Și dă-mi voie să-ți spun că asta nu e o ploaie obișnuită. Eu sunt din Seattle; noi cunoaștem ploaia.

Râzând, Elizabeth își luă prietena de umeri și o trase spre ea.

— Plaja e frumoasă.

— Când poți s-o vezi. Venind spre tine, am văzut un grup de turiști japonezi legându-se unul de altul pentru o plimbare pe plajă. Probabil că nu vor fi niciodată găsiți.

— Când răsare soarele…

— De două ori pe an.

— E cel mai inimos loc de pe pământ. Aici poți să respiri.

— Eu pot să respir și în Beirut. Asta nu înseamnă că vreau să trăiesc acolo.

Se auzi alarma de la cuptor. Elizabeth se ridică în picioare, dându-și seama brusc ce beată era. Avea picioarele moi ca vata, și nu-și simțea deloc vârful degetelor. Asta o făcu să chicotească.

— Vino cu mine.

Meghann se ridică.

— Unde mergem? Să dansăm? Îmi place la nebunie să dan… Se încruntă. Despre ce vorbeam?

Se agățară una de alta, chicotind. Elizabeth o conduse pe Meghann prin bucătărie.

La ușa din față, Meghann se opri clătinându-se.

— Afară? Plouă ca dracu'.

— Puțină apă n-o să-ți facă rău.

— Prefer să nu ies.

— O să mergem jos pe plajă. Eu mă duc în fiecare seară la ora asta. Pentru mine, a devenit un ritual. Un fel de antidot contra fricii.

— Asta din cauză că n-ai o viață. Timp de două zile, sunt aici ca să te distrez.

Elizabeth o trase după ea.

— Grăbește-te. Altfel le pierdem. Balenele mele sunt foarte punctuale.

Meghann se opri ca trăsnită.

— Balene? Glumești, nu-i așa?

Elizabeth râse. La naiba, se simțea bine.

— Haide, doamnă avocat. Pentru prima dată, ai să fii condusă, n-ai să mai conduci tu.

Pășiră în curtea întunecoasă. Turna cu găleata, iar curtea devenise o imensă băltoacă de noroi.

— Ai grijă, alunecă, spuse Elizabeth.

Erau pe la mijlocul curții când se auzi primul strigăt.

— Repede! Sunt aici.

— Nu ești sănătoasă, spuse Meghann, scuipând ploaia. Ai nevoie de ajutor medical serios, probabil pe termen lung.

Jack ajunse la studio puțin mai târziu ca de obicei. Stătuse în oraș până târziu noaptea trecută, dând pe gât pahar după pahar cu Warren la Hogs'n Heifers. Nici nu mai ținea minte cum

ajunsese acasă.

Considerase că era un motiv serios să sărbătorească: *Good Sports* avusese premiera săptămâna trecută și devenise imediat un succes. Ratingurile trecuseră prin acoperiș.

Jack era iarăși cineva. În sala de conferințe, se duse direct la automatul de cafea și își turnă o ceașcă.

— Doamne sfinte, spuse Warren râzând, arăți ca dracu'! Nu mai ții la petreceri ca pe vremuri, eh, Jacko?

Zâmbind, Jack se așeză pe scaunul din piele.

— Nici tu nu arăți prea bine. Poate n-ar fi trebuit să mănânci farfuria aia ultimă de nachos.

Înainte ca Warren să apuce să răspundă, ușa se deschise. Producătorul executiv al emisiunii, Tom Jinaro, intră vioi în sală. După el venea tropotind asistentul său, Hans, cu brațele încărcate de carnete galbene și topuri de hârtie.

Tom se așeză ca de obicei în capul mesei. Un moment mai târziu intră asistentul lui Warren și se așeză lângă el.

Jack stătea singur pe partea lui de masă.

Tom se uită la însemnările sale, apoi la fețele din jur.

— Hans crede că ar trebui să facem ceva privitor la efedrina din suplimente. E un fel de agent mortal secret. Tu ce zici, Warren?

Warren dădu din umeri.

— Dacă cineva cade mort, probabil că e un subiect de reportaj în asta.

— Jack? Părerea ta care e?

— Sincer să fiu, Tom, eu cred că n-are niciun Dumnezeu. Genul ăsta de subiect l-ar putea aborda *60 Minutes* sau *Dateline* pentru că ei au timp de emisie foarte mare. Noi putem împinge lucrurile puțin mai departe, făcând oamenii să se gândească. Zilele trecute am citit un articol – cred că era în *The Christian Science Monitor*, dar se poate să fi fost în *Times* – oricum, era despre frământările din Irlanda de Nord. O comparau cu Statele Unite după 11 septembrie. Irlandezii știu să trăiască în vremuri nesigure, primejdioase. Trebuie să existe un mod de a lega asta de sport.

Tom începu să bată cu pixul în masă. După câtva timp spuse:

— Jack are dreptate. Eu nu știu mai nimic despre Irlanda, dar e o momeală mai bună decât un drog asupra căruia nu se poate pronunța nimeni. Se întoarse spre Hans. Tu știi ceva despre Irlanda?

Hans se încruntă și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— În Orientul Mijlociu există o tabără sportivă în care puști evrei și palestinieni își petrec timpul împreună. O fi ceva de genul ăsta și în Irlanda. Știi tu, catolici și protestanți care vin împreună pe terenul de fotbal sau o chestie ca asta.

Tom zâmbi.

— De data asta ești tu omul meu, Hans. Verifică. Până mâine dimineață să-mi faci un raport. Apoi bătu cu palma în masă. Bun, iubitori ai sportului, să trecem la programul de azi.

Își petrecură următoarele două ore citind și redactând textul emisiunii. Apoi Jack și Warren intrară în studio unde îi aștepta invitatul lor – un săritor la lungime din lotul olimpic, care de curând fusese diagnosticat cu MS.

După emisiune, Jack se mai învârti prin studio o vreme, stând de vorbă cu diverși cameramani și sunetiști care rămăseseră și ei peste program. După vreo oră, când clădirea era aproape pustie, se întoarse în biroul său.

Se așeză la birou și ridică receptorul, formând un număr din memorie.

Ea răspunse la al treilea apel.

— Alo?

— Bună, Sally, spuse el rezemându-se în scaun.

— Jack! Ce plăcere să te aud! Cum merge la New York? Am auzit că emisiunea ta înregistrează audiențe record.

El nu mai ținea minte de când cineva păruse să se bucure atât de sincer auzindu-l la telefon.

— Totul e grozav. Fox mă consideră un zeu.

— Toți te considerăm, Jack. Pe aici nu mai e deloc amuzant fără tine.

— Atunci, poate n-o să ai nimic împotrivă să te muți la New York. Am nevoie de o asistentă.

— Glumești?

— Nu. Este o ofertă autentică, aprobată de șeful meu. Nu-ți

putem oferi foarte mulți bani, dar sunt sigur că e mai mult decât câștigi tu acum.

— Pot să fiu acolo în zece zile. Râse. Am să trăiesc în YWCA, dacă trebuie. Mulțumesc. Nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine.

— O meriți, Sally.

— Îți mulțumesc.

După ce Jack închise, rămase acolo un minut. Tocmai se pregătea să plece acasă când sună telefonul.

Era Warren.

— Salut, Jacko, Beth are diseară oră de yoga. Ce zici de-o cină la Sparks?

— Contează pe mine.

— La șapte treizeci e bine?

— Ne întâlnim acolo.

Lui Jack îi luă mai mult decât se așteptase să ajungă acasă, să-și pună o pereche de blugi Levi's și un tricou negru, apoi să prindă un taxi. Opri în fața restaurantului la șapte patruzeci și cinci.

Patroana, o tânără drăguță îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, îi zâmbi.

— Bine ați revenit la Sparks, domnule Shore.

— Mulțumesc. E plăcut să fiu aici. Am întâlnire cu Warren Mitchell.

— A sosit deja. Urmați-mă. Se întoarse și o luă înainte. Fundul ei mic și frumos se legăna ușor încoace și încolo. El o urmă la o masă situată într-un colț din fundul restaurantului.

Acolo femeia îi atinse brațul și îi zâmbi.

— Sunt aici până la ora închiderii. Dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-mă.

Doamne, ce bine era să fie iarăși dorit!

— Am să mă gândesc la asta, drăguță, spuse el așezându-se. Se uită în urma ei.

Warren râse.

— Am comandat pentru tine un Dewar's cu gheață. Ridică paharul în semn de salut. E uluitor ce poate face pentru sex-appeal-ul unui bărbat puțină expunere TV, nu-i așa? Chiar și

pentru babalâci ca noi.

Jack luă paharul.

— E tare bine să fii iar cineva, asta e sigur.

Warren luă o înghițitură.

— Îmi închipui că n-a fost ușor să ajungi din NFL într-un post de redactor sportiv în Sioux Falls.

— N-am fost niciodată în Sioux Falls, dar ideea se reține. A fost un iad.

— N-am fost lângă tine atunci. Când ți-a cedat genunchiul.

— Nu puteai să faci nimic.

— Aiurea! Warren mai luă o înghițitură. Treaba m-a speriat de moarte, știi? Acum erai în vârful lumii, iar în clipa următoare la podea, numărat.

— Am știut întotdeauna că am genunchi de sticlă. A fost doar o problemă de timp.

— Cum ai ieșit din asta?

Jack se rezemă de speteaza tapițată. Asta era ceva la care nu se mai gândise de ani de zile – cum era să pierzi totul. După operații dormise foarte mult; asta ținea minte. Stătea zile întregi, poate săptămâni, în dormitor, cufundat în întuneric, prefăcându-se că durerea era mai mare decât era, înghițind pilule ca pe bomboane.

Într-o zi, Elizabeth trăsese draperiile cu fermitate. *Ți-a expirat timpul, Jackson Shore. Acum scoală-te, îmbracă-te și vino în camera de zi. Avem de pus la cale restul vieții tale. Dacă nu apari în zece minute, arunc apă rece pe tine, așa că nu o freca.*

Și se ținuse de cuvânt – îi vărsase apă în cap. Apoi, mai târziu, îndrăznise să folosească cuvintele interzise: *dependență de droguri*.

— Elizabeth m-a scos din asta.

— Nu mă miră. Ai avut noroc cu Birdie. Dacă m-aș fi însurat și eu cu o fată ca ea în loc de…

— Ne-am despărțit. Era prima dată când spunea cuvintele cu glas tare. Îl mira ce simțea, atât deprimare cât și ușurare. Aseară Warren îl întrebase în repetate rânduri când se întorcea Birdie. Mi-a trebuit ceva timp s-o spun cu glas tare, atâta tot.

— Doamne, erați căsătoriți de-o veșnicie! Voi sunteți singura

speranță pe care o avem noi, ceilalți.

Auzise asta ani de zile, de la toți prietenii lui care se însuraseră și divorțaseră și iar se însuraseră.

— Atunci, nu există speranță.

— Te simți bine?

Răspunsul la întrebarea asta avea multe subînțelesuri. Adevărul era că nu voia să privească prea adânc. Când o făcea – mai ales noaptea târziu, fiind singur – își amintea de vremurile bune și nu de cele rele, și îi era dor de ceea ce pierduseră. Era mai bine să înoate la suprafață în acel bazin, să se simtă bine cu referire la noua lui viață.

— Da. Căsnicia noastră intrase într-o zonă moartă.

— Știu cum e. Tăcerea o să te omoare. Ea cum suportă?

Warren presupunea că el luase decizia de a se despărți. Bineînțeles. Nimeni n-ar fi crezut că Birdie are curajul să pună capăt căsniciei lor.

— E bine. Vrei, te rog, să vorbim despre altceva?

— Sigur, Jack, spuse încet Warren. Cum vrei tu.

18

Plaja devenise sanctuarul lui Elizabeth. În termeni mai simpli, o salvase. În ultimele săptămâni, pe ploaie sau pe soare, își petrecuse ore întregi stând pe stânca „ei" – o stâncă plată, tocită de valuri. Vremea nu o deranja. Zi de zi, ceas de ceas, devenea mai puternică.

Azi, în sfârșit, era pregătită să se întoarcă în lumea ei obișnuită.

Conform agendei ei, în seara asta – joi – aveau loc licitația anuală de la bibliotecă și dineul urmat de dans. Era uimitor că uitase, date fiind nenumăratele ore pe care le petrecuse organizând evenimentul.

Ridică receptorul și o sună pe prietena ei, Allison Birch.

— Bună, Ali. Sunt Elizabeth.

— Oh, bună. Credeam că te-ai mutat deja la New York.

— M-am întors.

— Jack e iar la postul nostru TV? Nu l-am văzut.

— *Eu* m-am întors. Jack și cu mine…

Urmă o pauză lungă.

— V-ați despărțit?

— Am luat doar o pauză, atâta tot.

— Doamne! Nu m-am gândit niciodată că o să te părăsească. Adică… știu că voi doi aveați probleme, dar am crezut că era… știi tu. Așa cum suntem toți nefericiți din când în când.

Bineînțeles că Allison presupunea că despărțirea era ideea lui Jack. Femeile ca Elizabeth nu părăseau bărbați ca Jack.

— Și ce-ai de gând să faci? întrebă Allison.

— Mă gândeam să-mi caut o slujbă.

— În Echo Beach? Allison râse. Ce să faci?

— Încă nu știu. Oricum, sunt aici și am vrut să știi. Poate luăm masa împreună miercurea viitoare, după ședința de comitet.

— Sigur.

— Iar diseară este licitația de la bibliotecă. Cred că ne întâlnim acolo.

De data asta, Allison făcu o pauză. Elizabeth se încordă.

— E și dans, spuse Allison. Pe cine ai să aduci?

Elizabeth rămase surprinsă.

— Nu m-am gândit la asta.

— Va trebui să stai singură la masa noastră. N-o să fie ciudat?

— Cred că va trebui să învăț să merg singură peste tot.

— Mda, spuse Allison cu un oftat. Și eu cred. Vrei să vină să te ia Chuck?

— Nu, spuse încet Elizabeth, știind acum că nu avea să se ducă. Nu putea să se ducă. După ce mai discutară câteva nimicuri, invocă o durere de cap și închise. Se trânti pe canapea.

Afurisita asta de despărțire presupunea o serie nesfârșită de lovituri întârziate.

Acum era singură.

Sentimentul acela de milă de sine îi dădea târcoale, dar refuză să-i cedeze. Se ascunsese destul.

Era timpul să se înscrie din nou în traficul vechii sale vieți. De data asta nu avea să existe nicio bandă de refugiu. Așa era viața. Ceea ce conta era învingerea fricii.

Se ridică și se duse în bucătărie după un pahar cu apă. Acolo, lângă frigider, dădu cu ochii de calendar.

Licitație bibliotecă 6:30
Fără pasiuni 7:00

Uitase cu totul de întrunire, ceea ce era ciudat, întrucât chiar avusese de gând să se ducă.

Însă în seara asta, se ducea la licitație.

Merse la etaj, făcu un duș, își vopsi părul și apoi își puse o rochie tricotată roșie, elegantă pe care o cumpărase luna trecută. Se fardă cu mare grijă, după care alese o singură bijuterie, un colier cu fluture din argint și onix.

Când se uită în oglindă, văzu o femeie ușor supraponderală, într-o rochie sexy, mulată. Deloc o „nouă" Elizabeth.

După ce dezbătu din nou problema, luă din debara un șal negru de cașmir și ieși din casă.

Trecu pe lângă mai multe orășele de la țărmul oceanului. La

Mancanita, părăsi autostrada și se înscrise pe șoseaua șerpuitoare care ducea spre plajă. Ici și colo, pe fundalul înserării, străluceau case. În cele din urmă, ajunse în parcarea unuia dintre puținele hoteluri de patru stele de pe coastă. Parcă mașina și rămase acolo. Era șase și douăzeci și cinci. Licitația avea să înceapă în orice clipă. Dacă aștepta prea mult, toată lumea avea să-i observe intrarea. Mai bine să se strecoare înăuntru în liniște.

Inspiră adânc.

— Bun. Acum cobor din mașină.

Se înfășură în șalul de cașmir și porni spre hotel.

În hol, văzu mai mulți oameni pe care îi cunoștea. Zâmbind, dând din cap, merse mai departe, dar era convinsă că în urma ei se șoptea *Unde e Jack?*

Era o închipuire, de bună seamă.

Urcă repede scările acoperite cu covor, spre sala de bal. În fața ușii deschise, se opri.

Zeci de oameni frumos îmbrăcați stăteau la mese, discutând între ei. Ea știa despre ce vorbeau. Bărbații despre slujbă și sport, femeile despre școală, copii și cure de slăbire.

În colț, un trio de jazz cânta o veche melodie a Ellei Fitzgerald.

Nu trebuia să se uite pe bilet ca să-și găsească masa. Era acolo, în față și pe centru. Unul din avantajele de a fi prima voluntară din Echo Beach era poziția bună a mesei. Desigur, faptul că era – *fusese* – măritată cu unul dintre puținele celebrități ale orașului nu strica.

Allison și Chuck erau așezați deja. Și alte cupluri ocupaseră deja locuri la masă, discutând încet și bând șampanie. Toți erau oameni pe care Elizabeth îi cunoștea, pe unii bine, pe alții doar din vedere. Într-un oraș de mărimea asta, toată lumea cunoștea puțin pe toată lumea.

La masă erau două scaune libere.

Elizabeth știa că putea s-o facă; o știu dintr-o dată, cu certitudine. Putea să-și ridice bărbia și să treacă prin mulțimea care șușotea și să-și ocupe locul la acea masă cu două scaune libere.

Dar de ce?

Asta nu era viața ei. Era cea pe care și-o asumase din obligație. Produsul secundar al vieții lui Jack. De asta avea atâtea cunoștințe în sala asta și așa de puțini prieteni.

Cu mult timp în urmă, când fetele erau mici și banii puțini și la fiecare doi ani se mutau în alt oraș, descoperise că cel mai rapid mod de a-ți face prieteni era să te oferi voluntar pentru toate. Oraș cu oraș, tiparul ei rămăsese același. Mutare, voluntariat, prietenii fragile, altă mutare.

În Echo Beach, își potcovise automat viața conform urmei pașilor lui Jack fără să-și bată capul de a pune la îndoială alegerile.

Acum exact asta făcea.

Nu voia să fie femeia care fusese. Nu ăsta era tot rostul a ceea ce făcuse? Nu voia să se topească în această mulțime, să vorbească despre lucrurile obișnuite, și să fie buna Elizabeth, soția lui Jack.

Întoarse spatele celei care fusese și, ca Cenușăreasa, coborî scările în fugă cu șalul fluturând în urma ei și intră în mașină.

Aruncă o privire pe ceasul de bord și văzu că era șase patruzeci.

Întrunirea Grupului femeilor fără pasiuni începea în douăzeci de minute.

Porni motorul și apăsă pe accelerație. Era șapte și cincisprezece când ajunse la colegiu.

Înfășurându-se strâns în șal, străbătu repede coridoarele pustii și intră în clasă.

— Ne temeam că n-ai să reușești să vii săptămâna asta.

În mod uimitor, Elizabeth râse. Primirea asta era exact ce îi trebuia.

— M-am rătăcit.

Mina chicoti.

— Toate ne-am rătăcit, iubito. Vino.

Elizabeth făcu slalom prin cercul de femei și se așeză pe scaunul liber de lângă Kim.

Kim nu zâmbi.

— Trebuia să fi rămas acasă. Grupul ăsta o să te tragă în jos.

Elizabeth se uită la fețele acestor femei care știau exact ce simțea ea acum.

— În ultimul timp mă trăgeam în jos singură.

— Zău? Pari mai fericită, spuse Kim.

Înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Sarah deschise ședința:

— Cine vrea să înceapă în seara asta?

Spre uimirea ei, Elizabeth ridică mâna. Simți o undă de teamă când toate se uitară la ea.

— Eu și soțul meu ne-am despărțit.

— Și ce simți legat de asta?

O dată ce începu să vorbească, Elizabeth descoperi că nu se mai putea opri. Spuse pe nerăsuflate toată povestea și sfârși cu:

— Astă-seară am încercat să mă întorc la vechea mea viață nouă, dar nu știu cu ce să încep. Așa că am venit aici.

Mina se aplecă în față.

— Săptămâna asta m-am gândit la tine. Poate că sunt mediu, îi zâmbi trist lui Elizabeth. Oricum, ieri, citeam catalogul colegiului căutând orele pe care le-aș putea lua acum că am carnet de șofer, și am observat că începe curând un curs de pictură.

Elizabeth simți o scânteie mică de ceva. Speranță, poate.

— Serios?

Mina băgă mâna în poșeta din petice de piele și scoase un catalog.

— L-am păstrat pentru tine. Poftim.

— Mulțumesc, spuse Elizabeth, mirată să-și dea seama că era cu adevărat recunoscătoare.

După aceea, discuțiile își urmară cursul ca de obicei, presărate ici și colo cu emoții subtile – râsete sau plânsete.

Singura care nu vorbi fu Kim. Pe tot parcursul întrunirii ea stătu țeapănă lângă Elizabeth, jucându-se cu un pachet de țigări pe jumătate gol, pufăind disprețuitor când și când.

În cele din urmă, întrunirea se sparse. Elizabeth mai rămase câteva minute, apoi se întoarse la mașina ei.

Era aproape de parcare când o observă pe Kim, care stătea singură, fumând o țigară.

Elizabeth ezită o clipă. În viața ei precedentă, n-ar fi îndrăznit să se amestece în durerea altei persoane. Ar fi păstrat distanța, respectuoasă.

Prin întuneric, în lumina alb-albastră a unui felinar se uită la Kim. Privirile li se întâlniră.

Elizabeth se duse la ea. Când fu aproape, văzu urme de lacrimi pe fața palidă a lui Kim.

— Vrei o țigară?

— Nu, mulțumesc.

Rămaseră acolo, tăcute, uitându-se spre parcare. Fumul parfuma aerul rece.

— Ai fost vreodată la concursul de castele de nisip de pe Cannon Beach? întrebă Kim, suflând fumul.

— Sigur. Cunoștea bine concursul; toți localnicii îl cunoșteau. Oamenii veneau de la mile depărtare pentru a construi sculpturi complicate, frumoase. Totul de la castele la sirene. Fiecare lucrare părea frumoasă și permanentă, dar până dimineață oceanul le lua pe toate înapoi.

Înțelegea. Ca și ea cândva, Kim crezuse că o căsnicie era teren solid. Însă aceasta era numai nisip.

Kim se uită la ea.

— Sarah crede că sunt speriată. Că mi-e frică să sper.

— Tuturor le e frică.

Kim aruncă țigara și o strivi cu tocul cizmei.

— Cred. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Voi fi aici.

Kim se îndepărtă, urcă la volanul unei frumoase Miata albastre și demară.

Elizabeth o urmă. Pe autostradă, drumurile li se despărțiră.

Elizabeth trecu pe la poștă, își luă corespondența, apoi își continuă drumul spre casă.

La ora la care parca, ploua iarăși.

În casă, își azvârli șalul pe masa din bucătărie și se uită prin corespondență. Acolo era un plic mare de la Meghann.

Îl deschise. Pe masă căzură cataloage de colegiu. Columbia. NYU. SUNY. Trei dintre programele postuniversitare pe care Elizabeth le acceptase cu mulți ani în urmă.

Pe un bilet scria: ACUM NU POȚI SPUNE CĂ N-AI TIMP.

Elizabeth evită să vorbească cu fetele ei. Avea grijă să sune în timpul orelor de școală sau al antrenamentului la înot, și lăsa mesaje vesele care sunau de parcă totul se desfășura ca întotdeauna. Tata se descurca grozav la New York. Mama muncea din greu să termine de pregătit casa pentru chiriași. Minciuni care se tot adunau.

Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Era unu patruzeci și cinci.

Patru patruzeci și cinci în Washington D.C.

Chiar acum erau la antrenamentul de înot. Sâmbătă era marea întrecere cu UVa.

Lașo, se gândi Elizabeth în timp ce forma numărul. Era atât de absorbită de mesajul ei optimist încât nici nu-și dădu seama că răspunsese Stephanie.

— Alo?

Elizabeth râse nervos.

— Bună, iubito, mă bucur să-ți aud vocea. M-am gândit mult la voi în ultimul timp.

— Bună, mamă. Stephanie părea obosită. Radarul tău uterin trebuie că funcționează. Mi-e rău.

— Ce-ai pățit?

O pauză se strecură pe fir, și în acea fracțiune de secundă Elizabeth își închipui ce era mai rău. Așa se întâmplă, când ai copii.

— Nu suna la nouă unu unu. Mi-e rău de la stomac, atât. Tot ce mănânc îmi vine înapoi.

— Jamie are grijă de tine?

— Mda, asta-i specialitatea ei. Azi-dimineață mi-a spus: „Dacă îți vine să dai la boboci, ferește-mi pantofii cei noi".

Elizabeth râse. Așa era Jamie.

— Sunt sigură că ai să te pui pe picioare foarte repede.

— Sper. Auzi, mamă, mă bucur că ai sunat. Voiam să vorbesc cu tine despre ceva. Părinții lui Tim ne-au invitat pe mine și pe Jamie să mergem la ei la schi în vacanța de primăvară. Au o casă în Vermont. În a doua săptămână din martie.

Slavă Domnului!

— Asta sună grozav.

— E cam scump. Biletele…

— Tatăl vostru își poate permite. Elizabeth icni. Trebuia să fi spus *Ne putem permite.*

— Ar fi prima vacanță de primăvară când nu venim acasă. Ești de acord?

Dulcica de Stephie, mereu își făcea griji să nu rănească sentimentele celorlalți.

— O să-mi fie dor de voi, firește, dar să vă duceți. Distrați-vă.

— Mulțumesc, mamă. Ia zi, cum merge cu casa? Trebuie că înnebunești. De fiecare dată când îl sun pe tata, pare extaziat de Manhattan. Probabil că ți-e tare dor de el.

— Da, spuse Elizabeth, strâmbându-se la minciuna asta.

— Cât mai stai în Oregon?

— Nu știu. Se pare că nimeni nu vrea să trăiască atât de departe, și nu putem lăsa casa pustie. Se uită la mâna stângă. Inelul cu diamant era tot acolo. Faptul că îl mai purta era atât minciună cât și adevărul cel mai profund. Uitându-se acum la el, vedea minciuna. Cum merge cu școala? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

Ținu. Stephanie îi povesti mai multe întâmplări amuzante despre cum sora ei intra și ieșea din bucluc.

— Jamie a provocat echivalentul social al ciocnirii în lanț a zece mașini și nici n-a băgat de seamă. Tim spune că are nevoie de o oglindă retrovizoare pentru a-și vedea viața.

Elizabeth râse.

— Seamănă cu tata. El nu se uita niciodată înainte să sară. Spunea că asta strică surpriza. Glasul i se gâtui la gândul: *E mort.*

— Ești bine, mamă?

— Mi-e dor de el.

— Știu. Lui Jamie îi vine foarte greu să depășească asta. Ea și bunicul erau foarte apropiați. Cred că îi afectează performanțele la înot. Și nu doarme bine.

Elizabeth oftă. Biata ei fetiță! O fi fost Jamie tare pe dinafară, dar pe dinăuntru era moale ca umplutura de bomboane.

— Stai cu ochii pe ea în locul meu. Am s-o sun mâine după antrenament.

— Am încercat s-o fac să meargă la un psiholog în campus, dar știi cum e Jamie. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea.

— Ești o fată bună, Steph, spuse Elizabeth. Ți-o spun suficient de des?

— Da, mamă. Tu ești bine?

— Sigur. Doar puțin obosită.

Stephanie rămase tăcută o clipă. În fundal se auzea un televizor.

— Ți-ai fi dorit să faci ceva, pe lângă să ai copii și să te măriți?

Era genul de întrebare la care o femeie ajungea de regulă prea târziu, după ce alesese un drum și își dăduse seama că acesta era o fundătură.

— Ce te face să întrebi asta?

— Mă uit la emisiunea aia despre o femeie care și-a omorât copiii. Se pare că și-a dorit întotdeauna să fie polițistă. Oricum, psihiatrul bălmăjește ceva despre femeile care își sublimează nevoile. El compară asta cu încărcarea unei arme. Într-o zi: bang!

Bang, într-adevăr. Ar fi fost ușor să evite subiectul, însă hotărî să n-o facă. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să le spună deja fiicelor sale, sfaturi pe care ar fi trebuit să le dea. Din păcate, unele adevăruri le afli prea târziu.

— Nu *în loc de;* atunci nu v-aș fi avut pe tine și pe Jamie. Dar *în plus*, poate. Îmi plăcea să pictez. Am pierdut asta undeva pe drum.

— N-am știut de așa ceva.

Ăsta era, probabil, cel mai rău dintre toate eșecurile ei. Se temuse atât de tare de visul ei pierdut încât își imaginase că nici nu existase. Cum putea o femeie care își tăiase propriile aripi să-și învețe puiul să zboare?

— Nu știu de ce n-am vorbit despre asta. Deși pe vremuri eram ceva aparte.

— Mai ești încă, mamă.

— Mă gândesc să urmez un curs de pictură la colegiul local.

Gata, o spusese.

— Ar fi nemaipomenit. Sunt siguri că ai să-i lași pe toți mască.

Elizabeth râse.

— Dar nu uita, Stephanie, că ăștia sunt anii tăi de aur. N-ai soț, n-ai copii, n-are cine să-ți spună ce să nu faci. Asta e perioada în care poți să visezi la lucruri măreațe și să zbori. Elizabeth își auzi nota de regret din glas. Era atât de simplu să vezi lumea retrospectiv! Dădu să spună ceva, apoi auzi un sunet care o alertă. Iubito? Plângi?

— Nici vorbă, mamă. Nu mi-e bine, atât. Acum mă doare capul. Cred că am să mă întind. Am s-o pun pe Jamie să te sune când se întoarce de la antrenament.

— Bine, scumpo. Bea multe lichide. Și salută-l pe Tim din partea mea. Din partea noastră, se corectă ea. Ce repede începuse să gândească la singular!

— Spune-i tatei că îl iubesc.

— Îi spun.

— Și spune-i să mă sune diseară. Vreau să aud cum a mers marele lui interviu cu Jay.

(Care Jay?)

— Bine, spuse ea. Te iubesc.

— Și eu vă iubesc. Pa.

În ultimele zile, viața lui Jack fusese un meci jucat în viteză. Punerea sub acuzare a lui Drew Grayland fusese transmisă la Court TV. Tânărul nu recunoscuse nimic și pledase nevinovat, dar asta nu conta. Toată povestea sordidă ieșise la suprafață. În toată America, studenți și părinți protestau împotriva lipsei de răspundere a sportivilor. Studente de la zeci de universități înaintaseră acuzații de viol împotriva unor jucători de fotbal și baschet.

La baza poveștii stătea Jack Shore. Cu noroc și șansă – și o mulțime de bani Fox pentru reclamă – devenise băiatul de poster național. Toată lumea știa acum din nou cine era el.

Acum stătea pe marginea scaunului. Efectiv.

Sally stătea lângă el, bătând cu piciorul în podea în timp ce căuta prin coșul cu fructe de pe măsuță.

— Ai să fii *mare*, spuse ea pentru cel puțin a cincisprezecea oară în tot atâtea minute.

Sincer vorbind, avea nevoie ca ea să i-o spună, iar și iar. În mare parte de asta o angajase. Îi flata orgoliul și, firește, era o asistentă a naibii de bună.

Se auzi o bătaie în ușă. Intră Avery Kormane, femeia care îl condusese în camera mică de așteptare, fără ferestre și efectuase preinterviul.

— Ce faceți?

— A mai vomitat cineva la *The Tonight Show,* sau eu am să fiu primul?

— Un invitat din Kentucky a aruncat o privire la audiență și a căzut cu fața pe podea. Zâmbi. Toată lumea are emoții în camera asta. Ți-am văzut înregistrările. Ai să te descurci grozav o dată ajuns în fața camerei. Concentrează-te asupra lui Jay dacă ai emoții. E un tip de treabă. O să te prindă el dacă ai să cazi.

Sally îl alesese pe Leno din același motiv. Când, săptămâna trecută, începuseră să curgă ofertele, Jack gravitase instinctiv către Letterman. Sally fusese cea care îi amintise că Leno era mult mai ușor.

Avery își consultă agenda.

— Cum ți-am spus mai devreme, locul tău e cel mai aproape de Jay. Celelalte trebuie să fie libere. George Clooney trebuie să prindă un avion spre D.C. pentru următoarea rundă a turului său de presă.

Jack se uită la monitorul din perete. Pe ecran, Thea Cartwright râdea cu Jay. Era cea mai frumoasă femeie de la Hollywood.

— Ce e cu Thea?

Avery ridică iute privirea. În spatele celei mai urâte rame negre de ochelari din lume, ochii i se îngustară.

— O cunoști? N-am asta în însemnările mele.

Sally se încruntă la el.

— Nu, nu. Mă gândeam doar că e grozavă. Atâta tot. Se simțea ca un idiot.

Nasul lui Avery se încreți.

— Oh, asta. Ei bine, ea va fi de mult plecată. Are o premieră

diseară. Tu doar dai mâna cu Jay, saluți publicul și te așezi. Se uită la ceas. Urmează-mă.

Jack făcu ce i se spuse. Sally se lipi de el ca cleiul. Străbătură labirintul de holuri, trecând pe lângă mai multe uși închise deasupra cărora era aprins indicatorul *în emisie.* În cele din urmă ajunseră la marginea platoului.

Un indicator vertical și îngust lumina cuvântul „Hollywood" de lângă el. Reflectoarele zumzăiau încetișor.

Jack își simți palmele asudând. Emoția îl strangula.

— Ai să fii grozav, spuse din nou Sally.

El își dori să fi fost aici Elizabeth. O privire de la ea, ca o atingere de pană, avea darul de a-l calma. Își dorise ani de zile această apariție la scară națională, dar acum că era aici, avea emoții ca un alergător la linia de start.

Treaba asta nu era ca cititul știrilor de pe teleprompter. Trebuia să fie relaxat și spiritual. Avery menționase *anecdotele personale cu caracter amuzant* ca pe un lucru bun.

I se întâmplase vreodată ceva cât de cât amuzant?

M-a părăsit soția luna trecută… hop și-așa! Suficient de amuzant?

Izbucniră aplauze. Pe perete, fulgeră o lumină roșie.

Avery îi bătu pe umăr.

— Ești în emisie, Jack. Baftă!

El îngână ceva – habar n-avea ce – și ieși împleticit de după colț. Luminile străluceau ca pe Broadway și erau ațintite pe figura lui. Abia dacă deslușea rândurile de oameni. Clipi brusc, dându-și seama că luminile nu erau ațintite asupra lui; el se holba drept într-un reflector.

Tâmpitule.

Își simți zâmbetul nepotrivit, de parcă îl împrumutase de la un bărbat mai masiv.

Jay venea spre el cu mâna întinsă.

— Fulgerul Săritor Jack, spuse el zâmbind.

Și uite așa, simplu, emoțiile lui Jack se risipiră. Uitase că el era Fulgerul.

— Salut, Jay. Salută cu mâna mulțimea, care aplaudă frenetic.

Îl urmă pe Jay pe scena viu luminată. Era la biroul mare de lemn când o văzu. În același timp, auzi glasul lui Jay.

— Thea a vrut să rămână. Spune că fotbalul e pe locul doi în preferințele ei sportive.

Dinspre public se auzi un murmur de aprobare.

Thea se ridică de la locul ei și veni spre el. Trupul ei subțire, cu picioare lungi abia dacă era acoperit de un top fără bretele, negru, și o fustă mini de un roz aprins. Aproape că nu era machiată. Părul ei blond ca paiul arăta de parcă fusese retezat cu coasa. Era al naibii de sexy. Cu tocuri înalte, era cât el de înaltă.

O fracțiune de secundă, avu din nou șaisprezece ani, un puști care lipea pe perete posterele cu Farrah Fawcett.

Thea zâmbi larg publicului.

— Ei bine, ăsta da bărbat chipeș, mă înșel, doamnelor?

El fu cât pe ce să leșine. Dădu din cap și își impuse să se întoarcă, temându-se că se uita de prea mult timp la ea.

Își ocupă locul.

— Așadar, spuse Jay așezându-se la birou, ai agitat un pic lumea sportului.

— Am fost la locul potrivit și la momentul potrivit când a izbucnit povestea. Exersase în oglindă modestia. Ea nu venea firesc.

Jay zâmbi larg.

— Pun pariu că e bine să fii iar în luminile rampei.

— Este.

— Cum au fost anii fără fotbal?

Toate celebritățile îl întrebau asta. Nimic nu speria mai mult o persoană faimoasă ca gândul unei plonjări bruște în obscuritate.

— Ca și cum ai da un Ferrari pe un Volvo uzat.

— Au! spuse Jay, și publicul râse. Ce te-a făcut să faci asta? O mulțime de sportivi se simt călcați pe bătături.

— Sunt părinte, spuse simplu Jack. Putea să fi fost una dintre fiicele mele în camera aceea cu Drew Grayland. Trebuie să ne întoarcem la zilele când conta să fii bun sportiv, pe teren și în afara lui.

Publicul izbucni din nou în aplauze. Câțiva „bravo!” se ridicară deasupra zgomotului.

Interviul mai ținu câteva minute. Jay se pricepea de minune să scoată o remarcă amuzantă dintr-o afirmație serioasă, fără să trateze cu ușurință subiectul.

Apoi, brusc, interviul luă sfârșit. Muzica începu, luminile se aprinseră, și Jay se ridică. Îl bătu pe spate pe Jack.

— Ai fost grozav.

Jack se simțea de parcă tocmai își condusese echipa la victorie în Supercupă.

Thea veni la Jay și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc. Cu glasul coborât, mai spuse ceva. Jay râse, apoi îi făcu cu mâna lui Jack și părăsi platoul.

Continuând să zâmbească, Thea se duse la Jack. Un zâmbet leneș îi arcuia buzele cărnoase. Era sigură de efectul ei asupra bărbaților.

— Ai fost bun, toarse ea, aplecându-se spre el.

— Mulțumesc.

— Ai vrea…

Sally apăru lângă el.

— Ai fost *grozav*, spuse ea pe nerăsuflate. Se întoarse spre Thea. Eu sunt Sally. Asistenta lui Jack. E o onoare să te cunosc.

Thea se uită la mâna lui Sally, plasată posesiv pe brațul lui Jack.

— Ce noroc ai! Trebuie să fug. Am o premieră diseară. Îi zâmbi lui Jack. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să te revăd.

— Ăă, da. Și eu.

După plecarea ei se uită la Sally, care îl privea ca pe un zeu.

19

Vineri, Meghann sună exact la timp.

Elizabeth se gândi să nu răspundă, dar știa că ar fi fost inutil. Meghann ar fi sunat din cinci în cinci minute până răspundea.

Cu un oftat, ridică receptorul.

— Bună, Meg.

— L-aș fi lăsat să sune o veșnicie, să știi.

Elizabeth se așeză la masa din bucătărie.

— Așa mă gândeam și eu.

— Astă-seară e seara cea mare. Cursul de pictură despre care mi-ai vorbit. Tare aș vrea să fi putut fi acolo.

— Vrei să spui că ai fi vrut să mă duci cu mașina la curs.

— Și să merg cu tine până la ușă.

Elizabeth zâmbi slab.

— Mă gândeam să nu mă duc.

— Sigur că te gândeai. Dar dacă nu te duci acum… Meg lăsă fraza în aer, neterminată. O amenințare neîncheg ată, mai sumbră, cumva, prin faptul că nu avea formă.

— Știu. Am să mă duc. Zău.

— Bun. Mă suni când ajungi acasă? Am o întâlnire, așa că trebuie să fiu acasă până la nouă cel târziu.

— După ora asta nu te mai lasă să ieși din casă?

— Foarte amuzant. Întâmplător, are douăzeci și opt de ani, o vârstă cât se poate de respectabilă. Doar că nu mai vreau să pierd timpul. Dacă o întâlnire nu merge bine în primele treizeci de minute, crede-mă, n-o să se corecteze.

— Poate că el o să te surprindă.

— Toți m-au surprins. Săptămâna trecută mi-am îmbrățișat partenerul la ușă și am simțit o bretea de sutien. Ei bine, trebuie să plec. Ține bărbia sus și nu uita ce talentată ești.

Ai fost.

— N-am să uit, spuse ea.

— Mergi înainte. Nu te opri, nici nu încetini, până nu te vezi cu fundul pe scaun.

— Bine.

În următoarea oră, Elizabeth urmă sfatul prietenei sale. Nu își permise să facă o pauză, să ofteze sau să gândească.

Reuși să ajungă la Colegiul public în mai puțin de treizeci de minute. Parcă chiar în față și intră.

În fața clasei 108 era amplasat un indicator pe care scria: PICTURĂ ÎNCEPĂTORI / 5:00

Deschise ușa cu grijă. În clasa mică erau șase sau șapte persoane – toate femei – așezate în semicerc. În fața lor era o masă lungă drapată în pânză albă. În mijlocul ei stătea un castron de lemn maro încărcat cu mere roșii.

Făcu tot posibilul să se miște nevăzută până la un loc liber. Își ținea la piept geanta de pânză de parcă era o vestă antiglonț.

În spatele ei ușa se deschise, apoi se închise încet. Un glas de bărbat spuse:

— Bine ați venit la cursul de pictură pentru începători. Dacă v-ați cumpărat ață de macrame, ați greșit sala.

Trecu printre scaune cu acel mers ușor, legănat din șolduri, asociat cu cowboys sau dansatorii. Era îmbrăcat cu un tricou negru care i se mula pe umerii lați, și o pereche de blugi Levi's decolorați. Când ajunse la tablă și se întoarse cu fața, Elizabeth își ținu răsuflarea. Nu credea că era singura femeie care reacționă așa.

Era tânăr – nu avea mai mult de douăzeci și nouă sau treizeci de ani – dar, *Dumnezeule,* era arătos. Arătos ca Brad Pitt în *Thelma and Louise.*

— Eu sunt Daniel Boudreaux, spuse el, arătându-și dinții albi. Sunt instructorul vostru pe durata următoarelor șase săptămâni. Privirea ochilor lui albaștri trecu de la față la față; se opri o clipă asupra lui Elizabeth, sau își închipuise ea? Să sperăm că ăsta va fi începutul unei povești de iubire care va dura toată viața voastră. Pentru cele dintre voi care țin la astfel de lucruri – și n-ar trebui, asta e arta, la urma urmei – am studiat la RISD și Yale. Am un bagaj excesiv de cunoștințe și o înfiorătoare lipsă de talent. Totuși, asta nu mă împiedică. Pescuiesc în Alaska toată vara și pictez toată iarna. Se îndepărtă de tablă și se opri lângă masa cu fructe. Să vorbim puțin despre compoziție.

Inima lui Elizabeth bătea cu putere. *Curând,* se gândi ea, *curând o să spună: „În regulă, clasă, să începem”.*

— Adevărata expresie a artei nu se găsește în vârful penelului. Ea e în ochii pictorului…

Elizabeth își zise că fusese o proastă să creadă că putea face asta. Uitase să gândească precum un pictor, să-și lase emoțiile să curgă într-un penel.

— …La fel ca orice altceva, pictura necesită o oarecare pregătire. Nu trecem încă la uleiuri. Vom începe cu vopsele acrilice și vom face o paletă de lucru. Vedeți ovalul acoperit cu folie pe care l-am pus lângă scaunul vostru?

Elizabeth își scoase ustensilele cu mișcări încete.

— …Vom începe pe hârtie, trecând treptat la pânză. Așa că prindeți hârtia pe șevalet…

Elizabeth prinse pe șevaletul din fața scaunului ei o foaie lungă de hârtie aspră. Dădu să bage mâna în geantă când își dădu seama că nimeni nu se mișcase. Își puse la loc mâinile în poală.

— …Acum uitați-vă la fructe, uitați-vă cu adevărat. Studiați felul în care se arcuiesc liniile, felul în care se reflectă lumina pe suprafețele plate și dispare în scobituri. Pictura înseamnă *să vezi.* Uitați-vă la castron, pipăiți-i în minte textura, discerneți culorile care se combină cu aceasta. Când sunteți gata, începeți. Mai târziu trecem la schițe și idei, dar deocamdată vreau să plonjați direct. Imaginați-vă că sunteți un copil cu un set de acuarele. Libertate în forma ei cea mai pură.

Elizabeth auzi sunetul penelurilor trântite în vopsea și foșnetul de perii prea uzi lovind hârtia.

Își scoase din minte totul, în afară de fructe. Lumină și umbră; culoare, linii și compoziție.

Tresărind, își dădu seama că nu era singură. El, Daniel, era lângă ea și se apleca.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea simți că roșește.

— Scuză-mă. Ce ai spus? Se întoarse spre el atât de repede încât mai să dea cap în cap.

El se dădu înapoi și râse.

— Cum te cheamă?

— Elizabeth.

— În regulă, Elizabeth, ce s-a întâmplat? N-ai început.

— Încă nu văd.

— Merele? Puteai să te muți mai aproape.

— Nu… tabloul.

— Ah. Ei bine, ăsta-i un răspuns interesant. Închide ochii.

Ea urmă indicația și imediat își dori să n-o ñ urmat. În întuneric, el părea cumva mai aproape, îi simțea parfumul înțepător de aftershave.

— Descrie-mi fructele.

— Sunt într-un castron de lemn, dintr-o singură bucată de lemn. Masa e din metal, ca mesele de cantină, probabil cu tăblie de lemn, pe care ai acoperit-o cu pânză albă, ieftină. Merele sunt McIntosh, roșii cu nervuri verzi și negre, aproape în formă de inimă. Lumina cade pe ele pe partea dreaptă. La marginea mesei e o pană, probabil de gaiță albastră.

El rămase tăcut o clipă. Ea își simțea bătăile inimii. Erau atât de puternice încât se întrebă dacă nu le auzea și el.

— Nu-ți place cum arată, spuse el în cele din urmă. Ceva nu e bine. Le-am așezat prost. Cum trebuia să o fac?

— Fața de masă ar trebui să fie galbenă. Acolo ar trebui să fie un singur măr; ba nu, o portocală. Fără castron. Tot restul e îngrămădeală.

El se aplecă mai mult. Ea îi simți respirația. Apoi el îi atinse mâna. Ea tresări, încercând să și-o tragă. El nu-i dădu drumul. Următorul lucru pe care ea îl știa, era că ținea în mână o pensulă.

Deschise ochii. El se uita drept la ea.

— Arată-mi ce poți să faci, Elizabeth.

El era atât de aproape încât ea nu putea să gândească limpede, nu putea să respire egal. Înclină pensula în mână, găsindu-i cea mai potrivită poziție.

Dintr-o dată, tot ce văzu fu pictura – pictura ei. O singură portocală dolofană. Totul în jur era soare strălucitor și pânză galbenă. Umbra pe care o arunca era de un albăstrui violet extrem de pal. Un punctuleț verde păta coaja grafată a

portocalei. Înmuie vârful pensulei în vopsea galbenă și începu.

Nu se mai putea opri. Sângele îi fierbea, mâinile îi vibrau de mișcare. Inima îi bătea în piept și în tâmple. Simțea un început de migrenă, dar nu-i păsa. Senzația era mai plăcută decât cea pe care o avea când făcea sex, sau mă rog, pe care o avusese cu ani în urmă.

Când termină tremura, transpira. Îi era rău de la stomac, încet, se uită în jur.

Clasa era goală.

Se uită la ceas. Era opt. Cursul se terminase de o oră.

— Oh, Doamne! Râse, simțindu-se grozav.

— Unde ai studiat?

Se întoarse și îl văzu pe Daniel rezemat de rafturile de cărți din fundul clasei. Se uita La ea cu o intensitate care o slei de vlagă. Simți un nod în capul pieptului, un fel de neliniște care o irită.

— La Universitatea Washington. Cam acum o mie de ani.

El veni spre ea.

— Waldgrin era acolo?

Asta o miră.

— Da, era. L-ai cunoscut pe Leo?

— Glumești? Am străbătut țara făcând autostopul ca să studiez cu el.

— E un profesor minunat.

Daniel veni lângă ea. Un moment lung se uită la pictura ei – o explozie copilărească de culoare, fără precizie, fără sofisticare apoi se uită la ea.

Elizabeth simți din nou acel nod în stomac, care îi aducea aminte de liceu. Și știu ce era: atracție. Era atrasă de bărbatul ăsta care avea probabil jumătate din vârsta ei.

Oh, Doamne. Oare el îi citea asta pe față? Dacă o invita în oraș – ce avea să-i spună? *Ești prea tânăr Prea frumos*. *Sunt prea bătrână*. *Chiloții mei sunt cât un cort de circ.*

El zâmbi agale.

— De ce ești în clasa mea?

— N-am mai pictat de mult.

— Asta-i o crimă.

Degetele ei tremurau când desprinse pictura de pe șevalet și își strânse ustensilele. Ținând cu grijă hârtia umedă, își aruncă pe umăr geanta de pânză și se îndreptă spre ieșire. Era la ușă când el spuse:

— Ai talent, să știi.

Elizabeth nu îndrăzni să se întoarcă. Zâmbetul ei era atât de larg încât, cu ridurile ei, probabil că l-ar fi speriat de moarte pe bietul băiat.

Acasă, Elizabeth Lipi pictura pe frigider și se uită la ea.

Nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de bine. Realizase ceva. Nu ceva ușor, ci ceva care *conta.*

Își turnă un pahar de vin, apoi luă telefonul și o sună pe Meghann. Răspunse robotul.

— Am pictat, Meg. *Am pictat! Iii-ha!* Și doar așa, ca să știi, instructorul meu e o păpușă. Are vârsta perfectă pentru tine. Sună-mă când ajungi acasă.

Râzând, puse un C.D. Smash Mouth. Din boxe se revărsă „Hey Now, You're an All Star". Cântă și ea, dansând în camera de zi. În timp ce se rotea pe lângă șemineu, zări fotografia de pe poliță și se opri.

Erau Jack și fetele. Nu mai ținea minte când fusese făcută, dar în fundal era zăpadă și toți erau îmbrăcați ca la Polul Nord.

Jack purta o jachetă de antilopă căptușită cu blană de oaie, și avea părut prea lung. La tâmple, îi apăruseră primele fire de păr cărunt.

Brusc, își dori ca el să fi fost acum aici. Ar fi fost mândru de ea. Vechea iubire, sentimentul care făcuse atât de mult parte din ea, se întorsese acum, amintindu-i ce frumoasă fusese odată viața cu Jack. Aproape că uitase asta.

Trecu la fotografia de alături. Era o fotografie veche, făcută cu ani în urmă. Ea era îmbrăcată cu o fustă plisată și un jerseu de lână, și avea la gât un șirag de perle. El purta blugi Calvin Klein și geacă, și avea un zâmbet șmecheresc de vedetă de fotbal.

Universitatea Washington.

Anii castelelor de nisip.

Închise ochii, legănându-se în ritmul muzicii, amintindu-și

acele zile… prima dată când el o sărutase…

Învățau împreună, stând pe iarba din Quad. Era la sfârșitul primăverii; cireșii erau în floare, și mici petale roz pluteau la întâmplare spre pământ. Peste tot în jurul lor, pușți în pantaloni scurți și tricouri jucau Frisbee și Hacky Sacks.

Jack se aplecă spre ea și îi închise cartea.

— Știi ce se spune despre învățat. Dacă înveți prea mult; orbești.

Râzând, ea se lăsă pe spate în iarbă și își puse mâinile sub cap.

El se întinse lângă ea, pe-o parte, cu capul sprijinit într-o mână.

— Ești foarte frumoasă. Îmi închipui că logodnicul tău de la Harvard îți spune asta tot timpul.

— Nu. Glasul ei era aproape o șoaptă. O petală roz de cireș aterizâ pe obrazul ei.

El o dădu la o parte și, la atingerea lui, ea simți un fior încet, el se aplecă spre ea, dându-i timp berechet să-l oprească.

Ea rămase nemișcată, respirând prea repede.

Nu se putea spune că a fost un sărut; nu mai mult decât o atingere rapidă, speriată a buzelor. Când el se retrase, ea văzu că și el era la fel de tulburat. Ea începu să plângă.

— Ai putea iubi vreodată un tip ca mine?

— Oh, Jack, de ce crezi că plâng?

Atinse fotografia, lăsându-și degetul să lunece pe fața lui frumoasă. Sărutul nici unui alt bărbat n-o mai făcuse să plângă.

Pentru prima dată după multe săptămâni se întrebă dacă mai exista o șansă pentru ei.

Acum că picta din nou, orice părea posibil. Culoarea și pasiunea se întorseseră în lumea ei; nu mai era o femeie desenată în nuanțe de gri.

Sună telefonul.

Meghann.

Elizabeth ridică receptorul.

— Ai făcut sex în seara asta?

— Ăă… Birdie?

Elizabeth tresări. *La naiba!*

— Bună, Anita, scuză-mă.

— Iartă-mă că sun atât de târziu. Doar că… ai spus că ai să suni.

Elizabeth auzi tremurul din glasul mamei sale vitrege. Era un sunet pe care toate femeile îl cunosc, acea încercare disperată de a părea puternice. Se ghemui pe canapea.

— Iartă-mă, Anita. Pe aici a fost puțină nebunie. Ce mai faci?

Anita râse. Era un sunet plin de tristețe.

— Oh, iubito, încerc să nu mă gândesc prea mult la mine.

Elizabeth simți o scânteie de rudenie cu mama sa vitregă.

— Asta facem noi femeile, nu-i așa? Ne împingem viața sub apă și plutim la suprafață. Apoi, într-o zi, ne dăm seama că e bazinul altcuiva.

— Ce tot spui acolo?

— Scuze, Anita. Adevărul e că sunt pe jumătate beată. Asta mă face să filozofez.

— Am observat asta în scrisoarea ta. Mi-am imaginat că există o întreagă poveste pe care eu n-o știu.

— Ai destule pe cap, Anita. Nu-ți mai trebuie și necazurile mele.

— Nu poți s-o faci, nu-i așa, Birdie?

— Să fac ce?

— Să-ți împărți viața cu mine. Mă gândeam că acum când Edward nu mai e, am putea schimba lucrurile dintre noi.

— Încercam să te protejez, răspunse Elizabeth, înțepată. Jack și cu mine ne-am despărțit. Dar fetele nu știu, așa că să nu spui nimic.

— Oh, vai! Anita oftă. Dar păreați atât de fericiți! Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul. Elizabeth luă o înghițitură zdravănă de vin. Cum putea să explice neîmplinirile ei unei femei care voia atât de puțin de la viață? A fost doar un hop pe drum, Anita. Sunt sigură că va fi bine.

— Aștept ca într-o bună zi să te maturizezi, Birdie. Probabil că în ziua următoare mă vor îngropa. Râse, dar era un râs amar. În fine, îmi pare rău că aveți probleme. Asta vrei să spun, nu-i așa?

Elizabeth se hotărî să schimbe subiectul. Ăsta devenea prea personal și îi strica buna dispoziție.

— Destul despre mine. Ce-ai mai făcut? M-am gândit la tine.

Asta cel puțin era adevărat.

— Căsoaia asta mare are o mulțime de stafii, răspunse Anita. Uneori e atât de liniște încât mă tem să nu înnebunesc. Apoi îmi aduc aminte că am fost nebună de la început.

— Știi ce mă ajută pe mine? Statul pe plajă. Poate o schimbare de peisaj ți-ar prinde bine.

— Crezi?

Asta era, evident, mai bine. Peisajul era un subiect sigur.

— Statul pe plajă, complet singură, are în el ceva magic. Ani de zile, pe mine plaja mă speria. Acum nu pot sta departe de ea. Mereu am vrut ca tu și tata s-o vedeți.

— Știu, iubito. Ne gândeam că avem timp.

Timp. De el atârnau toate: viața, moartea, speranța, iubirea.

— Astă-seară am fost la un curs de pictură, spuse ea încet.

— Oh, Birdie, e minunat! Mi-a părut tare rău când ai renunțat la talentul tău.

Pe Elizabeth o miră asta.

— Credeai că am talent? Nu mi-ai spus-o niciodată.

Anita oftă, apoi spuse:

— Ah, iubito, ți-am spus. În fine. Ai grijă de tine, auzi?

— Și tu, Anita. Și gândește-te la statul pe plajă.

— Mă voi gândi, iubito. Sigur mă voi gândi. Mi-ar prinde bine o schimbare de peisaj.

20

Cerul amiezii era greu ca granitul.

Într-o zi ca asta, nici furtunoasă, nici senină, nu aveai ce face decât să aprinzi focul, să te ghemuiești pe canapea cu o ceașcă de ceai și să-ți suni cea mai bună prietenă. Exact asta făcu Elizabeth.

— Cine a murit? răspunse morocănoasă Meghann.

Elizabeth se uită la ceas. Era nouă patruzeci și cinci, într-o dimineață de sâmbătă.

— Presupun că prietena mea târfuliță a avut noroc azi-noapte.

— *Noroc* e un termen relativ. Am făcut sex. Meghann făcu o pauză. Eu știu că n-o să fie o relație pe termen lung când preludiul ține sub zece minute și asta e de două ori mai mult ca partida de sex în sine. Rămâi pe fir. Îmi aduc cafeaua. Un minut mai târziu, Meghann luă iar receptorul. Ia zi, cum a fost la curs?

— Am făcut-o. Am pictat.

— Știam eu că poți s-o faci. Cum ți s-a părut? Ești tot grozavă? Și ai primit cataloagele pe care ți le-am trimis?

— Ușurel, doamnă avocat. Să le luăm pe rând. Pictez din nou. Deocamdată, e destul.

— Sunt mândră de tine, Birdie.

— Înțeleg că n-ai ascultat mesajele aseară. Instructorul meu e trăsnet.

— Serios? Un bărbat trăsnet la dracu' în praznic? Ăsta-i norocul meu. Probabil că părăsesc marile orașe în turme. Câți ani are?

— E perfect pentru tine. Habar n-are ce furori face.

— Și?

— Și ce?

Meghann oftă teatral.

— Ai patruzeci și cinci de ani nu nouăzeci și cinci. Ai simțit o mică tresărire?

Elizabeth nu înțelegea de ce o surprinsese atât întrebarea. Meghann o pisa la cap de ani de zile, pentru a afla detalii despre

așa-zisele ei fantezii. Nu-i venea să creadă că Elizabeth nu fusese atrasă de alți bărbați.

Nu zic că ai face ceva, comenta Meghann de obicei, dar nu poți să-mi spui că nu te-ai gândit la asta.

În urma acestor discuții Elizabeth se simțea ciudat, însă adevărul era că nu fusese niciodată atrasă de alți bărbați. Sigur, din când în când, mai vedea câte unul la televizor și își spunea: „Ăsta da tip bine." Dar asta era tot. Nici măcar nu-i trecuse prin cap vreodată să fie necredincioasă. Nici acum nu se putea gândi la așa ceva. Viața ei sexuală cu Jack ca partener fusese întotdeauna mai mult decât satisfăcătoare. Abia în ultimul timp pasiunea începuse să se stingă.

— Da, răspunse ea, surprinzându-se pe sine. Apoi mi-am adus aminte ce măsură au chiloții mei.

— Ești jalnică, știi asta? Dacă n-ai fi avut o tulburare cu mâncatul jumătate din viață, ți-ai fi dat seama că arăți bine.

— N-am avut niciodată o tulburare cu mâncatul.

— Exact asta spun Flockhart și Boyle. Treaba e că ai luat câteva kilograme – numai câteva. Ești încă frumoasă.

— Da, bine. Cred… Oh, o secundă, sună cealaltă linie… Meg? Sunt fetele. Trebuie să răspund. Te sun mai târziu, bine?

— Bine. Sunt mândră de tine, Birdie. Sper să fii și tu mândră de tine.

— Sunt. Mulțumesc. Închise și răspunse pe cealaltă linie. Alo?

— Mama?

Era Jamie.

— Bună, iubito, mă bucur să te aud. Cum a mers concursul?

Jamie izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Urăsc înotul. Tot timpul sunt udă.

— Asta nu poate fi o surpriză. Înoți din școala elementară. Elizabeth încercă să nu zâmbească, dar îi fu greu. Crizele fiicei ei mai mici erau la fel de trecătoare ca ploile tropicale și țineau tot atât de mult. Trebuie că pierduse concursul de sâmbătă.

— Știu, dar m-am săturat. Și mai lipsește puțin să pic la examen.

Ei da, *asta* era ceva nou. Elizabeth se așeză mai drept și își

trase genunchii la piept.

— Ce e cu meditatorul pe care ți l-am angajat?

O scurtă pauză, apoi Jamie spuse:

— Mă întâlnesc cu el. Michael. E tare drăguț. Cântă la saxofon în cvartetul de jazz al colegiului. Știi ce sexy e asta? E primul băiat cu care ies care nu-mi vorbește despre mânuitul unei mingi și nu e înnebunit după tata.

Îi era atât de caracteristic lui Jamie să se îndrăgostească de meditatorul ei! N-avea rost să pună întrebări serioase până nu discutau despre noua iubire.

— În regulă, povestește-mi despre el.

Ca de obicei, Jamie nu ducea lipsă de povești cu noul ei iubit. Se părea că îi fusese imposibil să învețe cu Michael din cauza ochilor lui – *sunt atât de căprui, mamă, uimitori* – dar și glasul lui prezenta o problemă – *e ca o șoaptă, mamă, e absolut sexy.*

În cele din urmă, când i se termină bateria privitor la noua dragoste, reveni la obiect:

— Oricum, nu mai am nevoie de meditator. Am nevoie de timp să învăț. De asta vreau să mă las de înot. Tata face o groază de bani acum – el mi-a spus asta – așa că vă permiteți să mă țineți la colegiu, așa-i?

— S-o luăm pe rând, puștoaico. Nu încerca să mă aiurești cu timpul de învățat. Vrei să te lași ca să petreci mai mult timp cu Michael?

— Trezește-te, mamă. Fac echilibristică cu sportul și băieții de când eram în Liga Mică.

— Și-atunci de ce vrei să te lași?

— Nu sunt destul de bună.

Inima lui Elizabeth se strânse la auzul acestor vorbe rostite în șoaptă. Ar fi vrut să argumenteze, să o convingă pe Jamie că este destul de bună… că important nu este să fii bun, ci să încerci. Dar aceasta era calea ușoară. Un răspuns ca pentru un copil dat unui adult.

— Continuă.

— Fetele astea au talent, mamă. Hannah Tournilae are stofă de olimpic. Ca să fiu sinceră, poate că m-aș fi lăsat de mult, dacă n-ar fi venit tata la fiecare concurs. Iar când am câștigat, s-a

purtat de parcă mă vindecasem de cancer. Dar el nu mai e pe margine. Nici măcar n-a sunat să întrebe ce am făcut.

— Tatăl tău te iubește. Știi că te iubește. Niciunul dintre noi nu ține morțiș să înoți. Vrem doar să fii fericită.

— Îi spui tu că mă las?

Elizabeth râse.

— Nici gând. Va trebui să discuți personal cu tata, dar eu îți spun că e periculos să te lași de ceva numai pentru că ți se pare că nu ești destul de bună. Asta poate fi un șablon periculos care să se repete pe tot parcursul vieții tale. Crede-mă, știu ce spun.

— Tu vrei să închei sezonul.

— Sunt sigură că antrenorul tău ar aprecia asta.

— Nu pot să sufăr când faci asta.

— Ce fac?

— Dai impresia că ești de acord cu mine și apoi arunci o grenadă de bun-simț.

Elizabeth zâmbi.

— Am să te susțin indiferent ce decizie vei lua.

— Perfect. Mă las la sfârșitul sezonului. Jamie încercă să pară tare și sigură pe ea, dar ezitarea îi provocă un mic tremur în glas. Îi spui tu asta tatei în locul meu?

— Nu.

— Bine.

Elizabeth știa că fata ei era supărată pe ea, la fel cum știa că supărarea nu avea să dureze. Jamie semăna cu bunicul ei, o personalitate puternică, mai ceva decât viața.

— Jamie?

Știa ce voia să spună, dar nu știa cum s-o spună. Cu Jamie, o conversație serioasă era ca șofatul pe autostrada Los Angeles. Trebuia să schimbi benzile cu mare grijă.

— Crezi că vrei să te lași de înot pentru că ești deprimată de moartea bunicului?

Lui Jamie îi luă un moment să răspundă, și când o făcu glasul ei era moale și tremurător.

— Tot timpul mi-e dor de el.

— Și mie. Totuși, încă mai vorbesc cu el. Ajută puțin.

— Tu trăiești singură acum. Eu sunt înconjurată de mii de

studenți. M-ar zăvorî dacă aș umbla vorbind cu bunicul meu mort.

— Niciodată nu ți-a păsat de ce gândesc alții. Să nu începi acum. Dacă ți-e jenă, vorbește cu el când ești acasă. Stephie n-o să râda.

— Care Stephie? spuse Jamie cu amărăciune.

Așadar, și asta era o parte a problemei. Stephanie se pregătea de zor pentru absolvire; Jamie detesta să admită că avea să-i fie dor de sora ei mai mare.

— Să înțeleg că e prea ocupată ca să petreacă mai mult timp cu tine?

— Băiatul-minune Tim locuiește practic aici. Și îi aduce flori când trece un test. *Flori.* La dracu', ea a trecut toate testele încă de când i s-a cerut să spună alfabetul la grădiniță. Apartamentul nostru seamănă cu o florărie. Îmi face greață.

— Vrei să spui că ești invidioasă, spuse cu blândețe Elizabeth.

O pauză.

— Da. Acum vor să mă târască după ei în vacanța de primăvară. Barbie, Ken… și Skipper. *Iii-ha!* Singurul lucru mai rău ar fi să rămân singură în apartament și să mă uit cum mor florile ei tâmpite.

— De ce nu vii acasă, să arzi gazul cu mine? întrebă automat Elizabeth. Apoi își dădu seama ce făcuse.

Pregătesc casa pentru chiriași. Putea s-o spună cu glas tare, față în față?

— Acasă? Și unde e asta, cu tine sau cu tata? Și fiindcă vorbim de asta, când te muți la New York? Tata părea foarte singur ultima dată când l-am sunat.

Astea erau ape primejdioase, mai ales când înota alături de Jamie.

— De îndată ce găsim chiriașii potriviți.

— Pe cine așteptați, familia regală britanică? Închiriați amărâta aia de casă unui sărăntoc căruia îi plac ciupercile care cresc peste noapte și ploaia care te lovește în cap ca o lovitură de ciocan.

— Nu-ți place aici?

Jamie râse.

— De fapt, îmi place. Dar e doar o casă; am locuit în zeci.

Elizabeth oftă. Ăsta era unul din produsele secundare ale vieții ei cu Jack. Nu le oferiseră copiilor lor simțul rădăcinilor, al unui cămin.

— Ai dreptate, răspunse ea.

— Și ce-o să facem? Dacă-mi aduc bine aminte, martie e o lună deosebit de ploioasă. Probabil că n-o să vedem soarele nici măcar o dată.

Elizabeth nu se putu abține să zâmbească.

— Am putea să închiriem filme și să jucăm cărți.

— Să joc cărți cu mama în vacanța de primăvară. Jamie râse. Am să mă gândesc la asta, mamă. Acum trebuie să fug. Michael vine să mă ia într-o oră.

— Sora ta e acasă?

— Îmi pare rău. Asta e ziua ei de vindecare de Alzheimer. Am s-o pun să te sune mâine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Pa.

După ce închise, Elizabeth se uită lung la telefon. Primul ei gând fu: *Sună-l pe Jack.*

El trebuia să știe ce se petrecea cu Jamie. Un *capul sus* ar fi făcut conversația *vreau să mă las de înot* mult mai ușoară.

Elizabeth unsese întotdeauna roțile relației lui Jack cu fetele lui. Uneori el rata unele lucruri, trecea cu vederea momentele importante. Fusese sarcina ei – sau una pe care și-o asumase, cel puțin – să faciliteze o legătură bună tată- fiică.

Se temea că, fără îndrumarea ei, el ar fi rănit fără să vrea sentimentele fiicei lui.

Formă numărul lui.

Jack era într-o ședință cu Sally.

— Chiar a dat cu pumnul după terminarea meciului și i-a fracturat tipului maxilarul?

Ea dădu din cap.

— Fiecare secundă e prinsă pe bandă. Întrebarea e: Atacul și bătaia au fost din cauză că se terminase meciul? Sau asumarea riscului acoperă tot ce se întâmplă în ring?

— Asta a fost întotdeauna o chestiune cu implicații vaste. Bătăile din fotbal, ca să nu mai spun de hochei.

Sună telefonul. Jack așteptă să răspundă secretara lui, apoi își aminti că plecase la masă. Ridică receptorul și răspunse.

— Jackson Shore.

— Era să închid. Râsul lui Elizabeth suna nervos, forțat.

— Bună, Birdie, spuse el după un moment de uluială.

Zâmbetul lui Sally se stinse. Se uită la ușă.

— Te-am prins într-un moment prost? întrebă Elizabeth. Glasul ei suna altfel, nesigur, deși asta nu-l mira. În câteva săptămâni, deveniseră străini. N-ar fi crezut că era cu putință după douăzeci și patru de ani de viață împreună, dar era adevărat.

Tăcerea dintre ei se prelungi, devenind stânjenitoare. Totul era atât de neașteptat; ea fusese întotdeauna busola lui, adevăratul lui nord; sau așa crezuse. Își închipuise că fără ea avea să fie pierdut. Dar asta nu se întâmplase. Ba, dimpotrivă. Acum se temea că ar fi pierdut *cu* ea.

— Jack?

— Sunt aici. Nu știa exact ce se aștepta ea să spună. Mai rău, nu știa ce voia să spună. Poate nimic. I se făcu frică, dintr-o dată, că ea avea să-i propună să se împace; acum *el* era cel care avea nevoie de timp.

Sally se ridică.

— Te las singur un minut, șopti ea.

El dădu din cap.

— Cine era? întrebă Birdie.

El se simți brusc vinovat, deși nu avea de ce. El și Sally nu făcuseră nimic neprofesional.

— Doar asistenta mea. Eram într-o ședință.

— Poate ar trebui să te sun mai târziu…

El se gândi să spună *Da, așa să faci,* dar se gândi să evite un alt telefon al ei. Cu un oftat și o inimă și mai grea, se uită cum Sally ieșea din cameră, apoi spuse:

— Ia zi, Birdie, ce se petrece?

— Cum e slujba?

Nu știa ce se așteptase să spună ea (poate, *Oh, Jack, te iubesc,*

nu pot trăi fără tine), dar în niciun caz să-l întrebe de slujbă.

— Sincer să fiu, îmi place la nebunie. Mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr. Uitasem cum e.

— Să fii vedetă, adică?

Îl cunoștea foarte bine.

— Da.

— Sunt mândră de tine, Jack. Știam că ai să fii bun.

El zâmbi. Părerea ei despre el contase întotdeauna mai mult decât a oricui, mai mult chiar decât a lui. Niciodată nu fusese pe deplin stăpân pe succes până nu îl săruta Elizabeth și îi spunea *Ai reușit, puiule.*

Ce nu știuse până acum – în secunda asta – era că în ciuda a tot ce se întâmplase între ei, încă mai avea nevoie de acest lucru din partea ei.

— Mulțumesc. Dar tu, tu ce faci?

— Urmez un curs de pictură.

Spre uimirea lui, simți o scânteie de gelozie. El încercase ani întregi s-o determine să picteze din nou.

— Asta-i grozav, Birdie, spuse el, și vorbea serios.

— Am vorbit…

— Ai…

Vorbiră concomitent, apoi râseră amândoi. Jack spuse:

— Tu, mai întâi.

— Tocmai am vorbit cu Jamie. Trece printr-o perioadă grea. Știi tu… școala, înotul, moartea tatei, absolvirea lui Stephanie. Are prea multe de înfruntat singură.

— Înainte te punea pe tine să-i rezolvi problemele.

— Probabil că asta este o parte a problemei. Oricum, o să te sune să-ți ceară sfatul. Fii blând cu ea, bine? Ascultă, înainte de a vorbi.

Ce dracu' o mai fi însemnând și asta? El știa să le asculte pe fete.

— Bine.

— În regulă. Atunci… Mi-e greu să le tot mint. Ție nu?

— Să le minți? Ce vrei să spui?

— Știi tu… Să le spun că pregătesc casa pentru chiriași. Jamie nu o să accepte asta o veșnicie. Foarte curând, cred că va trebui

să le spunem adevărul.

Jack se simți ca lovit cu leuca în cap. Oricât de mult îi plăcea noua sa viață, nu era pregătit să contemple sfârșitul familiei lor.

Familia lor.

Între o inspirație și o expirație, își aminti de toată viața lor împreună, de vremurile bune, și de cele rele.

Singurul lucru pe care întotdeauna contase, temelia de piatră a vieții lui, era faptul că Elizabeth îl iubea. Propunerea ei de a se despărți pe termen scurt nu alterase, de fapt, acea credință. Dar acum se întrebă dacă, lăsând la o parte toate prostiile și visele de adolescent, putea trăi fără iubirea ei.

— Există o șansă pentru noi, nu-i așa? întrebă el.

Ei îi luă un moment să răspundă. Când o făcu, glasul ei abia dacă era mai mult de o șoaptă.

— Așa sper.

El zâmbi, ușurat.

— Și eu sper, iubito.

Iarăși se așternu tăcerea.

În cele din urmă, Elizabeth spuse:

— Să nu uiți de Jamie. În momentul de față e fragilă. Fii blând.

O spusese de două ori.

— Întotdeauna am fost blând cu ea.

Elizabeth oftă… sau era un râs înăbușit? Nu era sigur. Oricum, era ceva vag enervant.

— Nu mai pot să fac pe mediatorul între tine și fetele tale, Jack. Relația ta cu Jamie depinde de tine.

El habar n-avea ce voia să spună ea prin asta.

— În regulă.

— Ei bine, te las să te întorci la treaba ta.

— Da. Mă bucur că am vorbit cu tine.

El își dădu seama că aștepta ca ea să-i spună *Te iubesc*, când auzi tonul.

Elizabeth simți un imbold brusc de a-l suna iar și de a-i spune *Nu putem fi atât de departe.*

Însă acum erau la distanță, atât sentimental cât și fizic. Asta

voise ea. De asta el păruse atât de încrezător și fericit când răspunsese la telefon, și atât de în gardă și stânjenit când își dăduse seama cine sunase.

După douăzeci și patru de ani în care împărțiseră fiecare moment al vieții, deviaseră spre coaste separate și aleseseră vieți separate. Conversațiile lor decurgeau într-un fel de cod Morse; fraze grăbite punctate de pauze prelungite.

Încercă să-și sorteze sentimentele pentru a-l găsi pe cel mai autentic. Cu doar câteva zile în urmă se uitase la o fotografie veche a lor și se gândise *Încă mai avem o șansă.* Dar cu fiecare zi erau tot mai departe de iubirea care îi legase cândva.

Se trezi dintr-o dată la o răscruce; una pe care nici n-o văzuse apropiindu-se. Și totuși, iat-o aici, stând la răspântia dintre ceea ce visase și ceea ce lăsase în urmă.

Dacă ridica receptorul și îl suna pe Jack, avea să redevină cine fusese.

Într-o bună zi (și, da, știa că încă mai păstra acea speranță) avea să fie destul de puternică, destul de sigură pe ea pentru a-l suna pe Jack și a-i spune: *Te iubesc; să încercăm din nou.*

Dar nu azi.

21

Dragă Birdie,

Conversația pe care am avut-o zilele trecute mi-a rămas în minte. Ca de obicei, îți ții necazurile strâns la piept, crezând că eu nu pot să înțeleg. Fiindcă sunt mama vitregă cea rea și tot tacâmul.

Ani de zile te-am lăsat pe tine să decizi cine suntem noi. Am obosit. Poate din cauză că sunt bătrână și nu mă mai poți speria cum o făceai odată. Sau poate că din cauză că acum sunt singură, și viața mi se pare altfel.

Crede-mă, iubito, știu cum e să fii nefericită în căsnicie. O dezamăgire o alimentează pe alta până când, într-o zi, îl părăsești. Devii lupoaica prinsă în capcană, care își mănâncă propriul picior pentru a se elibera.

Dar dacă ești că mine, descoperi că lumea e un loc mare, întunecos. Iar iubirea – chiar dacă nu e ce credeai că o să fie – este singura lumină pe distanță de multe mile.

Așa că, Birdie, draga mea, înțeleg.

N-am niciun sfat pentru tine. Dacă am învățat un lucru în viață, acela este că adevărurile profunde se descoperă singure.

Mă rog pentru tine și pentru Jack și pentru fetele alea frumoase.

Cu drag,

Anita.

P.S. Nu te deranja să-mi răspunzi. Îți urmez sfatul și mă îndrept spre plajă!

Elizabeth citi scrisoarea de trei ori, apoi o împături cu grijă și o băgă înapoi în plicul violet, parfumat.

Se duse la glasvand și se uită la ocean. Cu acele câteva cuvinte, Anita reușise s-o scuture, să-i provoace o subtilă schimbare de percepție.

Ani de zile, monitorizase evoluția femeilor – prietene, străine, celebrități – care își abandonaseră căsniciile. Deseori, urmărise cu invidie cum aceste femei adunau mizele și o luau de la capăt. Și le imagina trăind vieți noi, strălucitoare, mult diferite de a ei.

Și se gândise la ea personal: *Măcar de-aș putea s-o iau și eu de la capăt.*

Niciodată nu dăduse multă atenție femeilor care își păstrau căsniciile, care își croiau drum cu maceta prin jungla vieții obișnuite și găseau un alt gen de comoară.

La un moment dat, Anita îl părăsise pe Edward. Își făcuse bagajul și plecase de la Sweetwater. Ce căuta… și ce o adusese înapoi? Oare fusese adevărata iubire – acel lucru atât de simplu și totodată atât de complex?

Elizabeth simți o scânteie de afecțiune pentru mama sa vitregă. Își dori să poată sta alături și să vorbească despre viețile lor atât de distanțate și acum ciudat de asemănătoare.

Se duse la telefon și formă numărul Anitei. După mai multe apeluri, răspunse robotul. Se auzi glasul domol și tărăgănat al tatălui ei.

— Ați sunat la Sweetwater. Acum nu suntem acasă, dar lăsați un mesaj și vă vom suna noi.

Elizabeth fu atât de tulburată de glasul tatălui ei încât închise fără să lase un mesaj.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu încercă să le oprească. Era un lucru pe care îl învățase în ultimele săptămâni. Durerea făcea tot cum voia ea. Dacă îi ceda, lăsându-se copleșită de ea un timp, putea să meargă mai departe.

Se așeză pe marginea patului. Pe birou, văzu fotografia înrămată a unei fetițe într-o rochie roz cu volănașe, ciorapi albi și pantofi negri de lac. Fusese făcută în ziua când împlinise șapte ani. Tatăl ei o dusese la Nashville să vadă musicalul *South Pacific*.

După spectacol, când o învelise la culcare, îi spusese: *Sfeclă de zahăr, în seara asta ai fost cea mai drăguță fată din teatru*. Apoi o luase în brațele lui mari și o făcuse să se simtă în siguranță.

Avea nevoie de asta – avea nevoie de el – acum.

Stătu acolo mult timp, vorbind cu tatăl ei de parcă era chiar lângă ea.

Săptămâna trecu în zbor.

După ani întregi de târât picioarele prin peisajul cenușiu, de

iarnă, al alegerilor altora, Elizabeth ieșise în sfârșit la lumina propriei zile senine, însorite.

În fiecare dimineață se trezea cu o senzație de așteptare, care o făcea să zâmbească, ba chiar să fredoneze, în timp ce își vedea de treburile zilnice. Apoi, la amiază, indiferent de lucrurile presante, lăsa totul și picta.

La început, încercă să îmbunătățească pictura de la curs. Adăugă nuanțe și straturi de culoare, în încercarea de a da complexitate imaginii pe care nu o obținuse întru totul.

Din păcate, vechiul proverb era adevărat. Nu poți face sită de mătase din coadă de câine.

Problema cu portocala era că nu era *a ei.* Lucrul cel mai bun în artă dezvăluie ceva din sufletul artistului, iar sufletul lui Elizabeth nu se omorâse niciodată după fructe.

Când hoinări prin preajmă căutând altceva de pictat, văzu peste tot posibilități, dar o singură alegere adevărată.

Oceanul.

Își întinse pânza încet, metodic, așa cum fusese învățată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Începutul veni atât de ușor încât se întrebă dacă nu cumva, în toți acești ani, pictase în somn.

În ziua în care începu să-și transpună pe pânză iubirea pentru ocean, soarele strălucea. Își luă noul șevalet, pânza, vopselele și pensulele și se duse la marginea curții. Acolo, puse pe pământ o folie de plastic albastră, groasă și așeză pe ea șevaletul.

Oceanul albastru și somnoros se întindea cât vedeai cu ochii. Astăzi, ea îl văzu în încrețituri mici, felii de nuanțe și texturi, în lumini și umbre. Văzu fiecare componentă comprimată în întreg; iar faptul că putea să vadă așa cum văzuse odată o făcu să se simtă iarăși tânără, plină de speranță.

Luă pensula în mâna de acum sigură și se uită la apă. Studie diversele tente de lumină care se întrepătrundeau în nisip și apă, în stâncă și cer, apoi, foarte încet, se uită la paletă și alese culoarea de bază.

Albastru-cobalt.

Culoarea ochilor lui Jack.

Gândul veni de nicăieri și o surprinse.

Înmuie pensula în culoare și începu.

Zi de zi, se întoarse în același loc, târând șevaletul după ea, punându-se pe treabă. În fiecare zi adăuga un nou strat de culoare, unul peste altul, până îi fu imposibil să spună că începuse cu albastrul-cobalt. Treptat, simți că puternica ei magie revenea. Pictura – pictura ei – dezvăluia tot ce iubea la acest peisaj, și tot ce tânjise ea să fie.

În seara asta, în sfârșit, avea să-și ducă opera la curs. Abia aștepta să i-o arate lui Daniel.

Se străduise din răsputeri să termine o piesă pentru diseară. Asta fusese tema de acasă. O lucrare proprie. Orice lucrare.

La patru, verifică dacă vopseaua se uscase – se uscase –, apoi înfășură pânza într-o bucată de tifon și o așeză cu grijă pe bancheta din spate a mașinii. Făcu un duș, își perie părul până fu lucios, își puse o tunică neagră de jerseu și pantaloni drepți pe care îi cumpărase din ultimul catalog Coldwater Creek. Un colier din argint și turcoaze era singurul ei accesoriu.

Pe total, arăta bine.

Intră în clasă și o găsi goală. Când se uită la ceas, constată că venise cu aproape douăzeci de minute mai devreme.

— Tâmpito! spuse ea cu glas tare. Acum era prinsă în capcană. Dacă pleca, putea să se întâlnească cu cineva de la curs, sau mai rău, cu Daniel, și atunci trebuia să explice de ce pleca. Dacă rămânea, exista posibilitatea ca Daniel să vină mai devreme în clasă și să se întrebe de când stătea ea acolo lângă ușă ca o domnișoară de onoare care își aștepta rândul.

— Ai spus ceva?

Și, brusc, îl văzu acolo, în fața ei, umplând cadrul ușii deschise. Zâmbetul nu părea prea mare pentru fața lui.

— Am… am venit devreme, se bâlbâi ea.

— E o mare calitate la o femeie să vină devreme. Zâmbetul lui se lărgi, dând la iveală un șir de dinți albi, egali. Ai ceva să-mi arăți?

Elizabeth se uită la fața lui inimoasă și în minte i se făcu vid.

— Îi?

Tâmpito!

— Te-am întrebat dacă mi-ai adus ceva.

El știe, își dădu ea seama. El știa că ea tremura și transpira ca o adolescentă față în față cu cel mai arătos băiat din școală.

Nu era de mirare că el zâmbea. Care tânăr nu s-ar fi amuzat de poftele nebunești ale unei femei între două vârste?

— Pictura, spuse ea repede. Ne-ai spus să pictăm ceva care ne emoționează. Eu am ales priveliștea de la mine de acasă.

— Să văd.

Ea așteptă ca el să intre în clasă, dar el rămase în prag, cu brațele încrucișate, zâmbindu-i.

În cele din urmă, se strecură pieziș pe lângă el, sperând să nu se atingă cu fundul de șoldul lui. Se duse la tablă unde era un șevalet gol.

Degetele îi tremurau când prinse pânza pe șevalet.

Daniel veni lângă ea, mișcându-se atât de încet încât nu-i auzi pașii.

— Ăsta-i Golful Tamarak, spuse el, fără să mai zâmbească. Cu ani în urmă făceam acolo canotaj cu bunicul. E un loc cu valuri grozave lângă…

— Stâncile negre, da. Când își dădu seama că ea terminase fraza, îi veni să-și dea palme. Nu știam că așa se numește golful meu. Ar fi trebuit să știu, cred, întrucât trăiesc acolo, dar nu-mi petrec timpul uitându-mă pe hărți. Deși mă interesează hărțile mareelor.

Taci din gură, Birdie!

— Chiar nu știi ce talentată ești, nu-i așa? Glasul lui era moale ca nisipul de pe plajă.

Complimentul o umplu pe dinăuntru, făcând-o să se simtă de vreo douăzeci de ani.

— Ești drăguț că spui asta.

El făcu un pas spre ea, venind atât de aproape încât ea putu să-i vadă cicatricea subțire, în formă de iatagan, de la tâmplă. Simți dorința bruscă, prostească să întindă mâna și s-o atingă, să-l întrebe unde se rănise.

Gata, s-a terminat cu romanele de dragoste.

— Vino cu mine la o cafea după curs, spuse el.

Ea se dădu înapoi atât de repede încât se lovi cu fundul de o

bancă.

— Sunt măritată. Ridică mâna stângă, mișcându-și degetele. Vorbesc serios, *sunt*. Acum suntem despărțiți, dar asta nu înseamnă divorț. Deși el a rostit cuvântul „divorț", nu cred că a vorbit serios. Așa că, da, sunt măritată. Încercă să tacă. Dar nu putu. Tăcerea ar fi fost cumplită, stânjenitoare. Am două fete. Cu norocul meu, sunt de vârsta ta. Oh, Doamne, s-ar putea să le cunoști. Stephanie este…

Atingerea lui o opri

— Oh, oftă ea.

— E doar o cafea, spuse el.

Ea se simți și mai tâmpită.

— Da. O cafea. O băutură, atâta tot. Nu-ți pasă că sunt măritată.

— Nu pentru cafea.

Obrajii ei erau în flăcări; era convinsă de asta.

— Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Ne întâlnim după curs. Vreau să discut ceva cu tine.

Ea dădu din cap. Nu încăpea îndoială că el o considera cretină.

— Sigur. O cafea ar fi grozavă.

Jack primise un bilet la premiera celui mai nou film de succes al studiourilor Disney. Se îmbrăcase cu grijă, alegând un jerseu negru cu guler colant, marca Armani, și o pereche de pantaloni gri. După spusele lui Sally, culorile închise îi scoteau în evidență părul proaspăt vopsit în blond și pielea bronzată la perfecție, și îi făceau ochii să arate „albaștri ca ai lui Paul Newman"

Tocmai voia să-și ia haina când sună telefonul. Răspunse repede.

— Alo?

— Tata?

Jamie. Îi fusese dor toată săptămâna de telefoanele ei.

— Bună, iubito, ce faci?

— Nu m-ai sunat după ultimul meu telefon.

— Știu. Și îmi pare rău. Am fost foarte ocupat în ultimul

timp. Am vrut să te sun după concursul de sâmbătă, dar mă știi. Uit de la mână până la gură.

— Da, tată. Știu.

El se uită la ceas. Era 6:37. Mașina de serviciu trebuia să vină dintr-o clipă în alta. *La naiba!*

— Ascultă, scumpo, am… Sună a doua linie. Stai o clipă. Trebuie să te pun în așteptare. Apăsă butonul și răspunse. Alo?

— Domnul Shore? A sosit mașina dumneavoastră.

— Mulțumesc, Billy. Cobor imediat, spuse el, revenind la Jamie. A venit mașina, iubito. Trebuie să fug.

— Dar trebuie să vorbesc cu tine.

El se uită în jur după haină. Unde o lăsase?

— Ce este? întrebă el, uitându-se sub pat. Nu era acolo. Pentru un apartament mic, rătăcea îngrozitor de multe lucruri în el.

— Ies din echipa de înot.

Ah, uite-o. Își luă haina neagră din piele de miel de pe masa din bucătărie. Atunci îl izbi. Se opri.

— Ce faci?

Ea oftă din nou; forma ei de comunicare preferată din ultimul timp.

— Ies din echipa de înot.

El se uită iar la ceas. 6:43. Filmul începea în șaptesprezece minute. Dacă pleca acum, ajungea la timp. Dacă mai întârzia…

— Treci printr-o perioadă grea, scumpo, dar știi ce mult îți place sportul. Când jucam eu la…

— Fără altă istorioară cu fotbal, te rog. Și nu-mi place să înot. Nu mi-a plăcut niciodată.

Era 6:46.

Se așeză pe marginea patului.

— Exagerezi, ca de obicei. E greu să fii cel mai bun, crede-mă. Eu știu. Și uneori…

— …antrenamentul îți smulge mațele. Știu, tată. Am mai auzit asta. Dar nu mă asculți. MĂ LAS DE ÎNOT! La sfârșitul sezonului ăsta am terminat. Gata, punct, nu mai vreau apă. Am vrut să-ți spun asta săptămâna trecută, dar nu m-ai sunat. Mâine îi spun antrenorului.

— Să nu faci asta. Nu știa ce să spună și nu avea timp să se gândească acum la asta. Ascultă, scumpo, trebuie să fug. Sincer. Am o treabă importantă în seara asta. Oamenii contează pe mine. Te sun mâine și discutăm despre asta. Promit.

— Așa să faci. Ea făcu o pauză. Tată?

— Da.

— Străinii nu sunt singurii oameni care contează pe tine. Cum se face că ei sunt singurii care contează pentru tine? Înainte ca el să apuce să răspundă, ea închise.

Ce dracu' voise să spună ea cu asta?

Apoi își aduse aminte ce îi spusese Elizabeth la telefon. *Relația ta cu Jamie depinde de tine.*

Amândouă se purtau de parcă el habar n-avea ce se petrecea în familia lui. Dar asta era caraghios. El știuse ce era important – să le ofere fetelor lui toate prilejurile pe care el nu le avusese niciodată. Muncise șaizeci până la șaptezeci de ore pe săptămână ca să le asigure un trai bun, iar apoi antrenase toate echipele în care intrase Jamie.

Trânti receptorul în furcă și ieși din apartament. Când ajunse în hol, era nervos. Se așeză pe bancheta din spate a mașinii și trânti portiera.

Străinii nu sunt singurii oameni care contează pe tine.

Scoase celularul și formă numărul fetelor lui.

Răspunse Stephanie.

— Alo?

— Bună, scumpo, Jamie e acolo? Își dădu seama o secundă prea târziu că fusese cam tranșant. Iartă-mă, puiule. Sora ta tocmai a sunat. A aruncat o remarcă foarte dură. N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Înțeleg. Nimeni nu te scoate din minți ca Jamie.

— Prințesa e acasă?

— Tocmai a plecat cu iubitul ei.

— Keith?

— Keith a fost odată, tată. Va trebui să suni mai des dacă vrei să ții pasul cu viața amoroasă a lui Jamie.

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare.

— Am ajuns, domnule Shore.

— Mulțumesc. Stai puțin, Steph. Semnă foaia de parcurs și coborî din mașină. În fața teatrului, se îngrămădea o mulțime de gură-cască și paparazzi în spatele unui cordon roșu de catifea.

Când Jack ieși din mașină, blițurile aparatelor de fotografiat fulgerară pe fața lui. El zâmbi, făcu cu mâna, și continuă să meargă.

În hol, găsi un colț liniștit.

— Stephanie?

— Sunt aici, tată. Ce-i cu zgomotul ăla?

— E premiera unui film. E o adevărată mulțime.

— Grozav. Ceva vedete de cinema?

— Trebuie să apară George Clooney și Danny DeVito.

— Sună nemaipomenit. Distracție plăcută.

— Vorbim mâine, bine, iubito? Poți să-mi spui cum merge cu… *genetica… microbiología… fizica.* Știa că ea își schimbase materiile principale, dar nu ținea minte care era acum. *La dracu'* – viața ta.

— Promiți?

— Sigur. Și spune-i lui Jamie că am să vorbesc și cu ea.

— Bine. Mâine dimineață vom fi acasă până la unsprezece. E bine?

— Foarte bine. Te iubesc, Steph. Închise telefonul și îl băgă în buzunar.

În teatru, găsi un loc pe interval.

Sala se umplu repede. În cele din urmă, un tânăr păși pe scenă; avea o coadă de cal de cel puțin cincisprezece centimetri și mai subțire ca un creion. Era îmbrăcat cu bluză lălâie, roșie, cu guler colant și mâneci care îi treceau de vârfurile degetelor; pantalonii maro erau largi și încrețiți. În picioare avea saboți.

Peste mulțime se așternu tăcerea.

— Sunt Simon Aronosky. Am regizat filmul pe care îl veți vedea. *True Love* este povestea tragică, totuși extrem de înălțătoare, a unei femei în comă. Profunzimea somnului ei este o metaforă pentru viața însăși. Filmul explorează alegerile grele pe care trebuie să le facă un soț pentru a-și ține familia unită. După premieră, vă stau la dispoziție pentru a răspunde câtorva întrebări.

Luminile din teatru se stinseră. Pe ecran apăru genericul.

O producție a Northwest Diversified Entertainment… Un film de Siman Aronosky.

George Clooney.

Thea Cartwright.

Filmul, realizat în alb-negru, începea cu un prim-plan al figurii Theei. Ea stătea la o masă de bucătărie, întocmind o listă de cumpărături. Era luminată de o singură lumânare. Părul ei blond, lung și buclat, părea întrețesut de o duzină de nuanțe de cenușiu și alb. Însă ochii ei erau cei care reținеau atenția. Ochi mari, întunecați, care păreau să promită lumea.

Doamne, era frumoasă!

Jack încercă să se concentreze asupra filmului, dar niciodată nu-i plăcuseră filmele alb-negru, iar acesta era unul dintre cele lacrimogene care de fapt nu plăceau nimănui, dar scoteau o grămadă de bani.

Zgomotul aplauzelor îl trezi.

Luminile se aprinseră.

Simon reveni pe scenă. Zâmbea și râdea.

— Mulțumesc. Am să răspund la orice întrebare aveți, dar mai întâi dați-mi voie să v-o prezint pe vedeta noastră. Doamnelor și domnilor, Thea Cartwright.

Jack se îndreptă.

Thea păși pe scenă, radioasă. Blițurile explodară, aparatele de fotografiat țăcăniră, lumea aplaudă frenetic.

Era îmbrăcată cu un top negru, de-o palmă, și o pereche de blugi roșii, mulați, cu talia joasă. Sandalele ei negre aveau tocuri foarte înalte, cui.

Făcu mulțimii cu mâna, apoi își trecu o mână prin părul blond.

— Salut, New York, cum v-a plăcut filmul meu?

Publicul înnebuni.

— Cine vrea să sărute personajul meu ca să o trezească?

Alte aplauze. În următoarele treizeci de minute, Jack o urmări cum seducea o sală plină. La sfârșit, îi ciuguleau din palmă. Ochii ei negri și luminoși aveau ceva care făcea orice bărbat – inclusiv pe Jack – să creadă că pentru ea este unicul

bărbat, că zâmbetul ei însemna ceva.

— Ei bine, spuse ea coborând glasul până la un tors dezamăgit, sexy, acum trebuie să fug. Mai am în program câteva lucruri în seara asta. Ciao.

Și dusă fu.

Regizorul se întoarse pe scenă. Jack nu-și putu reține un mârâit. Părăsi teatrul. La un restaurant din apropiere era programată o petrecere post-premieră. Avea să se ducă, să bea un pahar, apoi să se îndrepte spre casă.

El fu primul care ajunse la restaurant. După ce arătă invitația, intră. Mesele erau goale acum; chelneri în smoching stăteau prin preajmă, așteptând să înceapă petrecerea.

Jack se duse la bar și comandă un Dewar's cu gheață.

Cineva veni lângă el.

— Bună, Jack. Văd că ai primit invitația mea.

Se întoarse și dădu cu ochii de Thea, care îi zâmbea.

— Tu m-ai trecut pe lista invitaților?

— Aveam nevoie de *ceva* pe care să-l aștept cu nerăbdare la acest festival al rânjetelor. Ia zi, unde-i dresoarea ta?

— Sally? El râse. Adună fapte pentru o emisiune viitoare. Voia și ea să vadă filmul tău. Apropo, a fost… bun.

Ea zâmbi, puțin prea luminos ca să fie adevărat.

— Sper. Râse ușor și sorbi din cosmopolitanul ei.

În cealaltă sală începu să cânte o orchestră. O muzică dulce, romantică, pe care nu avea s-o mai audă nimeni când năvălea mulțimea.

— Dansează cu mine, spuse ea, lăsând paharul pe bar.

— Thea… Avea gura atât de uscată încât doar atât reuși să spună.

Ea se cuibări la pieptul lui, strecurându-și brațele pe după gâtul lui.

Stăteau ochi în ochi. Ea se mișca încet, seducător. El nu se mai putu abține; brațele lui se încolăciră în jurul ei. Se încruntă, remarcând cât de subțire era. Piele și os, chiar.

Era pentru prima dată după mulți ani când ținea în brațe o altă femeie, și asta îi aminti de vechea lui viață. Imaginile altor femei i se rostogoliră în minte, amintiri ale unor nopți lungi și

fierbinți petrecute în paturi de hotel.

Și a nopții când pusese capăt acelei vieți.

Era la Tavern de pe Green cu o femeie pe care acum n-o mai ținea minte. Altă blondă drăguță.

Erau afară, dansând obraz lângă obraz sub lumina a o sută de lampioane chinezești de mătase. Orchestra cânta „My Romance" Asta nu avea să uite.

Jack auzise un sunet, ceva care nu făcea parte din atmosferă. Se întorsese și dăduse cu ochii de Birdie, care stătea în picioare la marginea ringului de dans, cu poșeta strânsă la piept și lacrimile șiroind pe obraji.

Înainte ca el să apuce să treacă prin mulțime, ea plecă. Când ajunsese acasă în noaptea aia, casa era goală. Ea se dusese cu copiii la un hotel.

Nu era niciun bilet. În schimb, pe patul lor mare, Birdie lăsase un geamantan deschis și alături de el o fotografie cu familia lor.

Era evident ce voise să spună ea: Alege.

El se uitase o veșnicie la geamantanul deschis.

Apoi îl închisese și îl pusese deoparte.

Thea se trase înapoi.

— S-a întâmplat ceva?

Fu salvat de o larmă bruscă. Oamenii intrau în restaurant vorbind zgomotos și râzând.

— La naiba. Ea se desprinse de el, își netezi părul. Stau la St. Regis, apartamentul prezidențial. M-am înregistrat sub numele de Scarlett O'Hara. Vino la mine după petrecere.

Lui îi veni să spună da.

Suntem despărțiți, pentru Dumnezeu. Și la insistențele lui Birdie. Asta îți dă mână liberă, Jacko, spuse partea lui rea, partea din el care tăcuse ani de zile.

Însă el știa. Unele limite rămâneau.

— Nu cred, Thea.

— Cum adică, „nu cred"? Vorbea aspru, de parcă i se refuza ceva de mult timp.

— Nu pot.

— Uite-o acolo! strigă cineva și mulțimea se îmbulzi spre ei.

În timp ce Thea se duse să-și salute admiratorii, Jack o șterse

de acolo.

Pentru că dacă ar fi rămas, ar fi terminat scotch-ul ăla, și apoi ar mai fi băut unul și încă unul, și mai devreme sau mai târziu ar fi uitat motivul pentru care nu voia să se ducă în apartamentul Theei.

22

Cea mai nouă galerie de artă din Echo Beach era la intersecția dintre First și Main. Pe un papirus din fier forjat de deasupra ușii scria: ECLECTICA.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, acest spațiu era ocupat de Flying High Shop, dar noii stăpâni se întrecuseră pe sine în renovarea locului. Fațada era acoperită cu plăci ceramice de un cafeniu deschis; jardiniere cu flori proaspăt plantate împodobeau zona de sub vitrina din față.

Acea vitrină era acum acoperită de la un capăt la altul cu hârtie neagră. Pe sticlă era lipit un afiș mic pe care scria: NU TRAGEȚI CU OCHIUL. ACUM ARANJĂM VITRINA ȘI *O SĂ VĂ PLACĂ LA NEBUNIE.*

Elizabeth se uită la bucata de hârtie pe care i-o dăduse Daniel. Ăsta era locul.

Du-te s-o vezi, îi spusese el la cafea; *e nouă în oraș și i-ar prinde bine puțină încurajare*.

Elizabeth voise să spună nu, dar când el se uitase la ea cu acei ochi incredibil de albaștri, dădu automat din cap.

Acum își dori să fi fost mai fermă. Majoritatea așa-ziselor galerii de artă din Echo Beach expuneau fleacuri, și ea se ferea de ele.

Totuși, promisiunea era promisiune.

Deschise ușa și intră. La intrarea ei, un clopoțel sună deasupra capului și o pasăre țipă zgomotos.

— Alo?

Niciun răspuns. Se uită în jur.

În stânga ei era o masă plină cu sculpturi uluitoare din lemn. Majoritatea erau femei – nuduri – de la gât până la șolduri. Lemnul era incredibil de frumos, de culoarea vinului roșu, vechi, lustruit până la perfecțiunea mătăsii.

Pe masa următoare era o expoziție de fotografii alb-negru. Fiecare era așezată extravagant pe un suport din catifea neagră, având ramă aurie. Fotograful captase cu măiestrie spiritul coastei într-o serie de fotografii izbitor de originale.

Pe peretele din spate erau mai multe tablouri. Suficiente, nu prea multe. Mai era și un colaj în acuarelă de umbrele deschise. O lucrare abstractă care sugera un spinaker umflat de vânt. Cea mai mare piesă era o pictură în ulei care reprezenta Orca Point.

— Uimitor, spuse încet Elizabeth pentru sine.

— Este, nu-i așa?

Elizabeth se întoarse.

O femeie ieși de după o tapiserie atârnată. Avea cel puțin un metru optzeci, și era tot atât de lată pe cât de înaltă. Părul șaten îi ajungea până la talie. Purta o rochie care cădea până la glezne, și era în picioarele goale; pe degetul mare de la piciorul stâng avea un inel de argint cu un fluture, tot de argint.

Femeia înainta, zâmbind.

— Eu sunt Large Marge. Rânji. Am primit porecla într-o comună din Bay Area. Niciodată n-am înțeles cum o fată micuță, sfioasă ca mine s-a potcovit cu o poreclă ca asta, dar asta e. Se încruntă teatral. Potcovit n-a fost un cuvânt bine ales. Îți interzic să fugi cu el.

— Nicio grijă.

Large Marge râse cu poftă. Mișcarea îi făcu sânii să salte.

Elizabeth întinse mâna.

— Eu sunt Elizabeth Shore. Daniel Boudreaux m-a rugat să trec pe la tine.

Marge apucă mâna lui Elizabeth și o scutură cu putere.

— Mi-a vorbit despre tine. Mă bucur că ai trecut pe aici. Voiam să discut cu tine despre Stormy Weather Arts Festival.

— E un lucru important pe aici.

— Așa mi-a spus și Daniel, deși mi-e greu să-mi imaginez un eveniment artistic pe vremea asta. Niciodată n-am mai văzut atâta ploaie.

— Noi, localnicii, abia dacă o observăm, iar turiștii o descoperă prea târziu. Te ajut cu plăcere să organizezi evenimentul galeriei tale, dacă asta te interesează. Sunt de-a casei.

— Am talent organizatoric. Artiștii sunt foarte puțini. Se pare că cei buni sunt deja luați. Danny boy mi-a spus că lucrarea ta merită expusă.

— Da, cum să nu, spuse Elizabeth râzând.

Marge spuse încetișor:

— Mi-a spus că ești speriată.

Zâmbetul lui Elizabeth se stinse. Făcu un pas înapoi.

— Am început să pictez din nou după foarte mulți ani.

Privirea lui Marge se opri pe verigheta lui Elizabeth.

— Creșterea copiilor, așa-i?

— Da. Zâmbi, deși zâmbetul acela era trist, aproape o grimasă.

— Ești cât de cât bună?

— Am fost.

— Eu iau de bună aprecierea lui Danny. Aș vrea să-ți expun lucrările la festival.

— Nu.

— De ce nu?

Elizabeth nu știu care era răspunsul corect.

— Și dacă nu sunt bune?

— Atunci n-o să se vândă. Sau poate o să se vândă oricum. La naiba, iubito, e vorba de artă. Se poate întâmpla orice. Dacă vrei o garanție, ia-ți o slujbă la bancă. Care e rostul unei picturi dacă n-o vede nimeni?

— Am să mă mai gândesc.

Marge se uită la ceasul de perete.

— Îți dau trei minute.

— Ei, hai…

Marge făcu un pas spre ea.

— Te cunosc, Elizabeth. La naiba, am fost și eu ca tine. Am petrecut zece ani încercând să-mi găsesc locul într-o căsnicie apăsătoare. Dacă nu-mi dai un răspuns acum, n-am să mai aud niciodată de tine.

Observația asta îi dădu puteri lui Elizabeth. Nu trebuia să aibă însușiri de mediu ca să audă în cap vocea lui Meghann: *La naiba, Birdie, să nu îndrăznești să eziți.*

— De câte piese ai nevoie?

— Cinci. Se poate?

Elizabeth habar n-avea, dar știa că trebuia să încerce.

— N-or să se vândă, să știi.

Marge rânji.

— Ador încrederea la o femeie. O bătu pe spate atât de tare încât Elizabeth se duse împleticit lateral.

— Mai ești aici? Ar trebui să fii acasă, cu pensula în mână. Hai, la treabă!

În ultimele cinci zile, Jack fusese în șase orașe mari, și fiecare deplasare fusese un succes. Îi intervievase pe Alex Rodriguez, Ken Griffey Jr., Randy Johnson, Shawn Kemp și Brian Bosworth.

După terminarea interviurilor, petrecuse alte trei zile în camera de montaj, îmbinând narațiunea cu muzica într-o emisiune specială de o oră pe care o intitulase *Leii fragili.*

Îi plăcea la nebunie ce făcea.

— Tu și Sally ați făcut o treabă pe cinste, spuse Tom Jinaro. Ai avut dreptate s-o angajezi. E grozavă.

— Mulțumesc. Jack venise plin de încredere la această ședință. Știa că emisiunea lui specială era un amestec desăvârșit de știri și amuzament. Îndrăznise să se expună emoțional în fața camerei, suficient pentru a umaniza povestea. Recunoscuse ce greu îi fusese să fie uitat de un oraș care îl adorase cândva. Alex și Ken fuseseră și ei sinceri, recunoscând ce mult îi duruse să fie huiduiți de foștii lor admiratori. Brian vorbea cu convingere despre cum e să fii uitat.

Tom se apleca spre el.

— Sunt de mult în branșa asta. Am văzut oameni venind și plecând – majoritatea plecând. Dar tu ești nemaipomenit. N-am mai văzut niciodată pe cineva urcând scara mai repede. L-am pus pe Mark să-ți producă emisiunea specială pentru că el e cel mai bun. Sincer, nu credeam că ești pregătit pentru genul ăsta de emisiuni, dar el îmi spune că ești foarte bun.

— Mulțumesc, spuse din nou Jack.

— Așadar, ce vrei?

— Poftim?

— E o întrebare simplă. Ce vrei? Emisiunea *Fox NFL Sunday?* Sau propria oră de interviuri? Contract pentru o carte? Ce anume?

— Tu știi ce făceam eu acum trei luni, Tom? Cerșeam o slujbă

la o emisiune de sport regională – și n-am primit-o. Tu m-ai angajat când eram în șanț, profesional vorbind. Ai riscat cu mine. N-am să uit asta, crede-mă.

Tom zâmbi obosit.

— Știu că vrei să ții minte asta, dar după un timp vei începe să strângi cu grebla ofertele, și atunci ai să te gândești la vârsta ta, iar agentul tău îți va spune să strângi fânul cât mai e soare. Așa se joacă meciul. Ce am să-ți spun eu acum, nu trebuie să iasă din camera asta. Dacă se aude, am să știu că de la tine s-a auzit.

— Despre ce e vorba?

— Unul dintre tipii de la *NFL Sunday* pleacă. Unul dintre cei patru grei. Nu pot să-ți spun care. Dar ne-am gândit să umpli tu golul în următorul an.

Singura emisiune mai importantă era *Monday Night FootbalL*

Jack inspiră adânc, savurând momentul.

— Mulțumesc. Atât putu să spună. Încă puțin și avea să izbucnească în râs.

— Nu e sigur. Tom rânji. Dar e aproape sigur. Așa că dă-mi voie să-ți dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Ai avut o imagine de băiat rău în NFL și nu mi se pare că te-ai schimbat. Am auzit că locuiești, practic, la cârciuma Kel's.

Jack dădu să-l contrazică, dar Tom îl opri râzând.

— Păstrează-ți protestele pentru soția ta absentă în mod ciudat. Nu-mi pasă ce faci în afara programului atât timp cât nu dăunează ratingului nostru. Dar știi cum e când tabloidele se concentrează asupra ta. Oportunitățile pot dispărea într-o clipă. Stai departe de droguri și de femei minore.

— Fii fără grijă. Nimic n-o să mă facă să deraiez de data asta. Sunt mai bătrân și mai înțelept.

— Mă bucur s-o aud. Acum, la treabă. Vreau ca tu și Mark să redublați muzica. Genericul de deschidere sună ca muzica ce s-a cântat la înmormântarea mătușii mele.

— S-a făcut.

Jack ieși din birou și se duse direct la montaj. Când termină de făcut retușurile, *Zeii fragili* merita un premiu.

Deși era extenuat și lihnit de foame, se simțea în al nouălea

cer. Plecă de la birou și se duse acasă.

Când intră în apartament fu cât pe ce să strige *Birdie, am venit*, dar se opri la timp.

În apartament era liniște ca într-un mormânt. Nicio lumânare nu parfuma aerul, nu se auzea nicio muzică, nicio aromă nu-l trăgea spre bucătărie.

Dezamăgirea îi umbri buna dispoziție. Nu-și dăduse seama cât de singuratic era succesul dacă nu aveai cu cine să-l împarți.

Își prepară o băutură, apoi puse un C.D. – un vechi album Queen. „We Are the Champions" se revărsă din boxe.

Sorbind din băutură, se duse la fereastră și privi afară.

În seara asta priveliștea nu-l ajută. Tot ce văzu era o mulțime de străini. Pentru prima dată, se simți singur în acest oraș cu milioane de locuitori.

Luă telefonul și formă numărul lui Birdie, dar închise înainte ca ea să răspundă. Nu știa ce să-i mai spună. „Te iubesc" nu mai era suficient, dar ce altceva mai era? Tot ce știa era că victoria din seara asta era găunoasă fără ea.

Își termină băutura și își turnă încă una. De-acum, apartamentul începea să se îndulcească; muchiile tari ale pereților se estompau.

Se lăsă pe podea și rămase acolo, rezemat de fotoliu.

Poate că ar fi trebuit să iasă, să bea câteva pahare la Kel's.

Dar nu avea chef să se miște.

Ce avea el chef era să vorbească cu soția lui. Voia să-i arate înregistrarea, și s-o vadă zâmbindu-i după aceea.

De așa ceva avea el nevoie acum.

Era ciudat cât de mult îți putea lipsi ceva ce ani de zile nici nu observaseși că dispăruse.

Se ridică în picioare. Apartamentul se învârti o secundă cu el, apoi își reveni.

Era mai beat decât credea. „Ei, și?"

De ce să stea treaz? În clipa de față prefera să fie beat; avea o mulțime de lucruri pe care voia să le uite. Ca de pildă atingerea ei catifelată… sau felul în care scânteiau de mândrie ochii ei verzi în fața realizărilor lui.

Se duse împleticit în bucătărie și își mai turnă un pahar.

Se auzi soneria de la intrare. Inima îi tresări. *Birdie*, se gândi el.

Se duse grăbit la ușă și o deschise.

Sally stătea rezemată de tocul ușii, cu o sticlă de Dom Pérignon într-o mână. Părul i se revărsa pe umeri. Era îmbrăcată cu o rochie drăguță, fără guler, strânsă în talie și care îi ajungea până deasupra genunchilor.

— M-am furișat pe lângă portar. Sper că e în regulă.

— Ăă. Da, sigur.

— Am văzut montajul final, spuse ea zâmbind.

Cuvintele magice.

— Eee bun, nu-i așa?

— Ești un geniu, Jack. Un *zeu*. Practic am plâns când Alex Rodriguez vorbea despre plecarea din Seattle.

Cuvintele ei erau o apă prețioasă care îi iriga creierul uscat.

Se dădu înapoi și o lăsă să intre. Se lovi de perete și se dezechilibră.

— Hopaa. Scuze.

Ea îl apucă de braț pentru a-l susține, și închise ușa cu piciorul.

— Cred că n-ai nevoie de șampanie.

— Sunt puțin matol, mărturisi el.

Ea veni mai aproape.

El îi simți trupul mic și subțire lipit de al lui și gemu, dându-și seama dintr-o dată ce singur fusese în ultimele luni.

— Sally… Nu știa ce să spună, ce să ceară. Tot ce știa era că i se învârtea capul și bărbăția lui era tare ca piatra.

Prin mintea încețoșată îi treceau în goană scuze și motive, când ea îl sărută.

Ăsta fii sfârșitul gândirii pseudoraționale.

Când buzele ei le atinseră pe ale lui, fu pierdut. Cedă. Luni de zile – ani, de fapt – se ținuse în frâu, rămânând fidel jurămintelor făcute lui Elizabeth.

Dar acum ea trăia în Oregon și îi dăduse limpede de înțeles că nu-l mai voia. Nimic nu-l duruse mai tare decât recunoașterea acestui lucru.

Sally se uita la el cu ochii întunecați de pasiune.

— Ei bine?

Gura lui era uscată.

— Știi că încă sunt însurat, spuse el, considerând fraza un triumf personal al autocontrolului.

— Bineînțeles că știu. Nu vreau o verighetă de la tine. Zâmbind, îi băgă mâna în pantaloni. În schimb am să iau asta.

Jack nu se putu abține. Se mișcă în mâna ei. Simți nasturele de sus de la pantaloni deschizându-se, simți apăsarea caldă a degetelor ei pe carnea lui.

Dădu să vorbească… deși nu știa ce putea să-i spună…

— Du-mă în pat, șopti ea.

Patru cuvintele care fură pierzania lui.

23

Elizabeth încheie ziua pe pilotul automat. În timp ce dezgheța puiul și punea cratița pe foc, se gândise: *Expoziție. Lucrările mele*.

Rumenise deja puiul și tocase ceapa când își dădu seama că gătea pentru vechea ei viață. Era un pui la tavă cu care ar fi hrănit ușor opt persoane.

După ce puse tava în cuptor, se duse în cămară și scoase tabloul cu priveliștea marină. Avea să-l termine până mâine dimineață, și să înceapă altceva. Poate o acuarelă. Pe vremuri, îi plăceau mult uleiurile, dar acum era mai bătrână. Și, mai important, timpul era limitat. Era mai probabil să termine la timp cele cinci lucrări pentru festival dacă nu lucra în ulei.

I se păru că aude o mașină. Apoi o portieră trântită.

Poate că Meghann își schimbase programul și se îndreptase spre sud pentru un weekend între fete.

Se repezi la ușă și o deschise larg.

În prag stătea Anita, într-o rochie albă și balerini roz. O pălărie roșie cu borul lăsat îi acoperea o mare parte din față. Alături de ea erau un geamantan uriaș și o cutie de carton lungă și îngustă. Un taxi verde se îndepărta.

— Bună, Birdie, spuse ea zâmbind incert, asta e plaja pe care am ales-o.

Elizabeth nu știa cum să reacționeze. În primul rând, era înfățișarea Anitei – arăta ca desprinsă dintr-un basm al fraților Grimm, nicidecum ca o căutătoare de aur texană, care era stilul ei. Nu mai avea părut oxigenat, ridicat în vârful capului.

Acum, o simplă coadă albă, împletită, îi atârna pe un umăr. Avea ceva aproape nepământesc, o fragilitate care trăda o mare tristețe.

Și – chiar mai deconcertant – era faptul că era *aici*, invadând singurătatea care o costase atât de scump pe Elizabeth.

— Sper că nu te superi că am apărut. Mama s-ar răsuci în mormânt la o așa încălcare a etichetei, dar mă uitam prin niște reviste de călătorie după un loc unde să mă duc, și am văzut o

reclamă cu plajele din Oregon. M-am gândit că trebuie să fie un semn.

— Arăți… altfel, spuse cu stângăcie Elizabeth. Un eufemism la egalitate cu *în Oregon plouă.*

Anita râse.

— Oh, asta! Toate hainele alea erau pentru Edward. Asta e culoarea naturală a părului meu.

Pentru tata?

Tatăl ei aristocrat, regal voise ca soția lui să se îmbrace ca Dolly Parton?

Elizabeth nu putea procesa asta. Nu-i venea să se dea la o parte, dar avea de ales?

Să ai grijă de ea, auzi?

— Intră. Elizabeth luă geamantanul (De ce avea Anita nevoie de atâtea haine? Cât avea de gând să stea???) și îl trânti peste prag.

Anita păși în casă și se uită în jur. Își frângea mâinile.

— Așadar, asta e faimoasa casă de pe plajă. Tatăl tău a vrut mereu s-o vadă.

— L-am rugat să vină de 4 Iulie.

— Da, răspunse încet Anita.

— Vino să-ți arăt camera de oaspeți. E sus. Elizabeth se întoarse și porni spre scară, târând după ea geamantanul pe rotile. La piciorul scării se opri și se uită în urmă.

Anita stătea în fața șemineului. Întinse o mână spre o fotografie înrămată de pe poliță.

O făcuseră de Crăciun; toată familia era adunată în jurul bradului împodobit. Râdeau cu gura până la urechi, în afară de tatăl lui Elizabeth, care era posac și iritat.

Și nu era de mirare. Îi cumpărase lui Elizabeth de Crăciun un aparat de fotografiat. Îi luase douăzeci de minute – și cel puțin tot atâtea încercări – să facă să funcționeze regulatorul automat. Râsetele lor îl enervaseră.

Era ultima fotografie pe care o avea cu el.

Anita se întoarse. Avea lacrimi în ochi.

— Aș putea avea și eu una?

— Bineînțeles.

Anita se mai uită o secundă la fotografie, apoi se îndreptă spre scară și se opri în fața lui Elizabeth.

— Nu știam unde să mă duc în altă parte, Birdie. Nu mai puteam rămâne acolo încă o noapte.

Elizabeth înțelegea. Tatăl ei îi asigurase multă căldură. Fără el, era o lume rece. Se uită la mama ei vitregă. În mod ciudat, nu o vedea pe femeia cu care se luptase aproape toată viața ei. Această nouă Anita era plăpândă și fragilă, un suflet rătăcit.

— Nicio problemă, în regulă, Anita. Suntem rude.

Jack se trezi încet, gemând. Se simțea de parcă fusese lovit în cap cu o rangă. Se rostogoli în pat; brațul său aruncat căzu pe noptieră, trimițând veioza pe podea. Deschise un ochi. Ceasul arăta 8:07.

Trebuie să fi fost o întrerupere de curent noaptea trecută. Nu dormea niciodată mai mult de ora cinci.

Apoi observă ceva pe podea. Roșu. Mic.

Era un ambalaj de prezervativ, rupt în două.

Sări ca ars. Mișcarea îi înteți durerea de cap.

Oh, la dracu'! Se uită în stânga.

Patul era gol.

Ghemuindu-se în față, închise ochii și stătu așa un moment lung; apoi dădu încet pătura la o parte și coborî din pat. Se duse cu pași împleticiți în baie, și acolo văzu pe oglindă, scris cu ruj, „biletul" de la Sally.

O partidă de sex grozavă.
Sally.

A-ul din numele ei avea deasupra o aură mică.

Capul îi zvâcnea de durere.

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Birdie s-ar fi mutat la New York. Dacă nu l-ar fi părăsit.

Mesajul de pe oglindă se holba la el.

O partidă de sex grozavă.

Fusese al naibii de bună; asta era adevărat. Nu nemaipomenită, dar al naibii de bună. Îl întinerise, făcându-l să

se simtă iarăși tânăr.

Dorit.

În el existase întotdeauna o slăbiciune, acea nevoie disperată de a fi dorit. La dezintoxicare, un psihiatru îi spusese că această nevoie era o urmare a faptului că avusese părinți alcoolici care muriseră prea tineri. El nu știa dacă era așa, și nici nu-i păsa cine știe ce. Ceea ce știa, însă, era că această nevoie disperată era să-l distrugă o dată.

Și putea să-l distrugă iar.

Dă-mi voie să-ți dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Stai departe de droguri și femei minore. Oportunitățile pot dispărea într-o clipă.

Dacă se afla că făcuse sex cu asistenta lui…

În minte îi veniră cuvintele HĂRȚUIRE SEXUALĂ. Dacă Sally se hotăra s-o facă, putea să-l distrugă.

Și se mai și dăduse drept Domnul Moralitate!

— Iisuse Hristoase! șopti el, holbându-se la oglindă. N-o să se repete. A fost o treabă de o singură dată. O greșeală.

Elizabeth nu trebuia să știe. Niciodată.

Făcu un duș, se bărbieri, se îmbrăcă și plecă la serviciu. Deja se simțea mai bine. Făcuse o greșeală – una uriașă, desigur dar avea să rămână singura.

Se așeză la birou și începu imediat să se uite peste însemnările pe care le făcuse ieri după-amiază. Lucra la un reportaj despre o tabără de călărie din Poulsbo, Washington, numită Blue Heron Farms, unde copiii handicapați învățau să călărească.

Ușa se deschise brusc.

Sally stătea în prag, îmbrăcată într-un costum negru și o bluză de mătase verde-smarald. Zâmbetul ei era deprimant de vesel.

Reușea să-l facă să se simtă bătrân și tânăr în același timp.

Ea închise ușa după ea.

— Îmi pare rău că am plecat cât încă dormeai. Trebuia să fiu devreme la treabă, spuse ea.

— Nu pomeni de asta. Simți că i se face rău de la stomac. Era nervos, rușinat și excitat, toate în același timp. *Serios*, se gândi el, *nu pomeni de asta.*

Zâmbind, ea își prinse mâinile la spate și veni spre el. Zgomotul făcut de tocurile ei înalte era îngrozitor de puternic. Singurul lucru mai puternic era bubuitul inimii lui.

O treabă de o singură dată, își reaminti el.

— Referitor la noaptea trecută…

Ea își puse mâinile pe biroul lui și se aplecă. Din acest unghi, el îi vedea marginea de dantelă bej a sutienului. Sub ea, se umflau sânii albi și fermi.

— N-ai să ghicești cine a sunat azi-dimineață, spuse ea.

— Cine?

— Agentul tău de publicitate. M-a rugat să-ți înaintez o ofertă de la revista *People*.

— *People?* El se ridică de pe scaun. Ce vor?

— Vor să te bage în numărul cu „Cei mai frumoși cincizeci de bărbați".

— Glumești?

— Ăsta e momentul marilor realizări, Jack. Ești din nou vedetă.

El nu vru s-o facă, dar se pomeni luând-o în brațe.

— Ia-mă cu tine la ședința foto, spuse ea, plimbându-și un deget pe buzele lui. O să fie la Peninsula.

El se uită la fața ei în formă de inimă și simți un val de dorință puternică. Dumnezeu să-l ajute, deja o voia din nou.

Elizabeth se foi toată noaptea, neputând să doarmă. Nu-și dăduse seama cât se obișnuise cu intimitatea până apăruse Anita.

În zori, se îmbrăcă și traversă holul în vârful picioarelor, apoi întredeschise ușa camerei de oaspeți. Anita dormea încă. Scrise repede un bilet „Sunt pe plajă", apoi ieși.

Strângând la piept geanta de pânză cu ustensile, coborî treptele spre plajă. Mii de pescărușii se roteau în zbor deasupra stâncilor îndepărtate, țipând zgomotos.

Își lăsă geanta lângă stânca ei și începu să meargă, din ce în ce mai repede, până când mersul deveni alergare. Valurile îi dădeau energie, o făceau să se simtă puternică și liberă.

Preț de câteva minute minunate uită de Anita și de

geamantanul ei suficient de mare pentru o ședere de două luni.

În cele din urmă se întoarse la locul ei. Gâfâind, se așeză pe stânca ei plată, își adună genunchii la piept și se uită în largul oceanului albastru, nesfârșit. Pe cer pluteau câțiva nori argintii, diafani.

Mișcarea îi făcuse bine. După mulți ani în care își ignorase corpul, înțelesese în sfârșit ce conta cu adevărat. Ce dacă îmbrăcămintea ei era cu vreo trei numere mai mare? Ea nu voia decât să poată alerga pe plajă, să urce scările și să meargă cu bicicleta. Măsura hainelor nu conta; sănătatea, da.

Nu părea mare lucru, dar pentru o femeie care timp de aproape treizeci de ani numărase caloriile și purtase centură de slăbit, asta însemna libertate.

— Birdie, iubito? Tu ești?

Elizabeth se întoarse. Anita era la câțiva metri, îmbrăcată cu o fustă lungă, înflorată și un pulover împletit.

Elizabeth îi făcu loc cu reținere pe stânca plată.

— Vino aici. E loc destul.

Anita se așeză lângă Elizabeth.

— Pfiii! Scările alea m-au omorât. Nu e de mirare că ai slăbit.

— Am slăbit?

— Cel puțin cinci kilograme, iubito. Îți atârnă hainele pe tine. Dădu din cap dezaprobator:

— Dar oricum, puloverele alea lălâi pe care le porți ar atârna și pe Mama Cass.

Iar începea bine cunoscutele replici și comentarii care le îndepărtaseră ani de zile, *zâmbește și mergi mai departe*, își spuse ea, *altfel vizita o să se prelungească.* Cred că cel mai indicat este să faci mișcare.

— Eu una fac yoga.

Elizabeth nu știuse asta. De fapt, nu știa mare lucru despre viața Anitei în afară de Edward. Se agăță de ultimele ei cuvinte, ca să înfiripe o conversație.

— Și ce altceva mai faci? Acasă, vreau să spun.

— Treburi obișnuite, cred. Fac parte dintr-un club de carte care se întâlnește o dată pe lună. Luna trecută am citit *The Hours.* Joc bridge cu fetele în fiecare dimineață de joi. Marțea

lucrez ca voluntară la adăpostul de femei. Firește că tatăl tău mi-a ocupat majoritatea timpului. Se opri și rămase tăcută mult timp. Apoi, încetișor, spuse: Nu-l visez. Mă culc în fiecare noapte cu dorința de a-l visa, dar el nu vine.

Elizabeth cunoștea sentimentul.

— Eu am așteptat toată viața s-o visez pe mama. Nu s-a întâmplat niciodată.

— E ca și cum l-aș pierde a doua oară, spuse Anita. După altă pauză lungă, adăugă: Mereu am știut că am să trăiesc mai mult decât el. Credeam că sunt pregătită pentru asta. Ce proastă am fost! Nu poți fi pregătit pentru pierderea omului iubit.

Elizabeth știa că nu avea ce să spună. Durerea era ca oceanul din fața lor; valurile se rostogoleau continuu spre tine, și uneori erau destul de înalte ca să te tragă la fund. De regulă, trebuia să-ți rezolvi durerea singur, pe întuneric, când îți era cel mai frică. Dar poate că Anita venise în Echo Beach pentru că întunericul era *prea* tăcut. Poate că simțea nevoia să vorbească despre soțul ei.

— Cum v-ați cunoscut tu și tata?

Anita îi zâmbi cu recunoștință.

— Eu lucram la salonul de frumusețe. Doamne, încă mai țin minte prima dată când l-am văzut! Semăna cu un erou din filme, cu părul lui negru și ochii întunecați. Pe vremea aceea avea mustață. M-am întors spre prietena mea, Mabel, și i-am spus: „Oh, dragă, ia uită-te la ăsta". Oftă. Cred că m-am îndrăgostit de el pe loc. Sigur, el abia dacă m-a băgat în seamă.

Elizabeth se încruntă. Tatăl ei își răsese acea mustață în anul de după moartea mamei ei. De atunci, nu mai avusese mustață niciodată.

— Când a fost asta? întrebă ea.

Anita nu se uită la ea.

— Nu contează.

— Tu ai cunoscut-o pe mama, spuse brusc Elizabeth, îndreptându-se.

Anita dădu să vorbească – să nege, Elizabeth era convinsă. Dar când ochii li se întâlniră, Anita oftă din greu și umerii îi căzură.

— Nu chiar. Deși în ziua aia era cu el. Mabel o tundea.

— Ai vorbit cu ea?

— Eu? Nuu. Eu tocmai terminasem școala de cosmetică. Nimeni nu mă prea băga în seamă.

— Vorbește-mi despre ea.

— Nu știu multe, zău. Am auzit istorioare, firește. Cea de a doua soție aude întotdeauna povești despre prima. Din cât se spune, mama ta era cea mai frumoasă femeie din Springdale.

— Am auzit asta zeci de ani. Spune-mi ceva real. De ce nu voia tata să vorbească despre ea? Te rog, Anita.

— Înainte să te naști tu, mama ta a fugit de acasă.

— L-a părăsit pe tata?

— În toiul nopții, din câte am auzit. I-a luat ceva timp s-o găsească. Atunci ajunsese deja în Carolina de Nord, dar el i-a dat de urmă și a adus-o acasă. După aceea, spune lumea, n-a mai fost aceeași. Era tristă și tăcută. Jenny Pilger a văzut-o într-o zi izbucnind în lacrimi la Piggly Wiggly.

— Depresie. Elizabeth nu-și imaginase niciodată așa ceva.

— Te-a iubit. Bătrâna Anna Deaver spunea că Marguerite nu te pierdea niciodată din ochi. Ba chiar dormea cu tine majoritatea nopților. Nu lăsa pe nimeni să aibă grijă de tine. Însă se zvonea că nu s-a mai lecuit niciodată de acea tristețe. N-a mai zâmbit. Asta am auzit cel mai mult. Că își lăsase zâmbetul în Carolina de Nord, și n-a mai putut găsi unul pentru tine.

— L-am rugat mereu să-mi povestească despre ea. Singurul lucru pe care mi-l spunea era „Păstrează-ți amintirile aproape, sfeclă de zahăr". Dar eu nu aveam amintiri. Oricum, nu destule.

— Probabil nu avea ce să-ți povestească. Uneori nefericirea poate să se instaleze asupra unui lucru și să-l îngroape până nu mai rămâne nimic din el.

Nu mai rămâne nimic. Doar nefericirea.

Elizabeth știa cum era.

— Asta s-a întâmplat între Jack și mine.

— Uneori e ușor să uiți de ce te-ai îndrăgostit de cineva… Știi că l-am părăsit o dată.

— Nu, n-am știut. Oricum, nu atunci.

— Cum era să știi, când trăiai atât de departe și, pe deasupra,

aveai viața ta? Edward nu era genul de bărbat care să-i spună copilului său că mariajul lui se ducea de râpă.

— Puteai să-mi spui tu.

— Iubito, tu abia dacă îmi transmiteai salutări când sunai.

— Unde te-ai dus?

— Nu contează. Nici chiar atunci n-a contat. Departe, atât. Oftă, și Elizabeth se întrebă dacă acea amintire durea mai mult decât faptul că el murise.

— Poate n-ar trebui să vorbim despre asta.

Anita rămase tăcută o clipă.

— Mă copleșea uneori. Era atât de flămând de toate, iar eu eram tânără când ne-am căsătorit. Nu știam ce vreau. Așa că am trăit viața lui. Mult timp, asta a fost în regulă.

Elizabeth cunoștea sentimentul. Jack și tatăl ei semănau în privința asta. Amândoi erau ca soarele – totul se învârtea în jurul lor. La început, asta era în regulă, dar pe măsură ce îmbătrâneai, lucrurile se schimbau. Începeai să vezi drumurile pe care nu le urmaseși, și te întrebai: *Ce-ar fi dacă…?*

Anita își privi verigheta.

— Am vrut să am un copil.

Elizabeth își aminti de noaptea aceea când, stând de vorbă în grădină, o întrebase naiv pe Anita de ce nu avusese copii.

— O, draga mea, nu este momentul să-ți răspund la o astfel de întrebare, nu pot discuta așa ceva cu tine.

— Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

— Exact, este un subiect foarte dureros pentru mine. Nu e un lucru despre care să pălăvrăgesc la miezul nopții, la două zile după moartea soțului meu.

Trebuie să fi fost sfâșietor pentru Anita să audă acea întrebare.

— Știam că într-o zi am să fiu singură. Mă gândeam că un copil m-ar fi ajutat. Așa că, după ce m-am împăcat cu Edward, am încercat. Am avut trei pierderi de sarcină. Toți băieți, fiecare a luat o bucată tot mai mare din mine, până când… Se cutremură. Trei au fost de ajuns, cred. M-am gândit că Dumnezeu știa ce făcea.

Elizabeth se simți înmuindu-se față de Anita, întrezărind o

femeie pe care niciodată nu și-o imaginase. Era un sentiment ciudat care semăna cu venirea acasă.

— Și eu am avortat o dată, spuse ea încet. N-am spus nimănui în afară de Jack. Mi-a zdrobit inima. Atinse glezna mamei ei vitrege, strângând-o ușor. Era prima dată când făcea așa ceva.

Anita scoase un icnet slab, apoi se întoarse spre ea.

— Am ceva pentru tine. L-am adus tocmai din Tennessee. Și n-a fost ușor.

Nimic din toate astea n-a fost ușor, se gândi Elizabeth, dar nu o spuse. Îșsi ajută mama vitregă să se ridice, și urcară împreună treptele de lemn, alunecoase.

Când ajunseră pe verandă, Elizabeth observă cutia mare de carton rezemată de casă.

— Mă întrebam ce e în asta.

Anita dădu fuga în casă și se întoarse cu un cuțit.

— Deschide-o.

Elizabeth luă cuțitul și despică cutia în lungul muchiei.

— Ar trebui s-o pui jos, o sfătui Anita.

Elizabeth lăsă cutia pe podeaua verandei, apoi îngenunche și o deschise.

Înăuntru văzu stâlpi lucioși, verzi… frânghie albă, cu noduri.

— E hamacul tatei.

— Obișnuiați să stați cuibăriți în el ore în șir, legănându-vă înainte și înapoi. Țin minte că vă auzeam chicotele din bucătărie, în timp ce pregăteam cina.

Dintr-o dată, tatăl ei fu acolo, lângă ea. *Hei, sfeclă de zahăr, îi dai bătrânului tău tată o limonadă dulce, de acolo?*

— Ne uitam împreună la licurici, șopti Elizabeth. Zburau în jurul nostru când eram în hamacul ăsta.

— Ar fi vrut să fie al tău, spuse Anita. Ar fi perfect acolo, lângă scări, ca să poți dormi în el în zilele cu soare, să asculți oceanul de jos… și să-ți amintești ce mult te-a iubit.

Elizabeth se uită în sfârșit la Anita. Ochii o usturau. Nu putea spune nimic, nici măcar mulțumesc.

Anita zâmbi.

— Cu plăcere.

Martie năvăli în New York cu o furtună arctică. În toiul unei nopți atât de reci încât până și Time Square era pustiu, începu să ningă. La început, doar câte un fulg ici și colo, dar spre dimineață, ningea atât de des și de abundent încât Jack abia dacă mai vedea clădirile de peste drum.

Stătea la fereastră, bând o cafea cu lapte. Jos, pe stradă, mașinile erau puține. Autobuzele înaintau încet, patinând la semafoare. Firmele de neon semănau cu niște pete de lumină încețoșate pe cerul de plumb, ca o colecție de timbre dintr-o eră uitată. Norii ca de bumbac atârnau jos pe cer, retezând în două zgârie-norii.

Tocmai se pregătea să intre la duș, când sună telefonul.

— Bună ziua, domnule Shore. Sunt agentul de asigurări, și avem nevoie de autorizare pentru a vă distribui activele, întrucât ați dispărut de pe fața pământului.

Jack nu se putu abține să nu râdă.

— *Mea culpa,* spuse el. Întotdeauna era mai bine să intre în jocul lui Jamie.

— Nicio *mea culpa.* Bănuiesc că ai fost atât de ocupat să faci bani frumoși încât n-ai mai avut timp să mă suni privitor la echipa de înot.

— Am vorbit nu mai departe de acum două zile. Știam că n-ai să faci nimic imediat.

— Alo, tată, cred că trebuie să renunți la păr oxigenat. Conversația asta a fost acum mai mult de-o săptămână.

El se încruntă.

— O săptămână? Nici vorbă.

— Oh, ba da.

— Doamne, iartă-mă, iubito. Am vrut să te sun, dar aici a fost o nebunie. Revista *People*…

— Da, bine. Întotdeauna alții sunt de vină.

El își notă în gând să fie mai atent la calendar.

— Muncesc cincisprezece ore pe zi.

— Trebuie că de asta erai plecat când te-am sunat noaptea trecută… pe la două. Munceai.

Slavă Domnului că nu vorbea cu ea față în față. Se simți

roșind.

— Aseară am luat un somnifer. În ultimul timp am probleme cu somnul… știi tu, fără mama ta… Asta era chiar adevărat.

Și fals, bineînțeles.

— Nu știam că ți-e dor de ea. N-ai pomenit de ea niciodată.

— Sigur că… mi-e dor de ea. O să fie aici din zi în zi.

— Spui asta de prea mult timp. Eu și Stephie am făcut un plan. Ești invitat să participi la planul nostru. El se relaxă imediat. Așa era Jamie – avea un plan, și îl hărțuia verbal până se asigura de participarea lui.

— Și ce trebuie să fac de data asta, să vă trimit la vară în Europa? Sau poate în Aruba, să faceți scufundări în vacanța de primăvară?

— Eu și Stephanie ajungem vineri dimineața pe Kennedy. Tu trebuie să ne aștepți la aeroport; apoi plecăm cu toții în Oregon, să petrecem weekend-ul.

— Poftim?

— E ziua mamei. N-ai uitat, nu-i așa?

La dracu'!

— Nu, nu. Bineînțeles că nu. Aveam de gând să mă duc să-mi petrec weekend-ul cu ea, dar cu munca asta…

— Nici să nu termini fraza. Pe legea mea, tată, vii cu noi! Vorbesc serios. Lucrezi în televiziune, nu faci operații pe cord. N-o să moară nimeni dacă îți iei vineri liber.

Ce încurcătură!

— Ai dreptate, spuse el cam fără convingere.

— Poți să ne aștepți la aeroport, da? Cumpărăm noi biletele și le trecem pe cardul tău.

— Sigur. De ce nu?

— Și, tată, asta-i o surpriză. Să nu-i spui, bine?

Jack închise ochii și oftă.

— Oh, o să fie o surpriză, asta-i sigur.

24

Cu o noapte în urmă, Elizabeth și Anita stătură de vorbă până târziu. Nu se mai aventurară pe teritoriul intim. Vorbiră pur și simplu, ca două femei care se cunoșteau de-o viață, și totuși niciodată nu se cunoscuseră cu adevărat. Spre mirarea lor, descoperiră că aveau multe în comun.

Dimineață, după micul dejun, se plimbară pe plajă. Era o zi frumoasă de primăvară, cu mult soare.

Mai târziu, când Anita își făcea somnul de după-amiază, Elizabeth se duse în oraș la cumpărături. Era târziu când se întoarse acasă.

În largul mării, luminile roz și apoi violet ale serii începeau să coloreze cerul.

Anita era pe verandă și se uita la ocean. Purta o rochie albă cu flori și un pulover frumos, de culoarea coralilor. Părul ei era împletit într-o coadă care îi atârna pe spate.

Lumina era uluitoare. Perfectă. Se cernea peste casă ca untul topit, făcând ca ochiul să nu mai sesizeze toate muchiile și colțurile. Fața Anitei era plină de lumină și umbră: ochii triști, gura zâmbitoare, fruntea încrețită. Rochia ei părea țesută din perle zdrobite.

Elizabeth simți o străfulgerare de inspirație.

— Pot să te pictez?

Anita își apăsă pieptul cu mâna sa albă, plină de vine.

— Vrei să-mi faci tabloul?

— Nu promit că o să iasă ceva grozav. Abia am început să pictez din nou. Dar dacă n-ai nimic împotrivă…

— Aș putea să stau pe bușteanul ăla de lângă stâncă.

Elizabeth se întoarse. La marginea proprietății, era un buștean perfect. În soarele ce apunea, strălucea argintiu. Dincolo de el, se întindea până la orizont oceanul auriu. Era exact locul pe care l-ar fi ales ea, deși probabil că i-ar fi trebuit o oră să se hotărască. Iar Anita îl alesese în cinci secunde.

Se uită la Anita.

— Ești pictoriță?

Anita râse.

— Nu, dar am citit cartea aia, *GirI With a Pearl Earring*. Cea de care vorbește toată lumea.

— Stai aici. Mă întorc imediat. Elizabeth alergă în casă, condimentă un pui și îl băgă la cuptor împreună cu câțiva cartofi și morcovi, depozită alimentele cumpărate și își luă ustensilele de pictat. Totul îi luă mai puțin de un sfert de oră.

Afară, instală șevaletul și pregăti totul, apoi se uită în jur după Anita.

Mama ei vitregă stătea în picioare lângă buștean în loc să șadă pe el. Era cu spatele la Elizabeth.

Cerul în amurg era magie pură. Nuanțe de roz, purpuriu, auriu și portocaliu se întindeau în straturi deasupra oceanului argintiu scânteietor.

Anita părea să se estompeze sub ochii lui Elizabeth, de parcă nuanțele de pe cer își trăgeau forța din ea. Devenea din ce în ce mai șterșă, iar părul și rochia ei arătau aproape opalescente.

— Nu te mișca!

Elizabeth lăsă instinctul să pună stăpânire pe ea. Niciodată nu se mișcase cu așa o viteză. Amestecând culorile, mânuind pensula cu repeziciune, încercă cu disperare să prindă frumusețea stranie a scenei din fața ei.

Pictă cu furie, cu disperare, fără vorbe până când ultimele fărâme de lumină se prelinseră în linia apei de la marginea lumii și dispărură.

Era aproape întuneric când spuse:

— Asta e, Anita. Gata pentru seara asta. Trebuie să fii moartă de foame. Eu sunt. Să mergem în casă.

Anita se uită curioasă la șevalet.

— Pot să-l văd?

— Nu. Elizabeth își auzi nota aspră din glas și îi păru rău pe loc. Iartă-mă. Am vrut să spun nu încă. Te superi?

Anita își flutură muia în aer.

— Firește că nu, iubito.

Elizabeth duse pictura în casă, și o puse în cămară, la uscat.

— Mai e până o să fie gata cina, îi spuse ea Anitei. Du-te sus și fă o baie fierbinte.

— Mi-ai citit gândurile, draga mea.

Elizabeth puse masa și făcu salata, apoi o strigă pe Anita. Cum nu primi niciun răspuns, se duse și o găsi pe mama ei vitregă stând pe marginea patului, ținând în mâini o pernă mică, cu dantelă pe margini. Stătea cu capul plecat.

— Anita?

Anita ridică privirea. Era palidă la față. În lumina slabă, pomeții ei formau scobituri în obraji. Avea lacrimi în ochi.

Elizabeth se așeză pe marginea patului.

— Te simți bine?

— Cred că da.

Elizabeth nu știa ce să spună. Anita își trecu mâna pe pernă.

— Tatăl tău a încercat întotdeauna să mă facă să mă apuc de brodat, dar n-am fost în stare. E un lucru atât de feminin!

Elizabeth se uită la pernă. Era una din puținele amintiri pe care le avea de la mama sa. Deseori încercase să și-o închipuie pe mama ei stând într-un balansoar și brodând, dar nu reușise mai mult de imaginea alb-negru a unei femei tinere care se uita în aparatul de fotografiat.

— Mama ta a făcut perna asta, spuse Anita. Îmi dau seama după cusătura îngrijită. Atunci, în salonul de frumusețe, a brodat tot timpul cât a tuns-o Mabel.

— Am încercat să mi-o imaginez câteodată.

Anita lăsă perna pe pat și se ridică. Punându-și mâinile subțiri pe umerii lui Elizabeth, o conduse la oglinda care atârna deasupra birouașului.

— Când am văzut-o prima dată pe mama ta, mi-am zis că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Ea și Edward arătau ca două vedete de film. Tu semeni cu ea extraordinar – ca două picături de apă.

Elizabeth căutase de multe ori, în copilărie, fotografii ale mamei ei, dar găsise numai câteva. Ani de zile căutase unde nu trebuia, și nimeni nu-i spusese. Ca s-o vadă pe mama ei, n-ar fi trebuit decât să se uite în oglindă.

— Mulțumesc, Anita, spuse ea cu glas tremurat.

— Cu plăcere, iubito.

Jack abia dacă dormi în noaptea aceea.

Mahmur și cu ochii împăienjeniți, se duse la baie și dădu drumul la duș.

Din nefericire, apa fierbinte nu-l spălă de regrete. Iarăși se culcase cu Sally noaptea trecută.

Își dorea să creadă că asta nu avea să conteze; el și Birdie erau despărțiți, în definitiv. Dar știa el ce știa. Despărțirea asta nu era o autorizație de călcat strâmb. Despărțirea asta era un hiat, o perioadă de odihnă pe drumul unei căsnicii lungi. Dacă el ar fi descoperit că Birdie îi era necredincioasă, l-ar fi omorât pe tipul ăla.

Ea îl iertase o dată, asta fusese demult, când ei erau alți oameni. Pe atunci, ea accepta de bună voie să se sacrifice pentru familie. Deși el o făcuse să sufere, ea fusese dispusă să creadă din nou în el. În ei.

Dar zilele alea erau de mult apuse. Noua Birdie era pentru el o femeie imprevizibilă.

Putea să afle de greșeala lui și să demareze acțiunea de divorț.

Sau putea să nu-i mai pese. Putea să se fi îndepărtat atât de mult de el încât fidelitatea nu mai conta.

Șterse de aburi oglinda din baie și se uită în ea. După o noapte de chef, ridurile de la ochi erau mai accentuate, iar pielea avea o nuanță gri, bolnăvicioasă. Îi fu ușor să se imagineze bătrân, gârbovit de vreme și alegeri proaste, umblând cu pași mărunței, sprijinit în baston.

Întotdeauna crezuse că Birdie avea să fie lângă el în anii aceia de amurg, continuând să îl iubească și când nu mai avea nimic de oferit decât o mână tremurătoare și inima lui. Niciodată nu-i trecuse prin minte că nu aveau să fie mereu împreună.

Acum, brusc, i se făcu frică. Dacă stricase totul?

Sună telefonul tocmai când voia să se bărbierească. Gol, se duse în dormitor să răspundă.

— Alo?

— Alo, tată. Jamie oftă dezgustător. Ți-am spus eu că el e încă acasă. A uitat de noi.

La dracu'. Azi era ziua când trebuia să plece în Oregon.

— Tocmai ieșeam pe ușă.

Jalnic, Jack. Jalnic.

— Deseori, oamenii pleacă la aeroport *înainte* să aterizeze avionul, spuse Jamie.

— Așa aveam de gând.

— Avea de gând, spuse Jamie, vorbind evident cu sora ei. Cât îți ia să ajungi aici? Poate ar trebui să luăm o cameră și să așteptăm până îți convine ție să ne iei.

Se uită la ceas. Era opt patruzeci și cinci.

— O oră, maxim. Nu știu cum e traficul. Avionul nostru pleacă la…

— Unsprezece patruzeci și nouă.

— Corect. Ne întâlnim la intrare la zece.

Jamie oftă.

— Vom fi acolo, tată.

— Îmi pare rău, spuse el. Zău.

— Știm. Te așteptăm.

Jack închise, luă două aspirine și fugi să se îmbrace.

Și dacă Birdie își dădea seama că îi fusese necredincios doar uitându-se la el?

În zece minute era într-un taxi, îndreptându-se spre Kennedy. Asta îi dădea timp berechet să se gândească la ce să spună în afară de *Îmi pare rău.*

Poate că Stephanie avea să se mulțumească cu atât și să spună zâmbind *E în regulă, tată*, dar nu și Jamie. Ea avea să îl fulgere din ochi și să-l ignore cât avea ea chef.

Îi simți încă o dată lipsa lui Birdie. Ea fusese întotdeauna liantul care ținuse familia unită. Ea îl călăuzise, cu blândețe sau fără blândețe, spre o relație ușoară cu fetele lui. Fără ea, era pe cont propriu, și nu știa cum să se descurce.

— Poți să renunți să mai fii tare, să știi, spuse Anita în timp ce luau prânzul în bucătărie. Pe masa alăturată erau câteva cadouri.

— Ce vrei să spui?

— Un „La mulți ani” de la mama ta vitregă și un mic cadou nu sunt mare lucru. Recunoaște, ți-e dor de familia ta. Azi te-ai

uitat la telefon de cincizeci de ori.

— Mi-e bine. Și spuneai că ai să mă înveți diseară să joc cribbage. Abia aștept.

Anita trase cu ochiul la Elizabeth.

— Ce făceai în mod normal de ziua ta?

— Păi să vedem. De obicei îmi luam liber de la toate acțiunile de voluntariat și dormeam până târziu. Când mă trezeam, casa era goală. Jack și fetele îmi lăsau întotdeauna pe masă mesaje cu „La mulți ani". O dată au legat baloane de spătarele scaunelor. Inima lui Elizabeth se strânse ușor. Uitase asta… În seara aceea Jack îmi pregătea mereu cina. Făcea un singur fel – ostropel de pui. Avea nevoie de două ore și de două pahare ca să-l facă, și nu puteai vorbi cu el în timp ce gătea. Înjura tot timpul. După cină, îmi făcea un masaj, după care făceam dragoste. Oh, și puteam să-mi sărut și să-mi îmbrățișez fetele cât voiam – nu aveau voie să protesteze.

— Sună minunat.

— A fost.

— Ești bună la asta, să știi.

— La ce?

— La negat. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că totul este nemaipomenit pentru tine.

— Eu am ales. Am vrut să fiu singură. Glasul lui Elizabeth se înmuie; sentimentele rănite se revărsau peste bariera pe care o ridicase. Dintr-o dată, se îneca în durere. Se îngropase în negare pentru că știa ce tare avea să doară o zi de naștere fără familia ei. Nimeni nu o sunase astăzi. Zâmbi forțat. Acum mă duc să pictez. Trebuie să mai termin patru lucrări înainte de festival.

Anita se ridică de la masă și își scoase șorțul.

— Te deranjează dacă vin cu tine? Aș putea să tricotez în timp ce pictezi.

— Sigur că poți să vii. Mă duc să mă schimb și să-mi iau ustensilele.

La etaj, se schimbă într-o pereche de blugi largi și o cămașă de denim. În sertar, găsi o curea veche de piele cu o cataramă mare de argint. O trecu prin găicile de la blugi, apoi cobori la parter.

Anita îi zâmbi.

— Arăți ca o cântăreață country de la mine de acasă.

— Tata mi-a cumpărat cureaua asta în Opryland, mai ții minte? N-am putut s-o port ani de zile. Zâmbind la această amintire, Elizabeth își adună ustensilele. După zece minute, ea și Anita coborau scările.

— Nu-mi vine să cred că zilnic cari atâta bagaj pe scările astea vechi și oribile. Mă tot gândesc că am să-mi sucesc glezna și am să aterizez în nisip.

Elizabeth râse. Se simțea iarăși bine. Fetele aveau să sune diseară. Mai mult ca sigur.

Anita ridică de jos punga de tricotat pe care o aruncase din capul scării. Întinzând pătura pe nisip, se așeză și începu să tricoteze.

Elizabeth își instală șevaletul, prinse hârtia la locul ei și se uită în jur după o temă. Era ușor să găsești subiecte de pictat, dar greu să te decizi asupra unuia anume.

Ea se hotărî să aleagă oceanul. Era clar o zi de acuarele. Fără uleiuri sau vopsele acrilice. Dacă voia să termine patru picturi la timp pentru festival, lucrul cu uleiuri era exclus.

Bucuroasă de această decizie, se puse pe treabă.

Nu era atât de ușor pe cât ținea minte. Începu și se opri de trei ori, incapabilă să găsească acea consistență de care avea nevoie la acuarele. Totul era atât de afurisit de ud; culorile se tot amestecau una în alta.

— La naiba! Smulse de pe șevalet ultima încercare și o aruncă jos.

— Niciodată nu e ușor să începi ceva, spuse Anita, fără să ridice privirea. Cred că asta îi deosebește pe visători de cei care fac într-adevăr ceva.

Elizabeth oftă, dându-și seama abia acum că iarăși respira rău.

— Pe vremuri știam cum să fac asta.

— În liceu, eu vorbeam spaniola.

Elizabeth înțelese poanta. În viață, talentele veneau și plecau. Dacă voiai să regăsești unul, uneori trebuia să sapi adânc. Se duse până la apă și rămase acolo, uitându-se în larg. Lăsă

culorile să o seducă, să i se dezvăluie singure, la timpul lor.

Nu era bine că încerca să-și impună voința pe hârtie. Ce trebuia să facă acum era *să simtă.* Să fie ca un copil care se minunează de atâta frumusețe.

Oftând, se întoarse la șevalet. Prinse altă hârtie și așteptă.

Aerul mării îi mângâia obrajii, umplându-i nările de mirosurile varecului ce se usca și ale nisipului încins. Foșnetul constant al valurilor deveni muzică. Se legănă în ritmul ei. De data asta, când luă pensula și o înmuie în vopsea, simți vechea magie.

Următoarele câteva ore lucră cu furie, pe nerăsuflate. În cele din urmă, se dădu înapoi și se uită cu ochi critic la munca ei.

Într-o paletă de albastru deschis, trandafiriu și violet, prinsese linia povârnită a coastei și curba sclipitoare a nisipului. Piscul îndepărtat al Dagger Rock abia se deslușea, o umbră întunecată în mijlocul unui cer cețos alb-albastru. Dar ceva nu era bine…

— Vai, Birdie, e frumos.

Elizabeth tresări puternic. Era atât de absorbită de pictura ei încât nu o auzise pe Anita venind lângă ea.

— Se pare că n-am prins bine copacii.

— Ratezi unghiul. Vezi cum se apleacă spre spate? De parcă vântul i-a împins o mie de ani și ei au cedat.

Au cedat.

În fața marii presiuni, renunțaseră să mai crească drepți. Cam cum făcuse Elizabeth în căsnicia ei. Înmuie pensula în vopsea și se întoarse la lucru.

Parcă trecuseră doar câteva minute când Anita spuse:

— Oh, Doamne, e trecut de două! Trebuie să ne întoarcem în casă. Repede! Își îndesă lucrul în sacoșă și porni spre scări.

Elizabeth se uită în urma ei. Anita urca scările pufăind.

Își strânse lucrurile, apucă pictura cu două degete, și porni după Anita. Era aproape în vârful scării când simți miros de fum.

— Anita? Simți că miroase a fum?

Și se mai auzeau și niște glasuri, de parcă un radio era dat la maxim.

Ajunsă în vârful scării, Elizabeth se opri și se uită în jur.

Pe ferestrele deschise ale casei ieșeau baloane care se legănau în briza ușoară. Ușa din față se deschise brusc. Marge, Anita și Meghann – *Meghann!* – năvăliră pe verandă, cântând „Mulți ani trăiască".

Elizabeth fu cât pe ce să scape lucrurile. Nimeni nu-i mai pregătise o petrecere-surpriză.

Meghann alergă spre ea cu brațele întinse. O îmbrățișă cu căldură, șoptind:

— Doar nu credeai că am uitat, nu-i așa?

Apoi, toate trei erau acolo, râzând și vorbind deodată.

Elizabeth nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de bine. Ea fusese cea care întotdeauna organiza petrecerile aniversare ale celorlalți, pregătea mâncarea și cumpăra cadouri. Chiar și de ziua ei întocmea liste detaliate de daruri și își făcea propriul tort.

O văzu pe Anita stând lângă un grătar roșu, nou.

Marge îi luă din mână acuarela încă umedă.

— Oh, Birdie, e nemaipomenită! E pentru mine?

Complimentul o încălzi.

— Bineînțeles.

După ce Marge se îndepărtă, veni Meghann.

— Anita a plănuit toate astea, să știi. Ba chiar mi-a trimis un bilet de avion. Zâmbi. De parcă eu nu-mi puteam permite. Deveni serioasă. Nu m-aș fi așteptat din partea ei. Știi tu, după toate poveștile alea cu Anita – huna.

Elizabeth simți o strângere de inimă. Ea inventase acea poreclă la ora de istorie din clasa a opta. În ultimele câteva zile, porecla o obsedase, o făcuse să-i fie rușine.

— Anita nu e cine credeam eu că e, spuse Elizabeth. Mă întorc imediat.

Traversă curtea.

Anita își pusese o vestă tricotată, violet peste rochia de șifon. Își prinsese părul într-un conci gros, alb. Era aplecată, scoțând stridiile dintr-o găleată și punându-le pe grătar. La apropierea lui Elizabeth, se îndepărtă.

— Surpriză!

— Asta e numai opera ta, spuse Elizabeth.

— O nimica toată. Anita zâmbi. Meghann și Marge sunt genul de prietene care lasă totul când e vorba de o petrecere. În plus, mereu am vrut să-ți organizez o petrecere-surpriză.

Elizabeth știa ce mult o făcuse să sufere pe mama ei vitregă de-a lungul anilor și totuși Anita îi organizase această petrecere. Era ceea ce și Elizabeth ar fi făcut pentru fetele sale.

— Mulțumesc, spuse ea, știind că nu era destul.

Anita îi dădu cu blândețe părul de pe ochi.

— Cu plăcere, Birdie.

Elizabeth o luă de mână.

— Vreau s-o luăm de la început.

Ochii Anitei se rotunjiră.

— Oh, vai…

Meghann veni lângă ele. Într-o mână ținea o carafă de plastic.

— Doamnelor, pot să vă tentez cu o margarita? Nu te teme, Anita, pot să te fac virgină.

Anita râse cu lacrimi, apoi își șterse ochii.

— N-ai cum să mă faci iar virgină, iubito, dar o margarita beau în mod sigur.

După aceea, petrecerea se dezlănțui. Muzica bubuia în boxele instalate pe verandă de Marge.

Elizabeth și Meghann scoaseră în curte masa de bucătărie. În câteva minute o acoperiră cu mâncare – stridii la grătar, scoici înăbușite în unt, vin și condimente, somon stropit cu lămâie, un castron de salată de paste și o pâine de casă cu usturoi.

Elizabeth nu mai ținea minte de când nu se mai distrase așa. Dansau, vorbeau și râdeau. Parcă avea iar douăzeci de ani.

Era la masă și aranja tacâmurile când auzi o mașină.

Jack coti în Stormwatch Lane.

— Drumul ăsta tot îngrozitor e. Își auzi încordarea din glas și își dori să fi fost mai relaxat. Nu era destul că se apropiau de Birdie. *Nuuu.* Fetele aleseseră să-l trateze azi cu o tăcere aproape permanentă. În avion, Jamie abia dacă vorbise cu el.

Fetele vorbeau mult, de fapt, dar între ele. Remarcile lui plăpânde și evident banale cădeau într-o fântână pustie.

Erau supărate pe el că uitase să le aștepte la aeroport. Asta înțelegea. Ce îl deranja era senzația sâcâitoare că era mai mult de atât. Că ăsta era un lucru… normal, și el nu-și dăduse seama până acum de adevărul relației lor.

Ori de câte ori familia fusese laolaltă – la masă, de sărbători, în vacanțe – Birdie fusese acolo, însăilând într-un tot conversațiile lor disparate.

Hei, Jack, i-ai spus lui Jamie de…

Jamie, tata știe de…

Lui Jack îi păsase întotdeauna de imaginea generală a vieții fetelor lui. Voise să știe în ce credeau și ce voiau să fie când vor fi mari și ce fel de femei deveneau. Dar nu-l preocupaseră cu adevărat amănuntele vieții lor de zi cu zi. Ăsta fusese teritoriul lui Elizabeth. Însă acele amănunte alimentau conversația.

Acum, fără Elizabeth, între el și fete se crease o distanță. Nu ținea minte destule lucruri despre viața lor obișnuită pentru a asigura o comunicare adevărată, și se temea să spună ceva nepotrivit care ar fi putut trăda acest lucru. Așa că se limita la subiecte sigure.

— Avem noroc. E o zi frumoasă.

— Absolut, spuse Jamie de pe bancheta din spate. Nu-mi vine să cred că nu plouă.

Privelișteа îți tăia răsuflarea. În cei doi ani în care trăise aici, Jack nu văzuse decât ploaie și cer mohorât. Își dorise mereu să găsească un mod de a pleca de aici, însă acum descoperea grandoarea și minunăția coastei.

Nu era de mirare că Elizabeth adora să trăiască aici. Locul era de o sălbăticie spectaculoasă. Cum de nu observase înainte această frumusețe?

Luă ultima curbă și încetini. În lungul aleii erau parcate câteva mașini. Când coborî din mașină, auzi muzica. Era un cântec disco vechi – poate Gloria Gaynor.

— Ar fi bine să ne luăm bagajele și să urcăm.

— Vorbești de parcă am fi la poalele muntelui Rainier, tată.

Era Jamie, firește. Abia dacă o băgă în seamă. Inima îi bătea ca o tobă, gata să-i sară din piept.

Ar fi trebuit s-o sune. S-o pregătească.

Fetele puteau să fie o surpriză, însă ar fi trebuit s-o avertizeze că venea și el.

Fetele fugiră înainte. Porni și el în urma lor, dar nu cu atâta viteză.

Când ajunseră în curte, le observară mai întâi pe femei. Stăteau în jurul mesei. El, însă, nici nu înregistră bine că Anita și Meghann erau aici, când Elizabeth se întoarse.

Fetele alergară spre ea, țipând.

Jack nu putu să se miște. Știu dintr-o dată cum era să te întorci de la război și să vezi fața femeii care fusese prima ta dragoste. Durea ca dracu' să o privească, să fie aici, pe margine, uitându-se la o viață care fusese cândva a lui. Gândul la ce făcuse noaptea trecută cu Sally îl îmbolnăvea fizic.

Elizabeth era mai blondă, observă el, și mai slabă. Pe obraz avea o dungă de vopsea galbenă, și acest amănunt micuț îl duse cu gândul la prima lor întâlnire.

— Vino încoace, tată! strigă Stephanie, făcându-i cu mâna.

Elizabeth ridică privirea și dădu cu ochii de el. Jack înaintă spre ea, apoi o îmbrățișă cu stângăcie.

— La mulți ani, Birdie.

— Bună, Jack, spuse ea. Mă bucur să te văd.

Felul în care ea îi rosti numele avea o dulceață care îl tulbură. Când ea dădu să se retragă, lui îi fu greu să-i dea drumul din brațe.

Petrecerea se prelungi până noaptea. Când se înseră, Marge scoase o pungă de hârtie plină cu artificii și coborâră cu toții pe plajă să le aprindă.

Elizabeth rămase deoparte, urmărindu-și fetele și prietenele la lumina multicoloră a focurilor de artificii.

Jack stătea retras; așa stătuse toată ziua. Oh, încercase să fie prietenos, dar păstrase distanța. Elizabeth tocmai dădea să meargă la el, când Stephanie veni lângă ea.

— Aprinde și tu câteva artificii. Doar e ziua ta.

Elizabeth râse.

— Sinceră să fiu, n-am făcut asta niciodată, scumpo. Stephanie o trase după ea, apoi se aplecă și cotrobăi prin pungă.

Scoase o chestie mică, dungată, în formă de rachetă.

— Înfige-o în nisip și aprinde-o; apoi dă-te la o parte. Elizabeth aprinse fitilul, apoi se dădu în spate atât de repede încât se împiedică de o bucată de lemn adusă de valuri și căzu. Artificiile zburară spre cer și explodară într-o ploaie de scântei albe.

Era frumos, așa cum probabil erau toate lucrurile periculoase.

În câteva minute, părăsiră plaja. Una câte una, femeile se urcară în mașini și plecară, inclusiv Anita și Meghann, care se hotărâseră să-și petreacă noaptea la Inn Between în Echo Beach.

Elizabeth rămase în curtea întunecată doar cu familia ei.

— Sunt sfârșită, spuse Stephanie. Suntem pe ora Coastei de Est, nu uitați. O luă pe Elizabeth pe după umeri, și intrară toți patru în casă.

Ea le conduse pe fete în camera de oaspeți. Aceasta mirosea a Anita, a pudră de talc și săculețe cu levănțică. Jamie se trânti pe pat Stephanie se întinse lângă ea.

— Petrecerea a însemnat enorm pentru mine, spuse Elizabeth. Mulțumesc.

— Ne-a fost dor de tine, spuse Jamie simplu, aruncându-și pantofii din picioare. Își scoase blugii și se urcă în pat.

Stephanie ieși. Când se întoarse, era îmbrăcată într-o cămașă de noapte din flanelă și avea fața roz și lucioasă. O sărută în trecere pe Elizabeth, apoi se sui în pat lângă sora ei.

Elizabeth nu era încă pregătită să plece, să dea ochii cu Jack.

— Vreau să-mi povestești despre noul tău iubit, Jamie.

— Asta e, spuse Stephanie, chicotind. Dacă o să înceapă să turuie despre omul cu jazz-ul și „oh, ce ochi nemaipomeniți", am să adorm. Noapte bună, mamă. Se rostogoli pe o parte.

Elizabeth se așeză pe podea și se rezemă de perete.

— Povestește-mi, spuse ea.

Jamie dădu la o parte plapuma, și se lăsă pe podea, lângă ea.

— De unde ai știut că tata era alesul?

Elizabeth își dădu capul pe spate și se uită în tavan, unde un ventilator, rareori folosit, aduna praful.

— Primul sărut a contribuit în mare măsură la încheierea târgului. Își aminti acum cum era să fii dus de val, să-ți pierzi

controlul. Ar fi renunțat la tot, pe atunci, ca să fie cu el.

Și, în multe privințe, chiar renunțase.

— Când tatăl tău m-a sărutat prima dată, am plâns.

— De ce?

— Cred că asta faci când cazi și nu ai cum să aterizezi în siguranță. Iubirea e un teritoriu periculos.

Jamie puse o mână pe umărul lui Elizabeth.

— Cred că m-am îndrăgostit de Michael. Asta mă sperie.

— Atunci, te maturizezi, puștoaico.

— Bănuiesc că mi-e teamă din cauza bunicului. Niciodată n-am știut că între viață și moarte e un pas atât de mic.

Elizabeth o cuprinse cu un braț și o trase mai aproape. Mult timp nu spuse nimic, mângâind-o pe păr cum făcea cândva.

— Bunicul tău n-ar fi vrut să-ți fie frică. Lui nu i-a fost niciodată.

— Asta îmi spun și eu tot timpul. Însă am un gol în suflet.

— Știu, iubito. O să-ți mai treacă. Crede-mă. O să-ți fie mereu dor de el, dar după un timp dorul nu o să mai fie o rană vie.

— El voia să particip la Olimpiadă. Asta mi-a spus de Crăciun. Iar eu nu pot să le înving nici măcar pe fetele de la UVa.

— Lui nu-i păsa de Olimpiadă. Nu-i păsa decât de tine. Voia să fii fericită. I s-ar fi frânt inima dacă s-ar fi gândit că te lași de înot din cauza lui.

Jamie se uită la ea.

— Pot să-ți spun un secret?

— Sigur.

— De fapt, nu vreau să mă las de înot. Voiam doar atenția tatei. Nu că am primit-o.

— Acum e puțin aiurit. Ai răbdare cu el. E mare lucru să-ți împlinești un vis.

— Știu. Doar că aș vrea să fie mai simplu, cred.

— Viața nu e întotdeauna simplă, Jamie. Cui îi pasă dacă descoperi că n-ai să înoți niciodată cei trei sute de metri la fel de repede ca Hannah Tourmilae? Important e să știi că ai încercat.

— Deci ai să fii mândră de mine și dacă n-am să câștig niciodată o întrecere?

— Acum vânezi complimente.

— Și dacă pic examenul?

— Ești pe cale să-l pici?

Jamie rânji.

— De fapt, nu. M-a ajutat Michael să evit pericolul. Am vrut doar să verific parametrii bunăvoinței tale când ești siropoasă.

— Ești o fată bună, Jamie. Acum, la culcare!

Jamie o sărută pe obraz, apoi se sui în pat și se cuibări lângă sora ei.

— Noapte bună, mamă. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Elizabeth se ridică și stinse lumina, apoi coborî la parter.

Jack făcuse focul. Era evident că nu se simțea deloc la largul lui. Ea se așeză pe canapea, aproape dar nu lângă el.

O vreme, nu vorbi niciunul. Apoi, ea spuse:

— Înainte nu conteneam să vă amintesc de ziua mea.

— Știm. El râse și păru să se destindă, de parcă se temuse de ce avea să spună ea.

— Mereu credeam că o să uitați, și îmi era groază de cum aveam să mă simt dacă se întâmpla asta. De ce făceam asta, Jack? De ce credeam că eram atât de neimportantă?

El se întoarse cu fața la ea. În ochii lui era o tristețe pe care ea nu o văzuse de prea multe ori.

— Pentru că aș fi uitat. Nu în fiecare an, nici măcar în majoritatea anilor, dar la un moment dat s-ar fi întâmplat. Nu pentru că nu-mi păsa, ci pentru că n-a trebuit niciodată să mă gândesc la mine. Ai făcut-o mereu tu. Tu erai coloana mea vertebrală; mă țineai în picioare. Oftă. Iar eu te-am considerat ca pe ceva de la sine înțeles.

Elizabeth știa că acum câteva luni el n-ar fi gândit asta, darămite s-o spună.

— Cred că în ultimul timp amândoi am învățat câte ceva despre noi înșine.

— Nu sunt tatăl care credeam că sunt. Păru mirat de această recunoaștere, de parcă nu intenționase să-i dea glas. Fără tine, eu și fetele nu avem despre ce să vorbim. Ele mă consideră un tâmpit.

Asta era o latură nouă la Jack, vulnerabilă. Ea îl schimba, oarecum, modificând balanța puterii dintre ei. Acum parcă erau doi prieteni care vorbeau despre copiii lor.

— Au nouăsprezece și douăzeci de ani, Jack; ele cred că toți cei care își amintesc de Kennedy ar trebui să fie la azil. Pe vremuri așa o tratam și eu pe Anita.

— Jamie își dă ochii peste cap și în fața ta?

— Firește. De obicei înainte să spună: „Hei, mamă, vrei să cobori cu picioarele pe pământ?". Iar Stephanie îmi aruncă privirea aia de căprioară rănită și stă mută până iese ca ea.

— Tu cum rezolvi asta?

— Într-o zi bună, le ignor. Într-o zi proastă, mă simt jignită. Din fericire, există mai multe zile bune decât proaste. Îi văzu încruntătura și întrebă: Ce e, Jack?

Trecură mai multe minute înainte ca el sa răspundă.

— Va trebui să le spunem, nu-i așa?

Ei îi veni să-l mângâie, dar ceva o reținu. Frica, poate. Dacă îl atingea acum, când își simțea inima mărită și sensibilă, s-ar fi putut ca povestea să reînceapă, iar ea nu era pregătită pentru asta. Călătoria ei nu se sfârșise încă.

— Da.

— Or să dea vina pe mine, să știi.

— Am să le spun că a fost alegerea mea.

— Nu va conta.

— Au crescut, Jack. Vor înțelege. Și n-o să pomenim de divorț, ci doar de despărțire.

El zâmbi amar.

— Putem să le spunem orice vrem, dar nu sunt proaste. Am să le pierd.

Brusc, și ei i se făcu frică.

— Poate n-ar trebui să le spunem. Poate n-or să observe că s-a schimbat ceva între noi.

El îi zâmbi cu tristețe.

— Birdie, visătoarea mea.

Ea nu știa prea bine de ce, dar felul în care el spuse asta o făcu să-i vină a plânge.

— Noi n-am luat o decizie cu privire la viitor, Jack. Ne-am

luat doar o pauză. Atâta tot. Încă mai avem o șansă.

El o mângâie pe față cu blândețe.

— Vreau să cred asta, Birdie.

— Și eu.

25

Era pe la sfârșitul după-amiezei de sâmbătă când izbucni scandalul.

Jamie stătea turcește pe podea, lângă șemineu. Bărbia ei mică și ascuțită împungea aerul cu expresia de buldog care, știa Jack, însemna bucluc.

— În regulă, tipilor, dați-i drumul.

Stephanie, în balansoarul din colțul camerei, păli vizibil.

— Vrei să întreb altfel? spuse Jamie cu glasul ridicat. Eu și Steph nu suntem cretine. Știm că între voi se petrece ceva.

— Pe mine să nu mă bagi în treaba asta, spuse Stephanie.

Elizabeth, care stătea pe canapea, își vârî picioarele sub ea. Nu răspunse.

Evident, lăsa totul în seama lui Jack. Ăsta fusese întotdeauna șablonul lor. Elizabeth hotăra ce puteau și ce nu puteau fetele să facă, iar Jack era tipul rău care aplica legea.

— Deci? întrebă Jamie din nou.

Fetele se uitară ia Jack. Ele știau să toate veștile proaste veneau de la tata.

El își privi fetele iubite. Expresia încordată, gata de luptă a feței lui Jamie era alterată de ochii deja triști. Iar Stephanie nu-și ridica privirea de la mâinile adunate în poală.

Gândul de a le spune, de a rosti cu glas tare cuvintele otrăvitoare îl făcea să-i fie rău de la stomac. Ele aveau să își amintească întotdeauna că glasul lui fusese cel care le destrămase familia.

Nu putea s-o facă.

Era atât de înghețat de spaimă încât nici nu observă când Elizabeth se ridică și, înconjurând canapeaua, veni în spatele lui.

— Știu că voi, fetelor, simțiți că ceva nu e normal în relația dintre mine și tatăl vostru, spuse ea. Glasul ei era surprinzător de calm.

Lui nu-i venea să creadă că ea avea s-o facă. *Birdie.* Femeia care fugea de conflicte și nu putea să ia o decizie nici să-și salveze viața… femeia care s-ar fi așezat în fața trenului pentru

a salva viața fetelor ei.

— Ăsta e un eufemism, spuse cu încăpățânare Jamie. Știm că tata a dormit azi-noapte pe canapea.

— Oamenii care se iubesc se mai ceartă, Jamie, spuse Stephanie, ridicând privirea. Asta e tot, nu-i așa?

Mâna lui Elizabeth se strânse pe umărul lui Jack. Lui îi trecu prin cap să-și pună mâna pe a ei, dar era paralizat de ceea ce se petrecea. Abia putea să respire.

— E puțin mai mult decât o ceartă, spuse Elizabeth. Adevărul e că tatăl vostru și cu mine ne-am despărțit.

Stephanie rămase cu gura căscată. Culoarea îi dispăru din obraji.

— Oh, Doamne!

— Știam că e greu de auzit asta, spuse repede Elizabeth. Și va trebui să lucrăm împreună pentru a depăși situația, dar vom reuși. Întotdeauna vom fi o familie, indiferent ce se va întâmpla.

— Oh, asta-i nemaipomenit! Vom fi *întotdeauna* o familie. Ce tâmpenie! Jamie sări în picioare. Respira greu, și Jack vedea că era aproape să plângă. Este exact ca atunci când un tip îți cere să fiți doar prieteni. Asta înseamnă că el are deja altă iubită.

Strânsoarea lui Elizabeth deveni dureroasă.

— Iubito, lasă-ne să explicăm.

— Nici vorbă. Îmi ajunge ce am auzit.

— Ascultă-ne, te rog. Tatăl vostru și cu mine eram foarte tineri când ne-am căsătorit, spuse Elizabeth.

Stephanie ridică repede capul.

— Ăsta e motivul vostru? Că v-ați căsătorit prea tineri? Eu credeam… vreau să spun că voi întotdeauna… Oh, la dracu'! Izbucni în lacrimi.

Asta îi sfâșie inima lui Jack. Nimic nu-l duruse atât de tare. Nimic. Niciodată.

— Iubito… Nu știa ce să spună. Se uită neajutorat la Birdie. Ea se uită la el; gura ei tremura. Și atunci fața ei frumoasă se schimonosi.

Jack nu gândi. Se aplecă într-o parte și o trase în brațele lui.

— Vom depăși asta, șopti el pe obrazul ei ud.

Niciodată nu o iubise mai mult ca acum. Ea fusese mai tare

decât el în treaba asta, și acum el simțea prețul acelei tării. Se sfâșia ca o cârpă veche în brațele lui.

El se uită la fiicele lui și știu că niciodată nu avea să uite acest moment.

Ăsta era prețul pentru fiecare alegere proastă pe care o făcuse. Și dintre toate alegerile proaste, niciuna nu era mai rea decât că n-o iubise pe Birdie destul ca să lupte pentru căsnicia lor.

— E greu pentru noi toți, spuse el. Cuvintele ieșeau cu hopuri; era ca un orb care își croia drum pe pipăite printr-un coridor întortocheat. Dar noi vă iubim. Se uită la Birdie, și își dădu toată silința să nu plângă. Și ne iubim. Deocamdată, asta e tot ce știm. Voi fie ne ajutați să trecem prin asta, fie ne întoarceți spatele. Sunteți mari acum. Nu vă mai putem controla. Glasul aproape i se frânse. Însă acum avem nevoie de voi. Poate mai mult ca niciodată. Trebuie să fim o familie.

Asta lăsă fără vânt pânzele lui Jamie. Supărarea se scurse din ea; căzu mototol în genunchi, șoptind ceva ce Jack nu auzi.

Elizabeth se lăsă pe podea lângă ea.

— Fetele mele, șopti ea.

Jamie și Stephanie se repeziră la ea. Se agățară una de alta, plângând.

Jack se uita cu jind la ele. Îi venea să li se alăture, să facă parte și el din acel cerc interior, dar nu se putea mișca. Ele fuseseră întotdeauna un trio în primul rând, și abia apoi o familie.

Jamie fu prima care ridică privirea spre el. Jamie, prințesa lui războinică, a cărei față era acum răvășită de durere.

— Tati, atât spuse ea, întinzând mâna.

Nu-i mai spusese așa de ani de zile.

Elizabeth întinse mâna prin spatele ei, căutând mâna lui Jack. Când o găsi, o strânse tare.

El se lăsă în genunchi și le luă pe toate în brațe.

Elizabeth se simțea de parcă tocmai făcuse două ture cu tiribomba. Stătea în leagănul de pe verandă, alunecând înainte și înapoi. Luna plină arginta valurile oceanului.

Ultimele patru ore fuseseră cele mai rele din viața ei.

Stătuseră toți împreună, plângând și râzând, alternativ. Jamie

oscilase între furie și disperare; Stephanie tăcuse cu încăpățânare, refuzând să accepte că părinții ei ar putea să nu mai fie împreună.

Acum, în sfârșit, fetele se duseseră la culcare.

Auzi ușa de plasă deschizându-se și închizându-se.

Jack ieși pe terasă. Cu un oftat, se trânti în leagăn, lângă ea. Lanțurile gemură sub greutatea lui.

Elizabeth se înfășură mai bine în pătura de lână.

— Trebuia să le fi mințit.

— Nu știu cum ai avut curajul să le spui, răspunse el. Când au început să plângă… la dracu', a fost îngrozitor.

— E vina mea, spuse ea. Eu am refuzat să merg la New York. Eu am scris scrisoarea aia. Eu trebuia să fiu cea care să le spună.

— Amândoi știm care e situația, Birdie. E un lucru pe care l-am făcut împreună.

Acele câteva cuvinte însemnau foarte mult pentru ea. El lua pe umeri o parte din vinovăția ei.

— Tot te mai iubesc, spuse ea, dându-și seama dintr-o dată că era adevărat. Că fusese întotdeauna adevărat. Se întoarse spre el. Până în seara asta, uitasem.

El o privi drept.

— Ani de zile te-am întrebat ce nu merge. Nu mi-ai răspuns niciodată cu adevărat, nu-i așa?

— Tu nu știi cum e să dispari, Jack. Cum ai putea să știi? Tu ai fost mereu foarte încrezător, foarte sigur pe tine.

— Glumești, Birdie? Am trecut de la vedeta supremă din NFL la nimeni. Nimeni.

— Asta e altceva. Eu vorbesc despre cine ești tu în interior. Nu despre slujba ta.

— N-ai înțeles niciodată. Pentru un bărbat, ce faci aia ești. Când am pierdut fotbalul, m-am pierdut pe mine.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Cum aș fi putut? Îmi era rușine, și știam cum fusese pentru tine să fii nevastă de jucător.

El avea dreptate. Ea ajunsese să urască fotbalul; cu cât îi mergea lui mai bine în sport, cu atât se îndepărta de familie.

Așa că nu-i fusese alături când avusese nevoie de ea.

— Îmi pare rău, Jack.

— Să nu spui așa ceva. Am irosit prea mulți ani cu asta.

— Nu i-am irosit, spuse ea încetișor. Ne-am sprijinit unul pe altul timp de douăzeci și patru de ani. Am clădit o casă și un cămin care a fost un loc sigur și fericit. Am făcut două fete frumoase și iubitoare. Reuși să schițeze un zâmbet. Nu e prea rău pentru doi puști care au fugit să se căsătorească în ultimul semestru de colegiu. Au existat foarte mulți ani când credeam că avem totul.

El se ridică și îi întinse mâna. Ea i-o luă și o strânse atât de tare încât îi trosniră oasele.

— Ești ceva aparte, știi asta, Birdie?

Nu i-o mai spusese niciodată. Complimentul însemna enorm pentru ea.

— Și tu.

— Noapte bună, Birdie.

— Noapte bună.

Ea se duse la culcare singură.

Jack intră în parcarea subterană a aeroportului. Când opri motorul mașinii închiriate, tăcerea îl asurzi.

Jamie și Stephanie stăteau pe bancheta din spate, ghemuite una în cealaltă.

El se uită în oglinda retrovizoare.

— Ar fi bine să ne punem în mișcare. Nu vreți să pierdeți avionul.

— Asta sigur, spuse Jamie deschizând portiera. Vrem să ieșim dracului din statul ăsta.

Stephanie îi aruncă lui Jack o privire compătimitoare, apoi coborî din mașină după sora ei. Nu-l așteptară pe Jack. Porniră spre terminal, mergând atât de repede de parcă fugeau de la locul unei crime.

Cu un oftat, Jack le urmă.

La poartă, fură nevoite să se oprească. Jamie se întoarse în sfârșit către el. O secundă, privirile li se întâlniră și armura ei slăbi. Jack văzu în ochii ei albaștri o durere atât de adâncă încât se clătină. Fata suferea al naibii de mult…

Iar el și Birdie provocaseră asta. Simți în inimă o durere, un amestec de vinovăție, rușine și regret. Mai ales regret.

— Jamie, spuse el, apropiindu-se de ea cu brațele întinse.

— Să nu mă atingi acum, spuse ea tare, îndepărtându-se de el.

El cunoscu atunci adevărul unei inimi zdrobite; nu era o metaforă. Durea mai mult decât putea să doară vreodată un genunchi distrus.

— Îmi pare rău, Jamie. Ne pare rău.

Fața lui Jamie se încreți. Păru nesigură pe picioare.

— Fie și-un lup mâncat de oaie. Se întoarse și se îndepărtă cu pași apăsați. Nu se uită înapoi nici când ajunse la ușa culoarului.

— O știi pe Jamie, spuse Stephanie. Când se sperie devine țâfnoasă.

Lui Jack îi veni să spună *Și eu sunt speriat*, dar nu știa să fie chiar atât de sincer cu fetele lui. Sarcina lui era să fie tăria familiei.

— Cred că toți suntem speriați.

Stephanie își dădea toată silința să nu plângă. Pentru un tată era cumplit să vadă așa ceva.

— E ca și cum ai descoperi într-o zi că ești schizofrenic. Tot în ce ai crezut devine suspect. Nu știu să trăiesc într-o lume în care familia noastră e sfărâmată.

— Continuă să crezi în noi toți, Steph. Într-o zi ai să înțelegi. Mama și cu mine suntem împreună de când eram de vârsta ta. Asta înseamnă foarte mult. Lucrurile… se acumulează. Dar noi nici măcar nu vorbim de divorț.

Stephanie se uită la el cu speranță.

— Noi am crezut că minți în privința asta.

— Nu. Ne-am luat doar o mică pauză; asta-i tot deocamdată.

— Oh.

În fundal, o voce anunță la difuzor îmbarcarea pentru zborul 967.

Jack se uită în direcția lui Jamie. Era cu spatele la el. Stephanie îi urmări privirea.

— E cu adevărat supărată pe tine și pe mama. Ai văzut-o

acasă? N-a vrut s-o lase pe mama să vină cu noi la aeroport. Niciodată n-am văzut-o atât de furioasă.

— Mă întreb cât o să evite să vorbească cu noi.

— Jamie? Cât e până se topește calota polară?

— Ai grijă de ea. Și de tine. Te iubesc, Stephie.

— Să fii sincer cu noi, tată, bine? Dacă e vremea să încetăm a mai spera, spune-ne.

— Promit. Văzu după fața ei că spusese ce nu trebuia. Bineînțeles. În trecut, promisiunile lui nu însemnaseră mare lucru. Era încă o schimbare pe care trebuia s-o facă pe viitor.

— Pa, tată. Stephanie își puse pe umăr geanta de voiaj și se grăbi spre Jamie. Urcară amândouă în avion, fără să privească înapoi.

Jack se duse la fereastră și se uită afară. Avionul decola. Încet, Jack se îndreptă spre poarta lui.

Vremea frumoasă de primăvară ținu până la sfârșitul lui martie. Apoi, ploile se întoarseră ca o răzbunare. Elizabeth se ducea zilnic la cutia poștală, cu pelerină de ploaie, cizme până la genunchi și speranțe mari. De cele mai multe ori se întorcea cu mâna goală. Stephanie îi scrisese de două ori în ultimele săptămâni. Scrisori scurte, care conțineau întrebări arzătoare, fără răspuns.

Cine pe cine nu mai iubește?

Ne-ați mințit atâția ani?

Vreți să divorțați?

Întrebările căutau siguranță în vremuri nesigure. Elizabeth știa că răspunsurile ei erau prea vagi pentru a fi de mare ajutor. Cum putea fi altfel? Unele subiecte erau învăluite în ceață de prea mulți ani.

Jamie nu-i scrisese deloc. Nici nu răspunsese la mesajele pe care i le lăsase Elizabeth pe robot.

Elizabeth fusese mereu foarte apropiată de fete. Această distanță nouă – și supărarea și durerea lor – era aproape insuportabilă. Vechea Birdie s-ar fi năruit sub propria greutate, dar versiunea sa mai nouă, mai puternică știa ce știa. Uneori o femeie trebuie să lupte pentru nevoile ei, chiar și împotriva

propriilor copii. Și totuși, tăcerea o rodea, nu putea să mai doarmă.

— Ar fi fost mai bine să le mint… sau să mă întorc la Jack, îi spuse Elizabeth Anitei, poate pentru a suta oară de la petrecerea aniversară. Puteam să mă mut la New York și să-mi reiau vechea viață. Toată lumea ar fi fost fericită. Se îndepărtă cu un pas de șevalet, se încruntă, apoi adăugă o tușă de purpuriu apusului de soare. Era pictura pe care o începuse în seara în care venise Anita. Terminase patru din lucrările pentru Stormy Weather Arts Festival, dar ploile o forțară să se retragă în casă. Așa că își întoarse atenția la portret.

Anita stătea la masa din bucătărie și tricota.

— Nu cred că toată lumea ar fi fost fericită, spuse ea.

— Atunci, toți *ceilalți*, spuse Elizabeth, admirându-și iar opera. Era încântătoare. Poate cea mai bună lucrare pe care o făcuse vreodată. În regulă. Asta e. Am terminat.

— Pot s-o văd și eu, în sfârșit?

Elizabeth se simți brusc emoționată. Una era să fii mulțumit de arta ta, și altceva să o arăți. Se dădu la o parte și își lăsă mama vitregă să stea în fața șevaletului.

Anita rămase acolo o veșnicie, fără o vorbă.

— Nu-ți place. Știu că culorile apusului sunt puțin prea vii; am vrut să-ți accentuez dulceața exagerând lumea din jurul tău. Uite, cerul parcă își trage culoarea din tine, lăsându-te puțin mai palidă.

Elizabeth își studie opera în căutare de defecte. În ea, Anita arăta fragilă și eterică, și totuși cumva puternică, precum o regină bătrână de la curtea regelui Arthur. Ochii ei cenușii aveau o urmă vagă de tristețe, deși aluzia unui zâmbet îi arcuia buzele.

— Poate crezi că ți-am făcut prea multe riduri. M-am gândit…

Anita îi atinse brațul, tot fără un cuvânt.

— Spune ceva. Te rog.

— Niciodată n-am fost așa frumoasă, spuse Anita cu glas răgușit.

— Ba da, ești.

— Doamne, tare aș vrea să fi văzut tatăl tău tabloul ăsta. L-ar fi pus pe perete, și ar fi avut grijă să-l vadă toată lumea. „Intrați să vedeți ce a făcut fetița mea", le-ar fi spus el musafirilor. Anita se întoarse, în sfârșit, spre ea. Presupun că acum eu am să spun asta.

În prima joi din aprilie, Elizabeth se duse la colegiul din Echo Beach. Găsi un loc aproape de intrare și parcă. Lumina unui felinar de stradă din apropiere se revărsa în mașină, îmbrăcând totul într-o strălucire bizară, alb-albastră.

De pe locul din dreapta, Anita îi aruncă o privire nervoasă.

— Nu știu dacă e bine să merg la întrunirea asta, Birdie, spuse ea, frângându-și mâinile. Niciodată nu mi-am expus problemele în public.

— O să te ajute, Anita. Sincer. Înainte le numeam pe femeile astea femei fără pasiuni, dar nu sunt. Sunt exact ca noi.

Anita nu păru convinsă.

— În regulă.

Coborâră din mașină și intrară pe ușile duble, din metal portocaliu. În fața lor se întindea un culoar larg, punctat ici și colo cu uși albastre.

Anita se opri.

Elizabeth o luă de mână și o strânse ușor.

— Vino.

În fața ușii închise, se uită o dată la Anita.

— Ești pregătită?

— Arăt eu pregătită? Nu, nu sunt, dar am de ales? Își umflă pieptul amplu și ridică bărbia.

Elizabeth deschise ușa și intră, trăgând-o pe Anita după ea.

Primul lucru pe care îl observă fură baloanele. Baloane frumoase, umplute cu heliu, atârnau în aer, legate de scaune. Câteva mai rebele se eliberaseră și stăteau lipite de tavan.

— A venit! strigă cineva și, deodată, femeile din cameră se adunară grămadă și începură să bată din palme.

Elizabeth se uită la Anita.

— Cred că le place când aduci un nou membru.

Sarah Taylor se desprinse din grup, zâmbind larg. Într-o

rochie de un galben aprins, semăna cu o rază de soare pe fundalul cenușiu al pereților.

— Ai încercat să păstrezi secret, Elizabeth. Urât din partea ta.

Elizabeth habar n-avea despre ce vorbea ea.

Joey veni în față.

— Am văzut în ziar. Nu mi-a venit să cred. Nouă nu ne-ai spus.

Mina fu următoarea.

— Joey m-a sunat imediat. M-am dus și am cumpărat un ziar, și am văzut și eu. Am sunat-o de îndată pe Sarah.

Fran zâmbi.

— Când am văzut… Fața i se schimonosi, de parcă era gata să plângă… M-am dus direct și m-am înscris în corul ăla. Primul meu concert e duminica viitoare.

Singura care nu spuse nimic fu Kim. Ea stătea în fundul clasei, lângă automatul de cafea, îmbrăcată ca de obicei în negru, jucându-se cu un pachet de țigări.

— Ce tot vorbiți voi acolo? întrebă Elizabeth.

— Expoziția de artă, spuse Joey.

În cameră se lăsă tăcerea.

Obrajii lui Elizabeth se încinseră.

— Oh. Asta.

Anita o strânse de mână, îmbărbătând-o.

— Suntem foarte mândre de tine, spuse Mina. Îți trebuie mare curaj să semnezi pentru asta.

— Mușchi de oțel, aprobă Fran.

Joey îi zâmbi.

— Mi-ai dat speranță, Elizabeth. M-am înscris la un curs de igienă dentară. M-am gândit că dacă tu poți s-o faci, pot și eu.

— Dar eu sunt speriată de moarte, spuse Elizabeth.

— Nu înțelegi? spuse Fran. De asta suntem atât de mândre de tine.

Elizabeth își simți dintr-o dată emoțiile mult prea mari pentru corpul ei.

— Ei bine… vă mulțumesc.

— Cine e prietena ta? întrebă Sarah.

Elizabeth se întoarse spre Anita.

— Ea e mama mea vitregă, Anita.

— Bine ai venit în grupul nostru, Anita, spuse Sarah.

— Mi-am pierdut de curând bărbatul, spuse dintr-o suflare Anita, de parcă voia să scape cât mai repede de „rândul" ei. Râse nervos. De fapt, nu l-am pierdut. A… murit.

Mina păși în față și o luă de braț.

— Vino să stai lângă mine. Am să-ți povestesc despre Bill al meu și despre cum învăț să-mi găsesc o viață a mea.

Elizabeth mai vorbi un timp cu femeile, apoi se duse în fundul clasei la masa cu mâncare. Kim stătea în picioare lângă automatul de cafea.

— Bună, spuse Elizabeth.

Kim se uită la ea cu ochii ei înguști, puternic machiați.

— Cum va fi să dai greș?

Era întrebarea pe care Elizabeth o rumegase la fiecare masă. De săptămâni întregi își făcea griji în privința asta, punându-și la îndoială alegerea și talentul.

— Mă aștept să dau greș.

— Și o faci oricum?

Elizabeth ridică din umeri.

— Ani la rând am dat greș prin omisiune. Nu cred că poate exista ceva mai rău.

Kim își agăță pe umăr poșeta.

— Știu și eu, Elizabeth… De fiecare dată când cred că viața nu poate deveni mai rea, soțul meu îmi trimite un nou set de acte. Dar baftă. Cred că cuiva trebuie să i se întâmple și lucruri bune.

Elizabeth încă mai încerca să găsească un răspuns, când Kim trecu pe lângă ea și părăsi clasa.

PRIMĂVARA

Atracția a ceea ce este îndepărtat și greu este înșelătoare.
Prilejul cel mare este unde ești tu.
— John Burroughs

26

Elizabeth era o epavă.

Noaptea trecută nu dormise mai mult de două ore. Se sucise, se răsucise și transpirase. Ba și plânsese, deși nu știa dacă de frică sau de frustrare. Ceea ce însă știa era că Stormy Weather Arts Festival se deschidea oficial în mai puțin de o oră, iar ea – proasta – fusese de acord să arate lumii picturile ei.

— Am fost beată? bombăni ea în timp ce se schimba pentru a treia oară.

Nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace.

Se lăsă pe podeaua rece de lemn, în fața canapelei. Nu mai ținea minte de când nu-i mai fusese atât de frică. Azi avea să eșueze în mod lamentabil. Și pe urmă? Se luptase din greu pentru viața asta nouă a ei. Ieșise din căsnicie și își făurise propriul drum. Pusese mâna pe vechile ei pensule și făcuse ceea ce era de neconceput: visase.

— Vino-ți în fire, Birdie.

Se duse în dormitor și se schimbă într-o rochie tricotată neagră, lungă până la glezne, punându-și o curea de piele cu model îndrăzneț. Își lăsă părul pe umeri (în caz că trebuia să se ascundă după el) și se uită în oglindă.

Fața ei era de mărimea unei mingi de volei.

Își înăbuși dorința de a geme tare și se concentră asupra unui singur lucru. Mai întâi fondul de ten. Își puse mai mult decât de obicei, apoi adăugă fardul de obraz și rimel. Când termină, semăna iar a om.

Telefonul sună la opt patruzeci și cinci.

— Alo?

— Mă temeam că n-ai să răspunzi, spuse Meg. Ești bine?

— Aș prefera să-mi smulg unghiile de la picioare decât să mă duc azi la galerie. Nu îmi vine să cred că am acceptat să fac asta.

— Doamne, tare aș vrea să fi putut să fiu și eu acolo. Îmi pare foarte rău.

— De fapt, mă bucur că ai treabă. Am să te sun când se termină.

— Birdie?

— Da?

— Ești eroul meu. Să nu uiți asta. Sunt foarte mândră de tine. Ziua de azi o să-ți schimbe viața.

Din păcate, în clipa de față, nu era ușor de crezut.

— Mulțumesc, Meg.

Mai vorbiră câteva clipe, apoi Elizabeth spuse la revedere și închise. Căută prin sertare un colier potrivit. În cele din urmă găsi ce voia: un trifoi cu patru foi din turcoaz pe care i-l cumpărase Jack când primise slujba din Albuquerque. *Ăsta înseamnă noroc, iubito*, spusese el.

După ce și-l puse, aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi coborî la parter.

Anita era deja lângă ușa din față. Purta un costum-pantalon drăguț, violet. Părul ei alb ca zăpada era prins la ceafă într-un coc voluminos.

— Cum te simți? întrebă ea.

— Ca dracu'. Poate n-ar trebui să merg. Arta ar trebui să se vândă singură, nu-i așa? Nimic nu e mai jalnic ca o femeie între două vârste care plânge în public. Oh, Doamne, dacă vomit?

Anita se apropie de ea și o apucă de umeri.

— Respiră.

Elizabeth făcu ce i se spuse.

— Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

Elizabeth se destinse puțin.

— Mulțumesc, spuse ea, tot tremurat.

Anita băgă mâna în buzunar, apoi îi arătă. În palmă avea o mică piatră cenușie, lucioasă ca oglinda, cu striațiile ruginii, negre și verzi.

— Asta e piatra care alungă grijile, a tatălui tău. O purta mereu în buzunar. Spunea în glumă că atunci când te-ai născut tu avea mărimea unei bile de popice, și el a tocit-o până a ajuns o pietricică.

Elizabeth nu și-l putea imagina pe tatăl ei temându-se de ceva, darămite să care în buzunar o piatră de alungat grijile.

— Tuturor ne e frică, spuse Anita. Tot ce contează e să mergi mai departe.

Elizabeth luă piatra. Atingerea ei o calmă.

— Mulțumesc, spuse ea, îmbrățișându-și mama vitregă.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, să nu întârziem.

Tot drumul Elizabeth se concentră asupra respirației.

Echo Beach era gătit de sărbătoare. Pretutindeni erau bannere și baloane. Vremea era surprinzător de frumoasă; nori cenușii și adieri reci, dar fără ploaie. Pe strada principală îngustă, se plimbau turiști în canadiene matlasate și cizme până la genunchi. Plaja era înțesată de oameni care înălțau zmeie, câini care alergau și copii construind castele de nisip.

Elizabeth stătea pe trotuarul de peste drum de Eclectica.

Un afiș alb umplea vitrina. Pe el scria: EXPOZIȚIA PICTORIȚEI LOCALE ELIZABETH SHORE.

— Cred că o să mi se facă rău.

— Ba n-o să ți se facă, spuse Anita. Ești fata lui Edward Rhodes. Nici vorbă să vomiți în public. Să mergem.

— Elizabeth! Marge stătea lângă galerie, fluturându-și brațele. Purta o rochie cu talie joasă, de culoarea stafidelor, și sandale. Avea părul împletit în două cozi groase. Grăbește-te! strigă ea, apoi dispăru înăuntru.

Elizabeth traversă strada. În fața galeriei, se opri. Picioarele ei refuzau să înainteze.

— Baftă, scumpo, spuse Anita și o împinse în galerie.

Înăuntru aștepta Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. La intrarea ei, izbucniră în aplauze.

Elizabeth se opri.

— Bună, fetelor, spuse ea, detestându-și tremurul din glas. Drăguț din partea voastră că ați venit.

Mina chicoti.

— Ești noua noastră eroină. O să te punem pe antetul grupului.

Joey zâmbi.

— Eu aș fi cumpărat o pictură de-a ta, dar bacșișurile mele nu sunt atât de mari. Cred că, în schimb, am să te pun să-mi dai un autograf pe un șervețel.

Apoi toate începură să vorbească deodată.

— Lucrările tale sunt incredibile!

— Uimitor! Când ai început să pictezi?

— Sunt grozave! Unde ai învățat să faci asta?

Elizabeth nu apuca să răspundă la nicio întrebare, însă nu conta. Entuziasmul lor era exact balsamul de care avea nevoie ca să-și calmeze nervii greu încercați. Pentru prima dată după multe ore, se destinse destul ca să poată spera.

Ba chiar își permise să viseze la succes. *O cronică minunată în Echo Location… lucrările ei vândute toate… o solicitare de la o galerie mai mare din Portland sau San Francisco…*

— Elizabeth, spuse nerăbdătoare Marge, de parcă ar fi spus-o de mai multe ori.

— Poftim? Îîî?

Marge ținea în mâini un buchet de trandafiri.

— Ăștia sunt pentru tine.

— Oh, nu trebuia să faci asta.

Marge îi zâmbi hâtru.

— Nu sunt de la mine. Îi întinse florile.

Pe cartonașul din buchet scria: *Suntem supărate, dar tot te iubim. Baftă. Jamie și Stephanie. P.S. Suntem mândre de tine.*

Mândre de tine. Cuvintele se încețoșară sub ochii ei.

Anita veni mai aproape.

— Eu le-am spus. Sper să nu te superi.

Lui Elizabeth îi veni s-o ia în brațe, dar nu putu să se miște. Trebui să facă apel la toată voința ei să nu plângă.

— Nu mă supăr, șopti ea răgușit. Mulțumesc, Anita.

Mama ei vitregă îi strânse ușor brațul.

— Totul o să fie bine.

Lui Elizabeth mai că nu-i venea să creadă că era cu florile în brațe și cu mama ei vitregă alături.

Marge începu să pună gustările. În câteva minute, mica galerie mirosea ca un bistro.

La zece, străzile erau înțesate de turiști și localnici. În parcarea agenției Windermere Realty, o orchestră cânta melodii vechi. Începuse să plouă abia simțit.

Străinii de oraș cumpărau cornete cu înghețată și zmeie, tricouri, covorașe și podoabe de Crăciun confecționate din lemn și iarbă de mare uscată. Mai cumpărau și clopoței de vânt și

picturi în acuarelă cu țărmul.

Ce nu cumpărau erau lucrările lui Elizabeth.

Pe măsură ce ziua trecea, lucrul ăsta era tot mai evident și sâcâitor ca o durere de dinți. Marge stătea la casă, socotind vânzările. Pereții din jurul lucrărilor lui Elizabeth se goleau.

Joey plecă prima. Spuse că trebuia să ajungă la lucru, dar Elizabeth văzuse compasiunea din ochii noii ei prietene.

Pe la două, Fran pomeni ceva despre luarea copiilor, și apoi dispăru. O oră mai târziu, Mina se duse la piață după alți hot dog pitici, deși rămăseseră o mulțime. Singura care nu inventă niciun pretext fu Anita; ea stătea pe un taburet într-un colț, tricotând de ochii lumii, dar Elizabeth știa că de fapt mama ei vitregă stătea cu ochii pe ea, așteptând să cedeze.

Elizabeth stătea rezemată de perete, îmbrățișându-se atât de strâns că abia putea să respire, dar se ținea atât de dreaptă încât o dureau încheieturile. Zâmbetul n-o părăsi nicio clipă.

Fusese tâmpită să se aștepte la altceva. Recunoscu acea mică dezamăgire, apoi o puse deoparte. Asta nu era o greșeală pe care o făcuse din nou, și nu avea rost să aibă remușcări. Ce era făcut era bun făcut.

Iar dacă se simțea tot atât de fragilă ca un șervețel umed, și asta avea să treacă. Atâta timp cât nu făcea nicio mișcare bruscă, avea să treacă cu bine restul zilei. La fel și noaptea, și ziua următoare, și așa mai departe. Așa era viața. Diseară avea să se ducă acasă, să-și pună în cutie picturile și să încerce să uite că se deranjase să picteze.

Se auzi clopoțelul de deasupra ușii. Se întări să zâmbească încă unei persoane care nu voia lucrările ei.

Daniel stătea în prag, umplând cadrul ușii. Soarele îi poleia părut blond.

— Cum merge? întrebă el, venind spre ea.

— Nu prea bine. De fapt, e un eufemism.

El trecu pe lângă ea și se opri în fața lucrărilor ei. Era greu să le rateze; toți ceilalți pereți erau goi. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

— Sunt frumoase. Ai un talent cu adevărat remarcabil.

— Oh, da. Știu. Autocontrolul ei atârna de un fir de păr.

Înainte ca el să apuce să-i vadă slăbiciunea, fugi din galerie.

Afară, reuși să respire cum trebuie.

El veni după ea.

— Ce zici de o cafea cu lapte?

— Grozav.

Porniră împreună pe strada aglomerată. La cofetărie, el cumpără două cornete cu înghețată și două cafele cu lapte. Apoi merseră pe promenadă și se așezară pe o bancă de ciment.

Elizabeth se uita lung la cornetul ei, de parcă pacea lumii putea fi găsită într-o cupă de ciocolată cu mentă.

— N-are de ce să-ți fie rușine, spuse el în cele din urmă.

— Știu. Aprobarea suna găunos, chiar și pentru urechile ei. E mai degrabă o formă de depresie.

— Credeai că o să fie ușor?

— Credeam că am să vând *ceva.*

El îi atinse obrazul, forțând-o cu blândețe să se uite la el.

— Contează atât de mult asta?

— Nu, dar, oh, *la dracu'!* Lacrimile pe care și le reținuse toată ziua izbucniră.

Daniel o luă în brațe. O mângâie pe păr și o lăsă să plângă. În cele din urmă, ea se retrase, sughițând și simțindu-se ca o proastă.

— Iartă-mă. A fost o zi cumplită.

— Nu te lăsa, Birdie. Ai talent. Am știut-o de prima dată când te-am văzut pictând. Cred că înainte ai renunțat prea ușor.

Ea își dădu seama brusc că era în brațele lui, că el o ținea strâns. Îi simțea răsuflarea pe frunte. Încet, ridică privirea.

El îi luă fața în mâini și îi șterse lacrimile cu degetele mari.

— Ți-a trebuit curaj ca să-ți expui azi lucrările. Știu. Nimic nu e mai rău decât să stai despuiat în public și să spui *Iată-mă.*

Ea se uită la gura lui. Tot ce auzi fu „Despuiat".

— Ar trebui să fii mândră de tine, Elizabeth. Orice altceva ar fi o crimă. Se aplecă spre ea.

Ea văzu sărutul venind și își făcu curaj. Inima ei o luă la galop. *Oh, Doamne*…

Buzele lui se lipiră de ale ei, limba lui pătrunse cu blândețe în gura ei. El avea gust de cafea și mentă. Elizabeth îl cuprinse cu

brațele pe după gât și îl trase mai aproape.

Și… nimic. Niciun 4 Iulie, niciun foc de artificii.

Sărutul luă sfârșit și el se retrase, încruntat.

— N-a fost bine, așa-i? întrebă el, încercând să zâmbească.

Femeia era surprinsă.

— Cred că sunt mai măritată decât credeam.

— Păcat. Se ridică și o trase în picioare. Apoi o luă de mână și plecară.

Elizabeth își dădu seama o secundă prea târziu unde o ducea el. Îl strânse puternic de mână, încercând să-l oprească.

El o trase înainte, oprindu-se doar când ajunseră la ușa deschisă a galeriei.

— Fii serios, Daniel. Acolo e moarte prin spânzurare.

— Atunci vâră-ți gâtul în ștreang; asta fac pictorii. Îi zâmbi. Mă aștept la lucruri mari de la tine, Elizabeth Shore. Acum, intră unde ți-e locul.

Ea își îndreptă umerii și intră.

Marge zâmbi, evident ușurată să o vadă.

— Mă bucur că te-ai întors.

— N-am vrut. Se uită la ușă și văzu că Daniel plecase. Lașo, bombăni ea.

— Pentru un pictor e întotdeauna greu. Trebuia să te fi avertizat.

— Greu? spuse Elizabeth. Greu e să faci sos olandez. Asta e o experiență de moarte clinică.

Marge râse, apoi deveni brusc serioasă.

— Iartă-mă. Știu că nu e de râs.

Elizabeth zâmbi.

— Mă bucur că umilirea mea e amuzantă. Poate mai târziu o să mă lovească un autobuz și atunci chiar că ai să te prăpădești de râs.

— N-ai să pățești nimic, Elizabeth. Fii fără grijă.

Se auzi clopoțelul de deasupra ușii.

— Oh, grozav, bombăni Elizabeth și încercă să simuleze un zâmbet.

Kim intră în galerie. Era palidă și speriată; privirea îi fugea dintr-o parte în alta. Era îmbrăcată cu pantaloni negri de piele și

o bluză de cașmir cu guler colant, tot neagră. În mod surprinzător, un șal stacojiu îi drapa umărul drept.

— Bine ai venit la Eclectica, spuse Marge.

Kim flutură neglijent o mână și se îndreptă spre peretele din fund. În fața picturilor lui Elizabeth, se opri.

— Pictorița se află acolo, spuse tare Marge.

Elizabeth ieși de după colț.

— Bună, Kim. Ai ratat grupul.

Kim deschise poșeta și începu să cotrobăie prin ea.

— Și voiam așa de mult să petrec mai mult timp cu ele. Arătă cu capul spre perete. Astea sunt picturile tale?

— Da.

Kim se uită la ele. O fracțiune de secundă privirea i se îndulci, și Elizabeth văzu jindul din ochii ei.

Elizabeth știa cum e să tânjești. Ani de zile tânjise după o schimbare în viața ei. Acum, era rândul lui Kim.

— Am s-o iau pe aceea, spuse Kim arătând acuarela marină.

— Scuze, politica galeriei se opune achizițiilor din milă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, după cum și tu și eu știam că se va întâmpla, azi am eșuat lamentabil. Singurul lucru care s-a cerut mai puțin decât tablourile mele a fost înghețata cu aromă de brânză tofu. Și gustările lui Marge.

— Dar ce înseamnă o achiziție din milă?

— Asta e atunci când unui prieten îi e milă de pictor și cumpără o lucrare. Nu, mulțumesc. Dar apreciez gestul.

Kim se uita la ea.

— Suntem prietene, ce zici?

— Bineînțeles că suntem, spuse încet Elizabeth.

Kim zâmbi subit, și schimbarea din comportamentul ei fu remarcabilă.

— Dă pictura aia jos și împacheteaz-o. Și să nu îndrăznești să zici că e o achiziție din milă. Vreau s-o pun în camera mea de zi. De câte ori am să mă uit la ea, o să-mi amintesc că poți s-o iei de la început. Ai vinde speranța asta unei prietene, nu-i așa?

Gestul era fermecător; Kim nu avea de unde să știe că acesta o făcea să se simtă și mai rău.

Elizabeth dădu tabloul jos de pe perete și se duse cu el la casă.

— Prețul de pe ăsta era greșit, îi spuse ea lui Marge. E…

— Nici vorbă, spuse Kim, apărând ca glonțul lângă ea. Canalia m-a lăsat plină de bani. Lasă-mă să fac cum știu eu.

Elizabeth voia să se simtă bine privitor la vânzarea asta, dar nu prea putea s-o pună pe seama succesului. Pictura nu se vânduse pentru frumusețea ei.

— Bine.

Kim plăti și se întoarse spre Elizabeth.

— Vii la întrunire săptămâna asta?

— Desigur.

— Poate după aceea luăm cina împreună, ce zici? Dacă ai alte planuri, înțeleg.

— Cu mare plăcere.

Kim zâmbi.

— Grozav. Ne întâlnim acolo.

Elizabeth se mai învârti pe acolo un timp. În cele din urmă, nu mai suportă.

Ultimul lucru pe care îl văzu când ieși din galerie fu peretele plin cu picturile ei.

Jack stătea la fereastra biroului, uitându-se afară la ziua frumoasă de primăvară.

Asta ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viața lui. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, i se oferise cea mai bună slujbă din televiziune: *NFL Sunday*.

Ani de zile visase la un moment ca ăsta, poate toată viața, și totuși acum, că sosise, se simțea ciudat de amorțit.

Ușa biroului se deschise scârțâind.

— Aici erai, spuse Warren. Am auzit vestea despre ședința foto. Revista *People*, 'ai? O chestie foarte picantă.

— Probabil am să fiu cel mai bătrân tip din numărul ăsta.

Warren se încruntă.

— Am priceput. Ceva nu e în regulă cu tine. Să mergem.

Jack își înșfăca haina și ieși cu Warren din clădire. Printr-un consens tacit, se duseră direct la cârciuma din colț și se

îndreptară spre separeul din fund.

— Un bourbon dublu cu gheață, spuse Warren când apăru chelnerița.

Ea se uită la Jack.

— Apă minerală cu lămâie.

— Acum știu sigur că ceva nu e în regulă, spuse Warren. Apă minerală?

— În ultimul timp am băut cam zdravăn. În fine. Fox tocmai mi-a oferit *NFL Sunday*.

Warren se rezemă de speteaza banchetei.

— Doamne, Jack! Majoritatea tipilor și-ar da bila stângă pentru o slujbă ca asta, și uite la tine, bei apă minerală și mai ai puțin până să plângi. Ce este?

Jack se uită în stânga. Nu-i stătea în fire să vorbească despre probleme ca asta, dar tăcerile astea – și noua singurătate – îl ucideau. Și dacă era cineva care putea să înțeleagă problemele conjugale, acela era Warren, cel însurat de trei ori.

— Le-am spus copiilor despre despărțire.

— Au! De asta n-am avut eu niciodată copii. Cum au primit vestea?

— Rău. Au plâns și au țipat și au bătut din picioare. Apoi s-au întors la școală. De atunci nu-mi vorbesc.

— O să treacă. După un timp or să accepte noul format al familiei. Ai încredere în mine.

Asta era sursa nopților lui de insomnie. *Noua familie.*

— Și dacă nici eu nu pot s-o accept?

— Cum adică?

— Mi-e dor de Birdie. Gata, o spusese.

— Ai făcut o afacere proastă, Jacko, dar nu ești primul. Ai crezut că l-ai apucat pe Dumnezeu de un picior, dar tot ce contează la sfârșitul zilei este să găsești o femeie care te iubește pe tine, cel adevărat. Una care să-ți fie alături în vremuri grele. Și asta, prietene, a fost Birdie. Nu trebuia să-i dai drumul niciodată.

— Ea m-a părăsit.

— Birdie te-a părăsit?

— Căsnicia a intrat ușurel în rahat. Nici nu știu bine când.

Deși cred că totul a început cu mine, când am pierdut fotbalul. Nu mă gândeam decât la ce pierdusem. Mă însurasem foarte tânăr. N-am apucat să ajung supervedeta care se culca în fiecare noapte cu altă femeie. Eu asta voiam. Oftă. Ani de zile am visat să mă întorc în timp și să fac altă alegere. Cred că, după un timp, visul de a fi în altă parte a devenit un țel; el ne-a distrus căsnicia. Poate că o parte din mine o învinuia pe ea că mă legase de mâini și de picioare. Nu știu. Tot ce știu e că voiam cu disperare să fiu iar *cineva.* Apoi a venit slujba asta, și am primit totul înapoi. Zâmbi amar. Pentru prima dată în viață, sunt liber, bogat și faimos. Pot să fac orice vreau. La dracu', mă culc cu o femeie frumoasă care are jumătate din vârsta mea, și ei nu-i pasă că nu o iubesc. La asta am visat întotdeauna. Și acum nu pot să sufăr. Mi-e dor tot timpul de Birdie.

— I-ai spus?

— Mă tem că e prea târziu.

Warren sorbi din pahar.

— N-am cunoscut niciodată o femeie care ar fi rămas cu mine douăzeci și patru de ani. O femeie care să mă facă să mă las de droguri și să-mi ierte escapadele. Dacă aș fi găsit o astfel de femeie, Jacko, nu i-aș fi dat drumul niciodată.

— Și dacă îmi spune că e prea târziu? Dacă nu mă mai iubește?

Warren se uită la el.

— Atunci, n-ai să ai un sfârșit ca în filme, prietene. Uneori o alegere proastă poate să te urmărească toată viața.

27

Drumul de la galerie până acasă părea să nu se mai termine.

Elizabeth eșuase.

Gândul era ca o durere de ulcer; indiferent cât de tare durea, nu puteai să n-o zgândări.

O simțea pe Anita uitându-se la ea, privind-o îngrijorată când și când, dar din fericire mama ei vitregă își păstra părerile pentru sine. Nu era un moment potrivit pentru o discuție de ridicare a moralului. În ultimele câteva luni, Elizabeth avusese parte de o grămadă de astfel de discuții de încurajare, inițiate de Meghann, Anita și Daniel. Își ascultase prietenii și se lăsase convinsă.

Și uite ce era. O femeie de patruzeci și șase de ani, ratată.

Coti în Stormwatch Lane și ajunse acasă. După ce parcă mașina, se întoarse spre Anita și schiță un zâmbet obosit.

— Îți mulțumesc pentru ziua de azi. A însemnat mult pentru mine că ai fost acolo.

Anita arăta îndurerată.

— Nu știu ce să spun, Birdie.

— Nu spune nimic. Te rog. Și-așa mi-e greu. N-aș putea să mai și vorbesc despre asta.

Anita dădu din cap. Una din calitățile femeilor sudiste era capacitatea de a ignora în mod politicos neplăcerile.

— Am să pregătesc o cină bună.

— Nu mi-e foame. Cred că am să fac o baie fierbinte. Nu se grăbi să iasă din mașină. Se uită la mama ei vitregă și simți prima fisură cât un fir de păr în calmul ei. Dacă nu avea grijă, se va sparge ca un porțelan vechi, și asta nu-i putea fi de niciun ajutor. Deschise portiera și ieși din mașină, apoi se grăbi spre casa ei dragă.

Aceasta o întâmpină cu lumini blânde, miresme dulci și siguranță.

Trase adânc aer în piept și îl slobozi încet. Când o auzi pe Anita venind după ea, se duse glonț la etaj și închise după ea ușa de la baie. Se apropie de fereastră, încercând să găsească

alinare în priveliștea pe care o iubea atât de mult, dar în perioada asta a anului se întuneca devreme, și dincolo de sticlă era doar beznă.

Dădu drumul la apă și turnă în ea un căpăcel de ulei de migdale. Lăsă cada să se umple peste rozeta de preaplin, știind că apa avea să dea pe dinafară când intra în cadă. Așadar, trebuia să curețe după aceea. Măcar ăsta era un lucru pe care îl făcea bine.

Se dezbrăcă și intră în apa aproape opărită. Bineînțeles, apa se revărsă pe podeaua de gresie. Căldura o învălui. Mirosul dulce de migdale umplu încăperea micuță.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

În minte îi năvăliră imagini ale zilei fără sfârșit. Clienți cumpărând sculpturi, litografii, fotografii și picturi ale altor artiști… trecând pe lângă lucrările ei.

Își dori să poată plânge, dar se simțea amorțită. Un deținut care crezuse în eliberarea din închisoare, și apoi fusese trimis înapoi în celulă, nescutit de pedeapsă.

Cel mai rău era că *crezuse* în ea. Ar fi trebuit să aibă destulă minte să nu creadă, dar ea făcuse un pas greșit și acele nisipuri mișcătoare o trăseseră la fund. Crezuse, îndrăznise, visase.

Și dăduse greș.

Lucrările ei nu erau destul de bune. Asta era clar.

Și acum? Se îndepărtase de toate lucrurile bune pe care le clădise, pentru a se putea găsi pe sine.

Ei bine, găsise o femeie al cărei dar era de a-i ajuta pe semenii săi, de a-i iubi și a le încuraja visele. În timp ce stătea în apa fierbinte, se întrebă de ce asta nu-i fusese de ajuns.

Ea nu era pictoriță. Trebuie că știuse asta acum douăzeci și cinci de ani. De asta nu ținuse să urmeze cursul postuniversitar. Părăsirea drumului o scutise de acest moment cumplit.

Rămase în cadă până apa se răci și pielea i se făcu vineție. Abia atunci ieși, dar cu reținere. Înfășurată într-un prosop, se trânti pe pat.

Văzu telefonul și se gândi, *Sună-l pe Jack.*

Nu știa sigur de ce anume, în afară de faptul că el fusese întotdeauna locul ei sigur. Întinse mâna spre noptieră, luă

telefonul și formă numărul lui. În timp ce telefonul suna, frânturi de conversație îi zburau prin minte.

Te iubesc. Frumos și direct.

Mi-e dor de tine. Absolut adevărat.

Am nevoie de tine. Cel mai sincer adevăr.

Interveni robotul, spunându-i că Jack și Birdie nu erau acum acasă.

Jack și Birdie.

El nu schimbase mesajul de pe robot. Asta îi dădu curaj. „Bună, Jack", spuse ea, rostogolindu-se pe spate, cu ochii în tavan. „M-am gândit că poate e timpul să vorbim despre viitor." Se opri, încercând să se gândească la ce să spună mai departe, dar nu-i venea nimic în minte. Se temu că dacă vorbea, va începe să plângă.

Închise, apoi formă numărul fetelor.

Alt robot. Lăsă un mesaj forțat vesel, strecură o scuză scurtă și un mulțumesc pentru flori, apoi închise.

Rămase acolo mult timp, uitându-se în tavan la un păianjen care își țesea pânza. El era mereu acolo, același păianjen mic și negru, care se întorcea la locul lui indiferent de câte ori îi distrugea ea pânza. Era o lecție de viață în asta.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Birdie?

Elizabeth închise ochii. Voia să fie lăsată în pace încă un timp, singură cu suferința ei.

— Sunt bine, Anita.

— Masa e gata.

— Nu pot să mănânc. Iartă-mă. Dar îți mulțumesc că ai gătit. Ne vedem mâine dimineață.

Ușa se deschise. Anita stătea în prag, ținând în mâini o casetă de metal.

— Vino, Birdie. E timpul să vezi asta. A fost a mamei tale. Dacă vrei să vezi ce e înăuntru, ar fi bine să vii jos. Anita se întoarse și plecă.

Lui Elizabeth nu-i venea să se ducă după ea, dar Anita aruncase cea mai mare momeală: Mama.

Cu un oftat, se dădu jos din pat și se îmbrăcă.

Ajunsă la parter, se așeză pe canapea, lângă Anita. Caseta de metal era acum pe măsuță.

Elizabeth se uită la Anita. La lumina veiozei părea palidă. Fragilă.

— Am adus asta cu mine. Mă gândeam dacă e momentul să fie deschisă. Încercă să zâmbească, dar falsitatea transparentă a zâmbetului nu făcu decât să-i accentueze nervozitatea. Tatăl tău te-a iubit mult. Mai mult decât orice pe lume.

— Știu.

— A fost un om al vremurilor lui, și a crezut mereu că bărbații trebuie să le apere pe femei de tot ce e… neplăcut.

— Ei haide, știu asta.

Anita luă caseta și o deschise. Elizabeth observă că degetele ei tremurau când îi întinse caseta.

Elizabeth o luă și o puse pe genunchi.

Înăuntru, într-un colț era un teanc de fotografii prinse cu un elastic. Un tub lung, de carton, zăcea în diagonală, pe fundul cutiei.

Scoase mai întâi fotografiile. Prima fotografie – era mama ei. Stătea în leagănul din verandă, îmbrăcată în pantaloni roz și o bluză de șifon înflorată, cu mâneci scurte și guler rotund. Avea picioarele adunate sub ea, și i se vedeau doar vârfurile. Unghiile de la picioare erau lăcuite.

Râdea.

Nu zâmbea, nu poza. Râdea.

În mâna dreaptă avea o țigară, iar la picioare un cocteil băut pe jumătate. Arăta extraordinar, minunat de vie.

Pentru prima dată, își vedea mama ca o femeie adevărată. O femeie care râdea, care fuma, care își dădea cu lac unghiile de la picioare.

— E frumoasă, spuse Elizabeth.

— Da.

Următoarea fotografie era a altei femei. O femeie cu ochi fierbinți și aprigi și păr negru buclat care îi ajungea până la șoldurile puternice. Semăna cu o țărancă italiancă, pământeană și pătimașă. Era în toate privințele opusul mamei ei delicate, aristocrate.

Restul fotografiilor era al altor femei.

Elizabeth se încruntă, dezamăgită.

În sfârșit, luă tubul de carton și îi scoase capacul. Înăuntru era o pânză rulată. O scoase și o întinse pe măsuță.

Era portretul femeii brunete, lucrat în vopsele acrilice, vii. Stătea întinsă pe un maldăr de perne roșii, cu părul negru aranjat fără artă în jurul ei. Cu excepția unui șal roz care era drapat pe șoldurile ei ample, era goală. Avea sânii plini, cu sfârcurile mari, maronii.

Detaliul era excelent. El îi amintea de un Modigliani timpuriu. Elizabeth aproape că simțea moliciunea șalului de angora și catifelarea pielii bronzate a femeii. Pe perne și pe carnea femeii erau împrăștiate sute de petale de trandafiri galben și roz.

Tabloul avea o anume tristețe. Era ca și cum, poate, se uita la un iubit care începuse deja s-o părăsească.

Elizabeth se uită la semnătură. *Marguerite Rhodes.*

Timpul păru să se oprească în loc. Își auzea bubuitul inimii.

— Mama a fost pictoriță?

— Da.

Iată, după atâția ani, legătura dintre ele, lucrul care fusese transmis de la mamă la fiică, un talent purtat în sânge. Elizabeth ridică privirea.

— Tata de ce nu mi-a spus?

— Ăsta e singurul tablou care există.

— Și? Știa că visam să ajung pictoriță. Trebuia să știe ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Anita arăta cumplit de tristă. Preț de o clipă, Elizabeth crezu că mama ei vitregă avea să dea înapoi, prea speriată de ceea ce dezvăluise.

— Ții minte când ți-am spus că mama ta a fugit de la Edward? Asta a fost în 1955.

Elizabeth observă data de pe tablou: *1955.*

Anita oftă din greu.

— Pe atunci lumea era altfel. Nu atât de deschisă și gata să accepte unele lucruri… cum e acum.

Elizabeth se uită din nou la pictură; de data asta, văzu

pasiunea din el. Și înțelese secretul care îi fusese ascuns atâția ani.

— Mama s-a îndrăgostit de femeia asta, spuse ea încet.

— O chema Missy Esteban. Și, da, a fost iubita mamei tale.

Elizabeth se rezemă de speteaza canapelei. Zeci de amintiri vagi din copilărie căpătau brusc înțeles. Ușa închisă de la dormitorul mamei; plânsul care răzbătea dinăuntru.

— De asta era deprimată, spuse cu glas tare Elizabeth. De asta nu voia tata să vorbească despre ea. Îi era rușine.

— Îl știi pe tatăl tău; se credea mai bun decât alți bărbați. Tot orașul îl trata de parcă inventase aerul proaspăt. Că-i fugise soția era una – peste asta ar fi putut să treacă, pentru că ea s-a întors – dar alta a fost să descopere că ea se îndrăgostise de o femeie. Ei bine, asta i-a pus capac lui Edward. Nici n-a vrut să se mai gândească la acest lucru. S-a prefăcut că nici nu s-a întâmplat.

— Tu cum ai aflat?

— Cu ajutorul unui vin vechi de douăzeci de ani. Tatăl tău s-a îmbătat într-o noapte și a divulgat secretul.

Da, totul avea logică. Tăcerile, lipsa fotografiilor, lipsa poveștilor de familie. Mama ei dăduse o lovitură puternică respectului de sine al tatălui ei. Nu era de mirare că el se agățase atât de strâns de Anita.

— Dar eu de ce n-am amintiri despre ea? A murit când aveam șase ani, eram destul de măricică.

— Te-a iubit foarte mult, Birdie, dar după ce s-a întors era distrusă pe dinăuntru. Pierdută. Nu putea să aibă grijă de tine. Într-o zi te ținea strâns în brațe, iar în următoarea se încuia în camera ei și uita de tine câte o săptămână. Asta era să-l oboare pe tatăl tău. Firește, lua medicamente puternice. Pe atunci, o femeie care făcea un lucru ca ăsta era nebună. Toată lumea gândea așa, mai ales ea. Și nu uita că provenea dintr-o familie bună, credincioasă. Fetele bune nu făceau sex cu alte femei.

Asta aprinse brusc o amintire. A doua zi după ce împlinise patru ani, Elizabeth se sculase devreme și fugise în camera mamei sale. O găsise stând pe podea, cu genunchii la piept, plângând. Elizabeth nu mai ținea minte exact ce spusese ea, dar

își amintea răspunsul mamei ei: *Să nu fii ca mine, micuță Birdie. Să nu-ți fie frică.*

Anita atinse mâna lui Elizabeth.

— Mama ta a descoperit ce voia de la viață, dar i-a întors spatele. A lăsat ca presiunile familiei să fie mai importante decât ce era în inima ei. A întors spatele iubirii și talentului. Și asta a omorât-o. Te cunosc, Birdie. Stăteai sus în dormitor, gândindu-te să renunți, spunându-ți că ai fost proastă să crezi că ai talent.

Elizabeth se simți dintr-o dată transparentă.

— Când ai ajuns să mă cunoști atât de bine?

— Să nu îndrăznești să te dai bătută, Elizabeth Shore. Ai ajuns prea departe și ai muncit prea mult ca să te întorci la vechea ta viață doar pentru că ești speriată. Dacă ai să renunți, ai să faci aceeași greșeală pe care a făcut-o mama ta. Poate pe tine n-o să te ucidă, dar o să te frângă, Birdie.

Elizabeth închise ochii. Îi veni să nege, dar nu avea rost.

Ce îi spusese lui Kim în ziua aceea? *Ani de zile am dat greș prin omisiune*. Era adevărat, și fiecare lucru neîncercat o lăsase mai pustie.

Acum, încercase și dăduse greș. Dar cel puțin încercase. Putea să se mândrească cu asta.

Reuși să zâmbească.

— Ești o figură, spuse ea încet.

— Și tu, Birdie.

— Atâția ani am crezut că n-am mamă. M-am înșelat, nu-i așa? Am avut două. Te iubesc, Anita. Trebuia să ți-o fi spus de mult.

Gura Anitei tremură.

— Tatăl tău îmi spunea mereu că într-o bună zi ai să-ți dai seama de asta.

În sala de bal a hotelului, așteptându-și rândul să vorbească, Jack nu se putea gândi la nimic în afară de Birdie. Lucrul ăsta îl mira. De fiecare dată când încerca să se gândească la noua și grozava ofertă de slujbă sau la ședința foto pentru revista *People*, îi venea să ia telefonul și să-și sune soția. Fără ea, niciunul din triumfurile lui nu era foarte dulce.

Lucrul ăsta se datora în mare măsură faptului că nu mai bea. Acum avea mintea limpede și vedea totul în lumina adevărată.

De la conversația cu Warren, lumina aceea rămăsese neclintită. Își vedea toată viața.

Fiecare zi fusese o căutare pentru *mai mult.* Nimic nu fusese suficient. Nici chiar Birdie. Acum putea să recunoască asta. Nu avea rost să se mai mintă.

Din cauza omului care fusese era singur acum. Un soț înstrăinat de soția lui, un tată înstrăinat de fiicele lui. În afară de muncă, nu avea nicio responsabilitate.

Dar libertatea nu era ce crezuse el.

Ani de zile își imaginase „luarea de la capăt". În fanteziile lui nesfârșite primise o a doua șansă în toate – renume, tinerețe, adorație. Și, ca să fie sincer, lucrul la care visase cel mai mult erau femeile. Femei mai tinere cu trupuri tari și rochii de-o palmă, care se urcau în pat cu un bărbat nevrând nimic de la el în afară de câteva minute de plăcere. Ăsta fusese visul lui. O femeie fără chip și nume, care să-i iubească trupul și să nu-i ceară niciodată să lase jos capacul de la toaletă sau să cumpere tampoane în drum spre casă.

Acum avea asta. Legătura lui cu Sally era fierbinte. Partidele de sex erau grozave – fizic satisfăcătoare, în tot cazul – și după aceea era perfect. Ea se ridica, se îmbrăca în tăcere și pleca la apartamentul ei. Fără scene să rămână la el, fără pretenții la iubire.

O relație practică, fără căldură.

Warren avusese dreptate; Jack făcuse o afacere proastă. Dăduse adevărata căldură pe o dogoare falsă.

Visul – acea viață de *acțiune, reflectoare și camere de filmat* – nu era plin. Era înspăimântător de deșert. Și nu numai visul. Și el se simțea deșert.

— Jack? Sally îl împunse cu cotul.

Se rupse din gânduri, tresărind. Publicul aplauda. O privire rapidă spre Sally îi spuse că pierduse introducerea.

Se ridică în picioare și își croi drum spre microfon. Ajuns acolo, ținu același discurs pe care îl ținuse de cel puțin zece ori în ultimele luni. Când termină, asistența aplaudă frenetic.

Următoarea oră și-o petrecu pozând pentru fotografi, răspunzând la întrebări și dând autografe.

Sally veni lângă el.

— Îți mulțumesc că ai făcut asta pentru mine. Acum cumnatul meu îmi e dator. Toată lumea îl consideră un zeu că te-a convins să vorbești.

— Întotdeauna e plăcut să ajuți copiii.

Fruntea lui Sally se încreți ușor. Îl luă de braț și îl scoase din sală, ducându-l în bar, la o masă retrasă din colț.

— Sunt derutată, spuse ea cu glas coborât, după ce comandă un pahar de vin alb.

— De ce ești derutată? El știa, firește.

— M-ai evitat toată săptămâna. Nu ți-am pretins nimic, nu-i așa? Știu că ești însurat. Și-atunci, ce s-a întâmplat?

În lumina slabă, ea părea incredibil de tânără. Asta îl făcea să se simtă și mai bătrân.

— În ultimii cincisprezece ani – până la tine – i-am fost absolut credincios soției mele. Dar am numărat și mi-am adus aminte de fiecare femeie pe care mi-am refuzat-o.

— Ai ținut scorul?

Exprimarea era urâtă, dar adevărată.

— Eram foarte mândru de fiecare femeie cu care nu mă culcam. Îmi spuneam, *Bravo ție, Jack, ești tare ca oțelul.* În fiecare seară mă duceam acasă și mă băgam în pat cu soția mea și îi spuneam că o iubesc. Și vorbeam serios.

— Ce legătură are asta cu mine?

Decizia care îi dădea târcoale deveni dintr-o dată limpede precum cristalul.

— Nu vreau să mai fiu tipul ăla. Nu vreau să mă culc cu o femeie doar pentru că am ocazia.

— Asta-i o tâmpenie. Știu că nu suntem îndrăgostiți până peste cap unul de altul, dar credeam că suntem prieteni.

— Ei, haide, Sally. Prietenii stau de vorbă. Ajung să se cunoască. Nu sar în pat împreună, iar dimineața se trezesc singuri.

— Tu n-ai vrut să te trezești alături de mine. De câte ori m-am oferit să rămân la tine peste noapte, ai schimbat subiectul.

— Ești o femeie grozavă, Sally.

— Iar schimbi subiectul, Jack. Ce încerc eu să spun este că nu sunt Elizabeth. Știu. Dar *eu* sunt cea care te-a urmat la New York, nu ea.

— Sunt încă îndrăgostit de ea, spuse el cu blândețe. Nici nu știam cât de mult, până am pierdut-o.

— Vrei să spui că între noi totul s-a terminat? Te-ai răzgândit, pur și simplu, și cui îi pasă ce simte Sally?

— Meriți mai mult decât pot să-ți ofer eu.

— Ba nu.

El o privi și văzu că, în ciuda încercărilor de a părea calmă, buzele ei tremurau. Ea credea că îl iubea; lucrul ăsta lui nu-i trecuse prin cap niciodată. Cum de fusese atât de orb? Întinse mâna și o așeză peste a ei. Dintr-o dată, simți toți anii care îi despărțeau.

— Nu eu sunt alesul, Sally. Crede-mă.

— Pe dracu'! Știi care e treaba tâmpită la confesiunea asta? Te face și mai atrăgător. Cu slujba mea cum rămâne?

— Tom crede că ai să fii un producător asociat grozav.

— Nemaipomenit. Am ajuns una din femeile alea care urcă scara culcându-se cu unul și cu altul. Dădu pe gât restul vinului din pahar. Am plecat. Doar atâta sinceritate poate suporta respectul de sine al unei fete. La revedere, Jack. Făcu câțiva pași, apoi se întoarse în loc. Apropo, am să primesc promovarea.

— Ți-ai câștigat-o.

— Am să mă întreb mereu dacă e așa. Pa, Jack.

El se uită în urma ei, temându-se de ceea ce simțea. Pe vremuri, ar fi fost regret.

Era ușurare.

Plăti pentru băuturi și ieși.

În stradă, ploaia îl lovi în față și îl duse cu gândul la Oregon. Acasă.

Acum își înțelegea iubirea pentru Elizabeth. Nu era un sentiment de suprafață ca multe altele. Iubirea asta o avea în oase, în sânge; ea îl ținuse în picioare toți acești ani.

Știa unde voia să fie acum, și asta nu era în apartamentul lui pustiu, înconjurat de prea multe regrete. Cândva, își imaginase

că ocaziile din viața unui bărbat erau nesfârșite; acum vedea ce ușor era să faci o cotitură greșită și să pierzi totul. Nu întotdeauna puteai să îndrepți lucrurile.

Pentru prima dată după mulți ani, se rugă: *Dă, Doamne, să nu fie prea târziu.*

28

Elizabeth stătea pe stânca ei preferată de pe plajă, uitându-se la priveliștea pe care o iubea atât de mult. Azi era singură aici. Nu se zăreau foci lenevind pe stâncile din lungul țărmului, nici păsări care să plonjeze în apă. Valurile înaintau pe plajă, împingând-o tot mai în spate.

Noaptea trecută se tot răsucise în pat, neputând să doarmă. Se gândise la multe lucruri. La mama ei și la prețul cumplit pe care îl plătise ea pentru iubire. La tatăl ei, la copiii ei, la căsnicia ei, la arta ei.

Toată viața ei se afla acolo, în pat cu ea, reînviindu-i amintiri din vremuri bune și rele, alegeri făcute și drumuri neurmate. Pentru prima dată, poate, vedea tabloul în ansamblu. Îl iubea pe Jack.

Cel mai mare defect al ei fusese incapacitatea de a se iubi pe sine tot atât de mult pe cât își iubise familia.

Apoi, în sfârșit, apucase volanul și schimbase ruta. Își pusese pe primul loc nevoile sale, îl părăsise pe Jack și îndrăznise să își viseze propriul vis. Muncise din greu pentru el, pictase până îi amorțiseră degetele și o duruse spatele.

Dar la primul hop din drum, se năruise, pur și simplu.

Un singur mic obstacol, și redevenise vechea Birdie. Se gândise să renunțe. De parcă rostul artei ținea de cerere și ofertă.

Asta o scotea din sărite.

Se ridică și înaintă. Fluxul încercă s-o oprească. Apa trecu peste cizmele ei de cauciuc, udându-i pantalonii. Dar nimic nu mai putea să o împingă înapoi. Nu avea să se mai lase de pictat. Chiar dacă nimănui nu-i plăceau tablourile. Avea să-i fie de ajuns că le făcea.

Înaintă tot mai mult, izbită în plină față de apa rece ca gheața. Plonjă cu capul înainte în următorul val, ceva ce nu mai avusese curajul să facă, și ieși la suprafață dincolo de el, unde apa era liniștită.

Viața, își dădu ea seama, era ca valul ăsta. Uneori trebuia să

plonjezi în necazuri pentru a ieși la suprafață dincolo de acestea. Asta învățase ea din expoziția ei ratată: perspectiva. Trebuia să muncească mai mult, să studieze mai mult. Nimic în viață nu venea ușor; era timpul să accepte acest lucru.

Un val mare o luă pe sus și o trimise de-a rostogolul pe plajă. Căzu grămadă pe țărm și izbucni în râs.

Când Elizabeth ajunse în casă, udă fleașcă și înghețată de frig, casa mirosea dumnezeiește, a vanilie, scorțișoară și cafea proaspăt făcută. Asta îi aminti de copilărie. Duminică după biserică, Anita făcea întotdeauna brioșe grozave.

Își aruncă din picioare cizmele ude.

— Micul dejun miroase nemaipomenit, spuse ea tremurând.

Anita era la aragaz și gătea. Fața ei era încinsă de căldură.

— Ce-ai pățit?

Elizabeth râdea. Apa îi curgea pe frunte.

— Am luat-o de la început. Iarăși.

— Ei bine, du-te sus și schimbă-ți hainele, spuse Anita zâmbind. Mor de foame. Și să nu te mai aud cu vreo cură de slăbire. Muream de poftă să mănânc pâine prăjită.

— Știi doar că eu mănânc tot ce gătește altcineva. Elizabeth aleargă la etaj, se uscă și se schimbă într-un trening, apoi se grăbi la parter. Când ajunse în bucătărie, Anita pusese deja mâncarea pe masă și stătea la locul ei. Jumătate din pâinea prăjită a Anitei lipsea.

— Te-am așteptat cum un porc îl așteaptă pe altul. Elizabeth râse și se așeză.

— Tata spunea asta.

— L-am visat astă-noapte.

— Serios? Ce făcea?

— Stătea pe verandă în balansoarul ăla alb – cel despre care bombănea mereu că e prea mic pentru un fund de bărbat adevărat. Dar în vis nu se văita. Fuma trabuc și se uita la câmp. Eu stăteam la picioarele lui, și el mă strângea ușurel de ceafă, cum făcea de obicei. „Mamă, e vremea", mi-a spus.

— Probabil că era supărat că n-a semănat grâu anul ăsta. Anita lăsă furculița jos.

— Nu cred că de asta. Cred că vorbea despre mine.

— Ce crezi că voia să spună?

— Că e timpul să mă duc acasă, spuse încetișor Anita. Că e timpul să trec la noua mea viață. M-am ascuns destul aici. În seara aceea, la întrunire, am avut o discuție lungă cu Mina. M-a convins că trebuie să încep să trăiesc iar. Am vorbit să mergem împreună într-o croazieră.

Elizabeth lăsă jos furculița. Era surprinsă cât de mult voia ca Anita să mai rămână.

— Sigur ești pregătită?

— Am plecat de la Sweetwater pentru că nu suportam să fiu singură. Dar acum te am pe tine.

— Da, spuse încet Elizabeth, așa e.

— Tu o să reziști singură?

— Da. Cred că e un lucru pe care l-am învățat amândouă. Nu-i nicio problemă să fii singur. Dar o să-mi fie dor de tine.

— Îl iubești pe Jack? întrebă dintr-o dată Anita.

Întrebarea o surprinse pe Elizabeth, dar răspunsul veni ușor.

— Da.

Anita zâmbi larg.

— Ei bine, iubito, iubirea adevărată este un lucru rar. Ani de zile ne sprijinim pe ea fără a ne deranja să ne uităm la ce ne ține în picioare. Ea durează veșnic, cum spun poeții, dar viața nu. Ar fi bine să te gândești la asta.

Elizabeth știa că mama ei vitregă avea dreptate. În lunile în care fusese departe de Jack, așteptase ca noua ei viață să se desfășoare în linie dreaptă, fără curbe în ac de păr, fără suișuri și coborâșuri bruște. Voise *certitudine.*

Dar viața nu era așa.

Te iubesc.

Acelea erau cuvintele care contau. Avea șase ani când învățase că te puteai trezi într-o zi însorită de duminică crezând că totul era bine în lumea ta, ca apoi să afli că cineva pe care îl iubeai murise.

Îl iubea pe Jack. Avea nevoie de el, deși nu cu disperarea înspăimântătoare de dinainte. Putea să trăiască fără el. Acum știa asta. Poate că, în esență, ăsta era adevărul în căutarea căruia

plecase.

Putea să-și croiască singură drum în lume, dar voia s-o facă alături de el, iar el s-o țină de mână și să-i șoptească: *Ești tot frumoasă.* Voia ca el să fie întotdeauna limanul ei, locul în care venea acasă.

Anita o urmărea îndeaproape.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Elizabeth, simțind un nod în gât.

— Avioanele zboară și spre est, să știi. Ia zi, cu pictatul cum rămâne?

Elizabeth zâmbi.

— Din cauza unui mic eșec? Nu. N-am să renunț. Asta e o promisiune.

Cu ani în urmă, când, pentru prima dată, totul în viața lui Jack o luase razna, fusese admonestat de șeful lui. Îl implorase să-i mai dea o șansă, zadarnic însă.

Pe-atunci era tânăr, încă pătruns de propria importanță. Îi venise greu să se milogească, i se părea inutil; bineînțeles, nu convinsese pe nimeni.

Acum, după atâția ani – și atâtea eșecuri – învățase lecția. Există lucruri pentru care, dacă le-ai pierdut, merită să te umilești, să cazi în genunchi. Chiar dacă genunchii tăi sunt fragili și s-ar putea zdrobi în urma impactului.

Jack stătea în mașina închiriată și se gândea la greșelile pe care le făcuse în viață. Din această listă lungă de greșeli, cea mai gravă era că își considerase familia ca pe ceva de la sine înțeles.

Cobori din mașină.

Vremea din Washington D.C. era cumplit de rece. Primăvara părea azi departe, deși în aerul rece pluteau petale roz de cireș.

În timp ce urca scările de beton ale clădirii, își dădu seama că era prima dată când venea aici.

Rușine, Jack!

Împinse ușile duble și intră în umiditatea cu miros de clor. Mirosul cunoscut și căldura îi amintiră imediat de orele petrecute aici cu familia, când stăteau pe bănci și o încurajau pe Jamie.

La biroul din față, un puști cu părul verde stătea în fața unui computer.

— Azi se ține aici campionatul ECAC? întrebă Jack.

— E pe sfârșite. Luați-o prin vestiarul băieților, și prima ușă pe stânga.

— Mulțumesc. Jack își scoase haina din piele de căprioară și și-o aruncă pe umăr. Traversă vestiarul și ieși în lumea umedă a unui bazin acoperit.

Tribunele erau pline. Lângă peretele din fund, zeci de fete în costume de baie și cu căști din cauciuc în culori vii stăteau laolaltă, discutând între ele.

Se dădu startul. Un șir de înotătoare se aruncară în bazin, înotând spre capătul celălalt.

Jack urcă în tribună și se așeză. Cu ochii îngustați, studie echipa Georgetown.

Jamie a lui era acolo.

Era cu un cap mai înaltă decât colegele ei de echipă. Cu mâinile pâlnie, urla strigăte de îmbărbătare unei fete din bazin.

Privind-o cât de mult crescuse, el simți o durere dulce-amară. Ca ieri avea șapte ani și plonja în bazin când nici măcar nu era cursa ei.

Am vrut doar să înot, tată.

Pe atunci era atât de mândru de ea!

Cursa luă sfârșit foarte repede. Un nou grup de înotătoare se alinie la marginea bazinului.

Jamie își luă locul, întinse brațele, apoi luă poziția de start, înclinată.

Era cursa de 200 m. Nu avusese niciodată cele mai bune rezultate la această probă.

Se dădu startul, și înotătoarele plonjară în apă.

Jack nu putea să strige. Încet, simțindu-se de parcă el era în apă, se ridică în picioare.

La prima întoarcere, ea era pe locul al doilea.

— Haide, Jamie, spuse el.

La a doua întoarcere, ea ajunsese pe locul al patrulea. Pe vremuri, el s-ar fi dus la marginea bazinului, s-ar fi aplecat și ar fi încurajat-o să nu se lase.

Pe vremea aceea considera că victoria era totul. Acum știa că nu era așa.

La ultima întoarcere, ea mări viteza. Lovea apa cu mișcări aproape perfecte.

El coborî din tribună și păși pe podea.

— Haide, Jamie, spuse el.

Finișul era aproape.

Ea ieși a treia, cu un timp de 2:33. Dacă nu era recordul ei personal, era al naibii de aproape. Niciodată nu fusese mai mândru de ea.

Când ieși din bazin, colegele ei de echipă se adunară în jurul ei, îmbrățișând-o și felicitând-o.

Jack rămase pe loc, așteptând ca ea să-l observe.

Când în cele din urmă ea ridică privirea, zâmbetul i se stinse.

El făcu primul pas. Înaintă spre ea, pregătindu-se în gând pentru supărarea ei care, numai Dumnezeu știa, putea să fie ca o lovitură de baros. Uneori, trebuia să te ferești repede.

— Bună, Jamie. O cursă bună.

Ea își încrucișă brațele și își împinse bărbia înainte, dar ochii ei aveau o blândețe care îi dădu speranță.

— Am ieșit a treia.

— Ai înotat din răsputeri. Am fost mândru de tine.

Ea coborî imediat privirea.

— De ce ești aici? Ai treburi în oraș?

— Am venit să te văd înotând.

Încet, ea ridică ochii.

— Ți-a trebuit cam mult. Era evident că voia să sune dur, dar glasul ei tremura.

— Prea mult.

În ochii lui Jamie el văzu o fulgerare a fetiței care, cândva, îl urmărea peste tot de teamă că ar putea să plece fără ea.

— Îți mulțumesc că ai venit. Am să-i spun lui Stephanie că ai fost aici. Are de terminat o lucrare importantă. Se întoarse și plecă.

— Așteaptă!

Ea se opri, dar nu se întoarse.

El veni în spatele ei.

— Iartă-mă, șopti el, auzindu-și disperarea din glasul răgușit. Mi-am văzut prea mult numai de viața mea.

— Să te iert?

Glasul lui deveni o șoaptă:

— Mai ții minte când erai junioară, în liceu, și ai luat startul greșit la concursul pe stat? Te-am luat deoparte și ți-am spus că poziția ta nu fusese bună. Dar tu știai asta, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Ar fi trebuit să te îmbrățișez și să-ți spun că nu conta. Ce faci e nimic în comparație cu cine ești. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama de asta. Îmi pare rău, Jamie, că te-am dezamăgit.

Ea se întoarse încet. Avea ochii umezi.

— Te rog să nu plângi.

— Nu plâng. Cum rămâne cu tine și cu mama?

— Nu știu.

— *Ce s-a întâmplat?* N-am înțeles.

— Gândește-te la tine și la iubitul tău, Mark.

— Michael.

La dracu'!

— Scuze. Oricum, închipuie-ți că ești măritată cu el. Trăiești cu el de douăzeci și patru de ani, sunteți zi și noapte împreună. Creșteți copiii împreună și vă schimbați slujba și vă mutați din oraș în oraș. De-a lungul anilor, vă înmormântați părinții și vă vedeți prietenii divorțând și vă luați la revedere de la fetele voastre. În tot acest timp e ușor să uitați de ce v-ați îndrăgostit la început. Dar știi ce am descoperit?

— Ce?

— Că, dacă vrei, poți să-ți aduci aminte.

— Încă o mai iubești?

— Am s-o iubesc mereu. Exact cum am să vă iubesc mereu pe tine și pe Stephanie. Suntem o *familie.* Rosti cuvântul cu blândețe, cu o venerație proaspăt descoperită. Nu știu ce o să fie cu mine și cu mama ta, dar știu că tu ești sufletul meu, Jamie.

Ea îl privi cu ochii în lacrimi.

— Te iubesc, tată.

El o îmbrățișă.

Când Elizabeth se întoarse acasă de la aeroport, era aproape întuneric. Deschise ușa și intră, gata s-o strige pe Anita. Dar Anita era în avion, zburând spre est.

Elizabeth trase adânc aer în piept și urcă în dormitor. Acolo, lângă pat, erau stivuite ordonat hârtiile pe care i le trimisese Meghann. Le luă și se uită la ele. Universitatea Columbia… SUNY… NYU. Toate, universități din New York. Aproape de Jack.

Foarte subtil, Meg.

Băgă hârtiile sub braț, apoi luă un teanc de formulare și un pix. La parter, se așeză la masa din bucătărie și începu să completeze formularele. Când termină, luă telefonul și o sună pe Meghann.

— Bună, Meg. Am nevoie să-mi faci o scrisoare de recomandare, spuse ea fără preambul. Fac cerere pentru postuniversitare.

Meghann țipă în telefon.

— *Oh, Doamne!* Sunt tare mândră de tine! Acum închid; trebuie să întocmesc o scrisoare care s-o ajute pe cea mai bună prietenă a mea să semene cu da Vinci în sutien și chiloței.

Elizabeth închise, apoi îl sună pe Daniel, care avu o reacție foarte asemănătoare. Al treilea telefon îl dădu la Universitatea Washington, cu rugămintea de a-i fi expediată foaia matricolă.

Mai avea doar două lucruri de făcut. Să-și fotografieze lucrările pentru a le pune în portofoliu alături de formularele tip, și să scrie cererea de admitere.

Își turnă un pahar de vin și se întoarse la masa din bucătărie. Luă o foaie de hârtie și se apucă de scris.

De la bun început, trebuie să vă spun că am patruzeci și șase de ani. S-ar putea ca lucrul ăsta să fie relevant doar pentru mine, dar poate că nu. Sunt convinsă că veți primi o mulțime de cereri de la studenți de douăzeci și unu de ani cu note maxime și talent excepțional. Sinceră să fiu, nu văd cum dosarul meu ar putea concura cu al lor.

Decât dacă visele contează. Știu că un vis e un vis, dar pentru cei

tineri un astfel de lucru este doar un scop de atins, un premiu de câștigat. Pentru o femeie ca mine, care și-a petrecut jumătate din viață făcând să se împlinească aspirațiile altora, are un cu totul alt înțeles.

Cândva, cu ani în urmă, mi s-a spus că am talent. Pe atunci părea un lucru lipsit de substanță, ceva obișnuit, care nu mi-a atras atenția în mod deosebit. Acum înțeleg că un astfel de lucru este un dar. Un loc de pornire pe care se poate clădi întreaga viață. L-am lăsat să treacă pe lângă mine, și mi-am văzut de viața de zi cu zi. M-am măritat, am făcut copii, și am dat la o parte gândurile despre cine voiam odată să fiu.

Viața trece foarte repede. Nici nu știu când am ajuns la patruzeci și șase de ani. Dar se poate întâmpla ca un singur moment să schimbe totul.

Asta mi s-a întâmplat mie anul ăsta. M-am trezit. La fel ca Frumoasa Adormită, am deschis ochii, am căscat și m-am uitat în jur. Ce am văzut a fost o femeie care uitase cum e să pictezi.

Acum, mi-am adus aminte. Mi-am petrecut ultimele luni studiind iarăși, punându-mi sufletul pe pânză, și am descoperit în mod miraculos că talentul meu a supraviețuit. Bineînțeles că e mai slab, mai puțin format decât cu mult timp în urmă, dar eu sunt mai puternică. Am vederea mai limpede. Știu că, de data asta, am ceva de spus cu arta mea.

Așa că, iată-mă aici, stând la masa din bucătărie, rugându-vă să-mi dați o șansă, să-mi faceți un loc în clasele dumneavoastră pentru la toamnă. Nu vă pot garanta că voi ajunge faimoasă sau excepțională. Totuși, vă pot promite că voi da totul pentru a mă apropia de excelență.

Nu voi înceta să încerc.

În mașina închiriată Jack se înscrise pe Stormwatch Lane. Acum era noapte de-a binelea, întuneric beznă când parcă sub șopron.

Casa strălucea luminată pe fundalul de onix al dealului.

Se duse la ușa din față și bătu. Nu primi niciun răspuns, așa că intră.

Ea era în camera de zi, dansând singură, îmbrăcată într-un tricou lung, alb, și având în picioare șosete flaușate roz. Ținea la

gură un pahar gol și cânta o dată cu discul: „Acum te văd clar, ploaia s-a oprit”.

Se întoarse brusc și dădu cu ochii de el. Un zâmbet strălucitor îi lumină fața, săgetându-l direct în inimă. Acum știa ce voiau să spună poeții când scriau despre venirea acasă.

Pe vremuri, când venea acasă după o absență îndelungată, ea alerga în brațele lui; se îmbinau ca piesele unui puzzle. Alt lucru pe care îl luase ca pe ceva de la sine înțeles.

Acum se uitau unul la altul, având între ei toată lungimea camerei de zi. Voia să-i spună atâtea lucruri, dar oare cât voia ea să audă?

— N-o să-ți vină să crezi ce am făcut în seara asta, spuse ea venind spre el în pași de dans.

— Ce? Faptul că o vedea atât de veselă și strălucitoare îl descumpănea. Arăta mai fericită decât își amintea el că o văzuse vreodată. Asta poate pentru că îi *plăcea* să fie departe de el.

— Am făcut cerere pentru postuniversitare.

— Serios? Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Simți un val de mândrie care se răci imediat. Unde?

— Oh, m-am gândit să încerc… New York. Îi zâmbi. Acolo unde trăiește soțul meu. Nu văd de ce m-aș duce în altă parte.

El putu iarăși să respire.

— Sunt mândru de tine, iubito. Întotdeauna am știut că ai talent.

— S-ar putea să nu mă accepte.

— Te vor accepta.

— Dacă nu, am să încerc iarăși la anul, și apoi anul următor. Poate am să ajung în *Cartea recordurilor.* Zâmbi.

— Mi s-a oferit emisiunea *NFL Sunday.*

— Grozav! Când începi?

— Nu le-am dat un răspuns. Le-am spus că mai întâi trebuie să vorbesc cu soția mea.

— Glumești?

Îndrăzni să întindă mâna spre ea. Când o luă de mână, ea îl lăsă s-o conducă la canapea. El se gândi la toate cuvintele cu care venise pregătit să le ofere. *Te iubesc, Birdie.* Dintre toate, astea erau singurele care contau cel mai mult.

— Nu mai vreau să trăiesc fără tine.

— Nu? Zâmbetul ei se stinse. Ochii ei aveau o privire nouă, ceva necunoscut lui. Asta îl sperie puțin, amintindu-i că ea se schimbase.

— Ești echilibrul meu, Birdie. N-am știut ce mult te iubesc până te-am pierdut.

Ea se aplecă în față și îl sărută, șoptindu-i:

— Mi-ai lipsit.

Erau cuvintele pe care le așteptase. Și, dintr-o dată, era acasă.

După sărut, se priviră în ochi.

— De data asta e viața *noastră*, Birdie. Vorbesc serios. Nimic nu e mai important decât noi. Nimic. De asta n-am acceptat încă slujba.

— Oh, Jack. Ea îl mângâie ușor pe față, și familiaritatea gestului fu aproape dureroasă. Am învățat câte ceva despre vise. Ele nu se îndeplinesc în fiecare zi. Iar iubirea… iubirea o fi ea fragilă, dar totodată e mai puternică decât mi-am imaginat. Acceptă slujba. Vom găsi o mansardă frumoasă în Chelsea sau TriBeCa. Undeva unde să pot picta.

De data asta aveau să reușească, era sigur de asta. După douăzeci și patru de ani de căsnicie și doi copii, își găsiseră în sfârșit drumul.

— Arată-mi tablourile tale, spuse el.

Fața ei se lumină. Mână în mână, se duseră în bucătărie. Acolo, ea țâșni în cămară și se întoarse cu o pictură uriașă. O rezemă de dulap și se dădu înapoi.

— Nu trebuie să te prefaci că îți place, spuse ea cu emoție.

El era prea uluit ca să spună ceva.

Pictura ei era o reprezentare obsedantă, plină de tristețe a coastei pe timp de iarnă, pictată în nuanțe de cenușiu, purpuriu și negru. În depărtare, o siluetă singuratică mergea pe plajă. Tabloul îl întristă oarecum, îl făcură se gândească la cât de repede trecea viața, la cât de ușor era să treci pe lângă ceea ce conta, fiind ocupat să privești spre viitor.

— Doamne, Birdie… e uimitor! Se întoarse spre ea și spuse cu blândețe: Pictai când ne-am cunoscut, mai ții minte? În apropiere de mlaștinile de la marginea Lacului Washington. În

tabloul tău era un doc, și arăta și el singuratic, ca plaja asta… abandonat. Țin minte că am vrut să-ți spun că tabloul mă întrista, dar n-am îndrăznit.

— Nu-mi vine să cred că ții minte toate astea.

— Mult timp am uitat. Dar nimic nu era bine fără tine. Din colorată, lumea mea a trecut la alb-negru. Îi atinse fața și simți căldura pielii ei. Îmi tai răsuflarea, Birdie.

— Te iubesc, Jack. Niciodată n-am să mai uit asta.

De data asta, când Jack se aplecă s-o sărute, el era cel care plângea.

VARA

Nu ți se dă niciodată o dorință fără puterea de a o împlini
Deși s-ar putea să te străduiești pentru asta.
— Richard Bach, Illusions

După aproape 6 săptămâni, veni scrisoarea:

Dragă domnișoară Shore,

Avem plăcerea de a vă ura bun venit la facultatea de Arte a Universității Columbia…

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cîştigătoare a unor distincții literare importante, inclusiv premiul pentru „Cea mai bună carte a anului", Kristin Hannah continuă să se situeze pe primele locuri în topurile americane, romanele sale fiind traduse în numeroase limbi.

Subiectul acestei cărți este incitant. Se pune problema dacă dragostea şi devotamentul sînt de ajuns pentru a salva un mariaj în care doi oameni, ce uitaseră de aspirațiile lor, ar mai putea să le împlinească vreodată.

Elizabeth şi Jackson Shore s-au căsătorit de cînd erau foarte tineri, au crescut două fete şi au trecut peste toate greutățile, consolidîndu-şi familia. Din afară, relația lor pare perfectă. În realitate însă, Jack şi Elizabeth se înstrăinează din ce în ce mai mult. Cînd Jack acceptă o slujbă avantajoasă în alt oraş, Elizabeth lasă totul la o parte pentru a-l urma. Apoi, alte evenimente le răstoarnă planurile de viitor. Ea începe să-şi pună întrebări legate de propria viață – renunțările de zi cu zi, căsnicia cufundată în rutină, iluziile pierdute. Hotărîrea îndrăzneață pe care o ia îi va şoca pe toți cei din jurul său, însă îi va permite să-şi realizeze un vis din tinerețe. Dar cît de mare e prețul acestei schimbări? Şi cît de suportabil?

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS